

7

พิชฌ

กว่า
พิช
มีอีกไหม

น้องชายสุดหล่อ vs เทพธิดา?

แต่งเรื่อง Tsuyoshi Fujitaka

ภาพประกอบ An2A

เผลอ @i2uicosta

E LIGHT NOVEL

<http://shop.dexclub.com/>

“คิดว่าฉัน
คือใครกัน?
ฉันคือซาคาคิ มุสึโกะ
น้องชายของ
พี่สาวสุดเพี้ยน
ซาคาคิ มุสึโกะ
คนนั้นเซียวอนะ!”

ตอนที่ 3 เรื่องราวอย่างที่คุ้นเคยกัน การต่อสู้ของพวกเราคือมันจากนี้

พี่

น้องชายสุดแกร่ง vs เทพปราชญ์?

กว่า

พี่

มีอีกไหม

7

“พูดอะไร
ออกมา:
พี่สาว!”

↑ ตัวเอก บ็องชายสุดแกร่ง

ซาคาคิ ยูอิจิ

ตอนที่ 5 ซาคาคิ ยูอิจิจะหักหลัง?

มุสึโกะอยู่ฝั่งศัตรู
ยูอิจิเวียนหัวคล้ายจะเป็นลม
เมื่อพบเจอภาพซึ่งยาก
กับการทำใจเชื่อ

↑ **เอนด**

เอกาที่เตอร์ สนุกสนานกับการเข้าร่วม
สงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า

“หากยอม
มอบชิ้นส่วน
มาให้แต่โดยดี
ขอรับปากว่า
จะไม่ทำอันตราย
ใดๆ ทั้งสิ้น”

โรคุฮาระ ฮิโรมิจิ

หนึ่งในผู้เข้าร่วมสงครามแย่งชิง
ชิ้นส่วนเทพเจ้า เด็กหนุ่มผู้ร่าเริง
โซลิสต์เตอร์ไปจากยูอิจิ

“แต่ถ้าปราศจาก
อยากต่อสู้
ทางนี้เอง
ก็คาดหวัง
ให้เป็นเช่นนั้น
ด้วยเหมือนกัน!”

พี่สาวของยูอิจิ เพื่อน

ซาคาคิ มุสึโกะ

วินาทีที่ยูอิจิ
เห็นภาพพี่สาว

ถูกมัด
การต่อสู้ครั้งนี้
ก็กลายเป็น
เรื่องส่วนตัว

ยูอิจิ

โกรธจัด

เขาจะต่อยคน
ที่ทำให้พี่สาว
ต้องพบเจอ
เรื่องเช่นนั้น
ให้คว่ำ
ยูอิจิตัดสินใจ
เด็ดขาด

กว่า
พิ
มีอีกไหม

E LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN

ภาพประกอบ : An2A

E LIGHT NOVEL ในความดูแลของ DEXPRESS PUBLISHING

เขียนกว่าที่มีอีกใหม่ เล่ม 7

ประพันธ์โดย Tsuyoshi Fujitaka

ภาพประกอบโดย An2A

แปลโดย @i2uicosta

Neechan wa Chyunibyou 7 Chijou Saikyou no Otouto vs. Jashin!?

© 2016 Tsuyoshi Fujitaka Illustration by An2A

Originally published in Japan in 2016 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2017 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-3632-93-7

บรรณาธิการบริหาร กวิน ไรจน์รัตนวาณิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุวรรณค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนัดดา นิตินาติ

พิสูจน์อักษร ไศภิสฐา เข็มทองใหญ่, พรพิมล กิจลือเกียรติ

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิศิทธิ์แสง, PJ-TEAM

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2560

พิมพ์, เพลทสีและชาวตา บริษัท ทวีวัฒน์การพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์

การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำนำจากบ.ก.

สวัสดีครับ กลับมาพบกันอีกครั้งในซีรีส์ 'เขียนกว่าที่มีอีกใหม่' ครับ สำหรับเล่ม 7 นี้ถือเป็นเล่มจบของภาคโซลริตเตอร์แล้ว อาจารย์ฟูจิตากะ สีโอชิผู้เขียนมีเปรยๆ เอาไว้ ว่าอาจมีภาค 2 ต่อ แต่จะเขียนต่อเมื่อไหร่ยังไม่ได้กำหนดแน่นอน สำหรับท่านใดที่ชื่นชอบเรื่องนี้ ก็คอยเอาใจช่วยอาจารย์ให้กลับมาเขียนต่อเร็วๆ นะครับ

สำหรับทางสำนักพิมพ์ ก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนซีรีส์ 'เขียนกว่าที่มีอีกใหม่' นี้ด้วยดีมาตลอด จนทำให้ออกมาจนจบได้ และขอบคุณคุณ @i2uicosta นักแปลที่พยายามมาด้วยกันจนถึงเล่มนี้ ขอขอบคุณทุกท่านจริงๆ ครับ

แล้วพบกันใหม่ในโอกาสถัดไปครับ

บ.ก.

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับ

จบกันไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วสำหรับภาค 1 ไชลริตเตอร์ เป็นอย่างไรบ้างครับ น้องชายสุดแกร่งของเราเข้าขั้นไร้เทียมทานอย่างแท้จริง จะเป็นใครหน้าไหนก็อึดค้ำทั้งนั้น ส่วนตัวรักแอบอยากเห็นไปดวลกับพระเอกประเภทไร้เทียมทานจากซีรีส์อื่นดูบ้างเหมือนกันนะครับ น่าจะสนุกไม่น้อยเลยทีเดียว ฮา

ถ้าได้อ่านบทส่งท้ายของผู้เขียนกันแล้ว คิดว่าหลายท่านก็น่าเป็นกังวลเหมือนผมว่าจะมีภาค 2 อีกหรือเปล่านะ ยังมีทั้งประเด็นและตัวละครอีกมากมายที่น่าสนใจ คิดว่าอย่างน้อยคงต้องรอกันอีกสักระยะเลยครับ แต่ก็ยังหวังว่าจะได้อ่านซีรีส์นี้กันอีก ผมเองก็ได้แต่ภาวนาให้อาจารย์มีเวลามาเขียนต่อเหมือนกัน มาเฝ้าคอยกันอย่างไม่รีบร้อนตามที่อาจารย์บอกไว้กันครับ

ขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามกันมาตลอด 7 เล่ม หวังว่าจะได้กลับมาพบกันในพื่นกว่าพีมีอีกใหม่อีกครั้งครับ แล้วพบกันใหม่ครับผม

@i2uicosta

สารบัญ

ปฐมบท

011 การฝึกฝนเสร็จสิ้น 'ตัวเอก' ไปเสียแล้ว

ตอนที่ 1

027 ถูกช่วงชิงโซลริดเดอร์
แต่เชื่อว่าจะเป็นเรื่องเดือดร้อนอะไรสักหน่อย

ตอนที่ 2

063 ชีวิตอันแสนสงบสุขในรั้วโรงเรียนของชาคาคิ ยูอิจิ?

ตอนที่ 3

095 เรื่องราวอย่างที่คุณเคยกัน การต่อสู้ของพวกเราคือนับจากนี้

ตอนที่ 4

123 ผู้ใช้ฉากศพบัสตอลด์เกอร์
ปะทะ ฆาตกรโหดกับน้องชายสุดแกร่ง

ตอนที่ 5

163 ชาคาคิ มุสึโกะหักหลัง!?

ตอนที่ 6

187 ไม่รู้เพราะเหตุใด
โรงเรียนคือสถานที่ซึ่งต้องถูกบุกโจมตีอยู่เสมอ

ตอนที่ 7

217 จะเป็นเทพเจ้าหรืออะไรก็ช่าง

ปัจฉิมบท

249 การต่อสู้ของยูอิจิยังคงดำเนินต่อไปจริงด้วย

275 บทส่งท้ายผู้เขียน

ปฐมบท การฝึกฝนเสร็จสิ้น 'ตัวเอก' ไปเสียแล้ว

ณ ที่ตรงนั้นมีเพียงแค่หนังสือกับชั้นวาง
ห้องสมุดหรือไม่กี่ร้านหนังสือ มองผิวเผินอาจทำให้นึกกว่าคือ
สถานที่เช่นนั้น ทว่ามีบางอย่างที่ทำให้เกิดความขัดแย้ง
การปฏิบัติต่อหนังสือไร้ความเอาใจใส่มากเกินไป
หนังสือจำนวนมากไม่ได้จัดวางในชั้น พวกมันถูกวางเกลื่อนกลาด
ราวกับจะเป็นอย่างไรก็ช่าง กระทั่งในชั้นวางก็มีหนังสือมากมายพียงล้ม
อย่างไม่เป็นระเบียบ

แวบแรกอาจเกิดความคิดว่าที่นี่คือสถานที่รกร้าง อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ที่แห่งนี้ยังถูกใช้งาน มีผู้จับจองเป็นเจ้าของ

เหนือกองหนังสือที่ซ้อนกันเป็นเนินเขาอย่างขอไปที สาวน้อย
คนหนึ่งนั่งอยู่บนนั้น

ชื่อของเธอคือเอนเด

สาวน้อยผมสีแดง สวมชุดนักเรียนมัธยมปลายโรงเรียนแห่งหนึ่ง

เธอกำลังอ่านหนังสือเหมือนเช่นเคย

หนังสือที่เธออ่านคือเรื่องราวซึ่งเป็นที่จับตามองมากที่สุด
เวลานี้ หนังสือเกี่ยวกับสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า

เทพमारผู้ปรารถนาทำลายล้างโลก คือตัวตนซึ่งไม่มีทางเข้ากัน
กับเอาร์ทอร์ซึ่งเปลิดเปลินกับการคอยเฝ้ามองความเป็นไปของโลก

สงครามระหว่างทั้งสองฝ่ายจบลงด้วยความพ่ายแพ้ของเทพमार
ทว่าด้วยความที่เอาร์ทอร์นึกสนุก จึงเลือกไม่ทำลายเทพमारให้สิ้นซาก

เทพमारถูกผนึกและกระจายขึ้นส่วนร่างกาย

อวัยวะแต่ละส่วนถูกเรียกว่าขึ้นส่วนเทพเจ้า

แม้เทพमारถูกปิดผนึก แต่เชื่อว่าจะสูญเสียวงศ์ที่มีผลต่อโลก
ภายนอกไปโดยสิ้นเชิง

เทพमारได้วางเหยื่อล่อ

ตั้งกฎเย้ายวนใจว่า หากผู้ใดรวบรวมขึ้นส่วนเทพเจ้าครบถ้วน
ไม่ว่าความปรารถนาใดก็จะทำให้เป็นจริงทุกประการ

ขึ้นส่วนเทพเจ้ามอบพลังให้ผู้ครอบครองเมื่อสถิตกับร่าง

ยามขึ้นส่วนแปลงเสียง ผู้ครอบครองจะรับรู้ตำแหน่งของ
ผู้ครอบครองเช่นเดียวกัน

ผู้ครอบครองขึ้นส่วนเทพเจ้าต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงขึ้นส่วน

ผลลัพธ์ในท้ายที่สุดคือ ผู้เหลือรอดเป็นคนสุดท้ายคือผู้ชนะ
เมื่อเทพमारฟื้นคืนชีพก็จะถูกปิดผนึกอีกครั้ง เป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้น
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

และสำหรับ ณ เวลาปัจจุบัน สงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า
ที่เอนเดเข้าร่วม กำลังดำเนินมาถึงบทสุดท้าย

หนังสือในมือเอนเดบันทึกร่องราวไว้เพียงเท่านั้น นั่นคือความสามารถของเอนเด แปรเปลี่ยนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกให้กลายเป็นบทละครในหน้าหนังสือ

จากเนื้อหาของร่องราวที่เธออ่าน ขึ้นส่วนเทพเจ้าอยู่ในครอบครองของห้าชุมพลั้ง

จริงอยู่ว่าแม้พ่ายแพ้การต่อสู้ ขึ้นส่วนในครอบครองถูกอีกฝ่ายแย่งชิง แต่ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่ ก็หมายความว่ามีโอกาสแย่งชิงขึ้นส่วนกลับมาอีกครั้ง

บทสรุปคือขอเพียงแค่รวบรวมขึ้นส่วนทุกชิ้นมาไว้ในมือได้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ นอกเหนือจากชุมพลั้งทั้งห้าที่มีขึ้นส่วนในครอบครอง ย่อมอาจมีผู้ที่กำลังดิ้นรนเพื่อคว้าชัยชนะด้วยเช่นกัน

“แต่ถ้าไม่มีขึ้นส่วนเทพเจ้าอยู่กับตัว คิดว่าคงยากที่จะล้มผู้ครอบครองนะ”

“ในกรณีของฉัน เหมือนไม่ได้มีติดตัวอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง?”

ขณะเอนเดกำลังพูดกับตัวเอง ใครคนหนึ่งก็ตอบด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร

“เคยคิดว่าคงใช้เวลาราวหนึ่งชั่วโมง ดูเหมือนจะเสร็จเร็วกว่าที่คิดใช่ไหมล่ะ?”

แม้เอนเดจะพูดเช่นนั้น ทว่าห้องหนังสือแห่งนี้ไม่มีนาฬิกา หมายความว่านั่นเป็นเพียงเรื่องที่เธอคาดเดาจากความรู้สึก

เอนเดเงยหน้าจากหนังสือ

เด็กหนุ่มที่มีคำกำกับว่า ‘ตัวเอก’ ยืนอยู่ตรงนั้น

ทาเคชิ เรียวมะ ผู้ที่เอนเดเลือกให้มาร่วมมือกับเธอในสงคราม

แย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า

ความสามารถที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเด็กหนุ่มคนนี่คือ มีคุณสมบัติพื้นฐานว่ามักต้องเข้าไปเกี่ยวพันกับเรื่องวุ่นวายต่างๆ นานา อยู่เสมอ ถึงกระนั้นก็คอยช่วยคลี่คลายเรื่องราวต่างๆ ให้จบลงด้วยดี รวดเร็ว

สาเหตุหลักที่เอนเดคิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้ใช้การได้ดีก็คือ ความสามารถในการแก้ไขสถานการณ์ให้เข้าทางตัวเองเหมือนดังเป็นตัวเอกของเขา

“ดูดีมากขึ้นกว่าเดิมน่าดูเลยนะ”

พริบตาแรก เอนเดไม่แน่ใจว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าใช่เรียวมะหรือไม่

รูปลักษณ์ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงจากเดิม ทว่าบรรยากาศราวกับเป็นคนละคน

การฝึกซ้อมที่เอนเดเตรียมให้กับเรียวมะคือจำลองการรบจริง ในสถานที่คล้ายโลกทางจิต ซึ่งหมายความว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อร่างกาย รูปลักษณ์ของเรียวมะต้องไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ จึงจะถือเป็นเรื่องปกติ

หากมีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ย่อมไม่พ้นสิ่งที่อยู่ภายในเรียวมะมีบรรยากาศคุกคามราวกับเป็นคนละคนกับที่เอนเดรู้จัก

“ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะแกไม่ใช่หรือไง”

คำพูดคำจาไม่เป็นมิตร คงเป็นเพราะเขาต้องพบเจอเรื่องหนักหนาสาหัสมาไม่น้อย

“สำหรับเรื่องนั้นเอาไว้อ่อนแล้วกัน กลับมาพูดถึงเรื่องเมื่อครู
จริงอยู่ว่าในกรณีของเธอ ความสามารถของขึ้นส่วนตัวเจ้าไม่ช่วย
ส่งผลใดทั้งสิ้น”

ความสามารถของขึ้นส่วนตัวเจ้าที่สถิตกับเรียวมะคือมองเห็น
จำนวนหนังสือที่คนผู้นั้นเคยอ่าน ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็เป็นความสามารถ
ที่ไร้ค่าอย่างแท้จริง

ความสามารถซึ่งมองไม่เห็นหนทางนำมาใช้ในการต่อสู้ อย่างดี
ก็ทำให้คู่ต่อสู้ที่มีพลังแข็งแกร่งความสามารถเกิดความสับสนเมื่อง
ความสามารถนี้ไปเท่านั้น

“เรื่องไม่มีวิธีเอามาใช้ประโยชน์นะ รู้ดีจิตใจเซียวละ”

แม้รู้ว่าเป็นความสามารถแบบนี้ แต่ก็คงอดใจไม่ได้ที่จะลง
เอามาทดสอบ ดูเหมือนผลลัพธ์คงเป็นเรื่องน่าท้อแท้สิ้นหวังจากใจ

“พอมองเห็นโอกาสคว้าชัยชนะบ้างหรือยัง?”

“ยกตัวอย่างกรณีการต่อสู้ระหว่างความถูกต้องกับความ
ชั่วร้าย ไม่คิดบ้างรึว่ามันแปลกที่ความถูกต้องเป็นฝ่ายชนะเสมอ?”

ออกจะเป็นการยกตัวอย่างที่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับบทสนทนา
เท่าใดนัก แต่เอนเด็ตัดสินใจลงต่อบทสนทนาดูเสียก่อน ไม่แน่ว่า
อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียวมะค้นพบในการฝึกซ้อมก็เป็นได้

“อาจเป็นคำตอบพื้นฐานทั่วไปสักหน่อย เป็นเพราะฝ่ายชนะ
จะกลายเป็นความถูกต้องใช่ไหม?”

“ไม่ได้กำลังพูดถึงวิธีใช้คำเล่นแง่ ลองนึกถึงฉากไหนสักฉาก
จากการ์ตูนอนิเมะหรือนิยาย เคยรู้สึกหรือเปล่าว่ามันประหลาดมาก
ที่ตัวเองเป็นฝ่ายชนะ ทั้งที่ฝ่ายตัวเองเต็มไปด้วยเงื่อนงำเกี่ยวกับ

วิธีการที่สามารถเอามาใช้ ผิดกับฝั่งตัวร้ายที่จะใช้วิธีการใดก็ได้ตามใจชอบ เพียงแค่เลือกแผนการง่ายๆ ก็จะเป็นฝ่ายชนะอย่างแน่นอน แต่กลับกลายเป็นฝั่งตัวร้ายไม่ลงมือทำแบบนั้น มันเพราะเหตุผลใดกันแน่?”

“อ้อ สิ่งที่ยากพูดคือเรื่องนี้เองแหละ นั่นก็เป็นเหตุผลว่าทำไมฉันถึงเลือกเธอไม่ใช่หรือไง”

“ใช่แล้ว โลกจะปรับเปลี่ยนแก้ไขสถานการณ์ให้เป็นใจกับตัวเองโดยอัตโนมัติ ศัตรูจะไม่ลงมือด้วยวิธีการที่ทำให้ตัวเองไม่อาจรอดชีวิตเป็นอันขาด ต่อให้ปรากฏตัวอย่างไรก็ตามมาเล่นงานตอนต้นเรื่อง ก็จะทำให้เกิดเหตุสักรูปแบบให้หยุดมือกลางคันเสียอย่างนั้น หรือแม้แต่นางเอกที่ถูกจับตัวไป ก็เชื่อว่าลงมือทำร้ายใครๆ ทั้งสิ้น”

เรียวมะคือตัวเอก ตัวตนซึ่งสถานการณ์ล้วนเป็นใจให้กับเขา เป้าหมายของการฝึกซ้อมคือเพื่อให้เขาเกิดสำนึกในเรื่องนี้ ดูเหมือนผลลัพธ์จะเป็นไปตามที่เอนเดรารรถนา

“ไม่ว่าศัตรูจะร้ายกาจมากแค่ไหน ต่อให้สถานการณ์สุดสิ้นหวัง ก็ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องของทั้งนั้น จะมีพลังต่อสู้ที่แสนที่ล้าน พลังมหาศาลระดับระเบิดพระอาทิตย์ทิ้ง เพียงแค่จ้องตาก็หวาดกลัวถึงชั่วหัวใจ สุดท้ายของพวกนั้นก็แค่เซตติง ไม่เกี่ยวกับผลแพ้ชนะเลยสักนิด”

“ก็นะ สถานการณ์สิ้นหวังคือโครงเรื่องที่กำลังได้รับความนิยมในช่วงนี้ แต่คิดว่ายังจะเป็นกระแสต่อไปอยู่อีกแหละ พอเสียที่เออะว่าแต่แล้วเรื่องโอกาสชนะล่ะ?”

“สุดท้ายฝ่ายที่ผู้แต่งต้องการให้ชนะก็จะเป็นฝ่ายชนะ ผลลัพธ์ตัดสินกันที่ตรงนั้น”

เรียวมะตอบด้วยน้ำเสียงมึนอึมมึนใจ รวากับเขากำลังคิดว่า
ได้เห็นความลับที่แท้จริงของโลกมาแล้วอย่างไรรูปแบบนั้น

“อา ไปในแนวนั้นสินะ ทั้งหมดคือเรื่องแต่งอย่างนั้นหรือ
หรือ”

มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเอาท์เตอร์หรือโลกทัศน์

เอนเดเองก็อาจเปรียบเปรยเรื่องราวในโลกว่าเป็นเหมือน
บทละคร แต่จะอย่างไรก็ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการอุปมา

อย่างไรก็ตาม หากอยากตั้งความคิดว่าโลกใบนี้คือเรื่องแต่ง
ตนเองเป็นเพียงตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องราวเท่านั้น เอนเดก็ไม่คิด
ที่จะเอ่ยคำคัดค้าน

เอนเดรู้ดีว่าถึงเธอจะแสดงการปฏิเสธออกไปก็เท่านั้น เป็น
ประเด็นแบบเดียวกับการแยกความจริงกับความฝันไม่ออก

“เอาเถอะ ถ้าช่วยให้เธอเกิดสำนึกถึงความเป็น ‘ตัวเอก’ ได้
ก็ถือว่าประสบความสำเร็จแล้วกัน แล้วตกลงว่าในเชิงรูปธรรมสามารถ
คว้าอะไรกลับมาได้บ้าง?”

“หมายถึงเจ้านี่?”

เรียวมะยื่นมือไปด้านหน้า พิมพ์บางอย่างกับตัวเอง การ์ด
ห้าใบปรากฏขึ้นในมือของเขา

“โอ ความสามารถเอาท์เตอร์ตื่นขึ้นมาหรือ อย่างนี้เอง
สถานการณ์เป็นใจให้ได้รับพลังใหม่ สมแล้วที่เป็นตัวเอก”

หากพูดอย่างละเอียด ตัวตนของเรียวมะใกล้เคียงกับเอาท์เตอร์
แต่ไม่ใช่เอาท์เตอร์ แม้เขาเกิดมาโดยอยู่นอกวงล้อโชคชะตา ทว่า
ไม่ได้มีสำนึกในเรื่องนี้ จึงสามารถเกี่ยวพันกับทุกโชคชะตาในวงล้อ

“สถานการณ์เป็นใจ ไม่ได้หมายความว่าเรื่องราวดำเนินไป โดยที่ทุกอย่างเข้าทางตัวเอกสักหน่อย ที่ถูกต้องคือสถานการณ์เป็นใจ ให้เรื่องราวดำเนินไปตามที่ผู้แต่งปรารถนา ในเมื่อเป็นแบบนั้น ยังพูดได้อีกหรือว่าเป็นเรื่องราวที่เข้าทางฉันจริงๆ?”

“ก็นะ มีเรื่องราวประเภทที่ไม่ว่าตัวเอกพยายามอย่างไร เรื่องราว ก็ไม่เป็นใจเอาเสียเลย จนสุดท้ายมีแต่ตกต่ำลงทุกที และมีตัวเอก ประเภทที่พูดได้ว่าสถานการณ์ไม่เป็นใจอยู่ด้วยกันเช่นกัน ว่าแต่การ์ด พวกนั้นใช้ทำอะไรหรือ?”

มองจากสายตาของเอนเด การ์ดทุกใบในมือเรียวมะล้วนมี ลวดลายเดียวกัน แสดงว่าคงเป็นหลังการ์ด

“นี่คืออีเวนต์การ์ด ฉันสามารถเลือกด้วยตัวเองว่าจะให้เรื่องใด เกิดขึ้น”

เรียวมะตอบพร้อมหยิบการ์ดในมือหนึ่งใบโยนออกไป การ์ด ใบนั้นเปล่งแสงแล้วสูญสลายไป พร้อมกับแจ้งข้อความให้รับรู้

‘อีเวนต์ : น้องสาว ทาเคอิ ชิโอรูถูกฆ่าตายโดยศัตรู X’

เรียวมะปลดอยการ์ดทุกใบในมือ เป็นเพราะหลังจากนั้นการ์ด ในมือของเขากลับมาครบห้าใบอีกครั้ง ซึ่งหมายความว่าการ์ดจะถูก สุ่มมาเติมจนครบหลังจากใช้งาน

‘อีเวนต์ : พี่สาว ทาเคอิ โคโตรีถูกฆ่าตายโดยศัตรู X’

‘อีเวนต์ : เพื่อนสมัยเด็ก ไมริคาวะ มิโอะถูกฆ่าตายโดยศัตรู X’

‘อีเวนต์ต่อเนื่อง : คนรอบตัวถูกฆ่าตายทั้งหมด อีเวนต์พิเศษ :
พลังถูกปลุกเพราะความโกรธแค้น’

“อย่างนี้เอง สามารถเลือกเรื่องที่จะเข้าไปแทรกแซงได้
ตามใจชอบสินะ แต่ว่าตัดสินใจทำเรื่องเด็ดเดี่ยวมากทีเดียว ลงมือฆ่า
นางเอกทุกคนทิ้งเชียวนะหรอ ไมสิ คนที่ทำให้เธอกลายเป็นแบบนี้อย่าง
ฉันทัน คงไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรได้สินะ”

“หา? พูดอะไรออกมา? นั่นคือฝีมือของฉันทันไหน?”

เรียวมะย้อนด้วยใบหน้ามีนง

“เอ? ในใจของเธอคิดไปในทางนั้นหรอหรอ?”

เอนเดเกิดความรู้สึกสับสนเมื่อพบว่าเรียวมะฟังทล่ายยิ่งกว่าที่คิด
ความคาดหวังของเอนเดคือต้องการให้เขามีความเด็ดขาดในระดับ
หนึ่งก็จริง แต่เมื่อพบว่าเกินเลยไปถึงขั้นนี้ ทำให้เอนเดเริ่มกังวลว่า
หรือจะส่งผลไปในทางตรงข้ามเสียแล้ว

“นอกจากนั้นครอบครัวหรือเพื่อนสมัยเด็กมันหมายถึงนางเอก
ที่ไหนกัน พวกนั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเหยื่อที่จะทำให้เรื่องราว
เข้มข้น เอาเถอะ ถ้าเกิดจำเป็นขึ้นมา ก็แค่เลือกเปิดอีเวนต์คืนชีพ
ก็พอ จริงไหม?”

เป็นคำพูดซึ่งทำให้นึกสงสัยเหลือเกินว่าเหมาะสมกับสถานะ
ตัวเอกหรือไม่ แต่ก็เป็นประโยคที่เอนเดฟังแล้วอมยิ้ม

แม้มีจุดที่ทำให้คาใจอยู่บ้าง แต่ถ้าจิตใจไม่เด็ดเดี่ยวถึงขั้นนี้
ย่อมไม่มีทางรับมือพวกสัตว์ประหลาดทั้งหลายได้อย่างแน่นอน

ในเมื่อสามารถให้ประโยชน์จากสถานะตัวเอกได้อย่างครบถ้วน

ย่อมมีโอกาสเอาชนะสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า

“ว่าแต่ศัตรู X หรือเรื่องพลังถูกปลุกอะไรพวกนั้น ออกจะฟังดูขอไปที่สักหน่อยไหม?”

“ของพวกนั้นเป็นประเภทที่ค่อยกำหนดทีหลังอยู่แล้ว”

เรื่องเหล่านั้นคือเรื่องที่สามารถพักไว้ก่อน สภาพการณ์ในเวลานี้คือรวบรวมความเป็นไปได้ที่มีอยู่อย่างไม่จำกัด

“แต่ถ้าไม่มีนางเอกก็ออกจะหงอยเหงาไปหน่อย”

“เธอมีนางเอกอยู่มากมายไม่ใช่หรือ?”

ที่ผ่านมาเรื่อยมาเคยให้การช่วยเหลือเหล่าสาวน้อยมากมาย ด้วยเหตุนี้หากพูดถึงนางเอก ย่อมไม่พ้นกลุ่มสาวน้อยที่มีบุญคุณติดค้างเขา

“ทำไมฉันต้องไปขุดพวกที่เป็นอดีตไปแล้วแบบนี้กลับมาด้วยยายพวกนั้นก็เหมือนเมียประจำถิ่น ป่านนี้แล้วให้กลับมา มีบทบาทก็แค่ทำให้เรื่องราวยุ่งยากไม่ใช่หรือ? ในเมื่อเริ่มเรื่องราวใหม่ ก็ควรให้มีนางเอกใหม่ปรากฏตัวออกมาไม่ใช่หรือ?”

“อืม ฉันพูดเองก็กระไรอยู่ แต่ว่าสำหรับเธอ เป็นเรื่องดีแล้วแน่หรือ?”

บางทีอาจเผลอลงมือบีบเค้นมากเกินไป ทำให้นิสัยของเรียวมะเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง กลายเป็นคนที่ไม่อาจคาดเดาว่าเป็นตัวเอกได้

อย่างไรก็ตามคงเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เอนเดบิบให้เรียวมะต้องตกอยู่ในสถานการณ์เจียนตายซ้ำแล้วซ้ำเล่านับหมื่นครั้ง ย่อมไม่มีทางที่เขาจะสามารถคงสติเอาไว้อีกต่อไป

“เอาเถอะ บางทีคำว่าเข้มแข็งขึ้นอาจเป็นเรื่องประมาณนี้ก็ได้
ว่าแต่ยังจำเป้าหมายได้ใช่ไหม?”

เอนเดตามด้วยความกังวลเล็กน้อย เรียวมะซึ่งได้รับพลังมา
ไว้ในมือ อาจไม่ให้ความสนใจสงครามแย่งชิงขึ้นสวนเทพเจ้าอีกต่อไป

“แน่ออยู่แล้ว รวบรวมขึ้นสวนเทพเจ้าจนครบ ขอพรให้ฉันได้ใช้
ชีวิตสงบสุข ไม่ต้องข้องเกี่ยวกับเรื่องวุ่นวายอะไรอีก”

เอนเดแทบอดใจไม่ไหวที่จะพูดย้อนว่าถึงขั้นนี้แล้วยังคาดหวัง
จะกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่อีกเหรอ แต่เธอรู้อยู่ดีว่าไม่มีประโยชน์
ที่จะเปิดประเด็น จึงตอบทสนทนาโดยไม่พูดนอกเรื่อง

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว จะว่าไปเคยพูดถึงเรื่องของซาคาคิ ยูอิจิ
แล้วใช่ไหม? ถ้าคาดการณ์ไม่ผิด เขาจะกลายเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุด
ของเธอ เพราะฉะนั้นควรรีบล้มเสียตั้งแต่เนิ่นๆ”

เรียวมะไม่ได้แสดงออกว่าเขาสนใจฟังคำพูดของเอนเด สายตา
ของเขาจ้องพิจารณาการ์ดห้าใบที่ถูกส่งมาไว้ในมืออีกครั้ง ดูเหมือน
เขากำลังยุ่งอยู่กับการเล็องนางเอก

“หมอนั่นมีอะไรอะ? มีขึ้นสวนเทพเจ้าที่มีพลังสุดยอดอยู่กับ
ตัว?”

“แค่มนุษย์ธรรมดาเท่านั้น แต่ว่าค่อนข้างรับมือยากมากเลย
ทีเดียว”

เมื่อสูญเสียโซลริตเตอร์และไม่มีขึ้นสวนสถิตอยู่กับตัว เท่ากับ
ยูอิจิไม่มีพลังพิเศษใดๆ ทั้งสิ้น

ทว่าในกรณีที่ยังคงเกี่ยวข้องกับโลกทัศน์ของมุสึโกะ พี่สาวของ
ยูอิจิ ก็หมายความว่ามีโอกาสพ่ายแพ้โดยไม่อาจหาเหตุผลมาอธิบาย

“ฆาตกรโหดขอผ่าน นางเอกคือฆาตกรโหดมันเป็นไปได้ที่ไหน
นักแต่งนินยายลงเว็บไซต์? ระยะเวลาที่พวกแบบนั้นสามารถกลายเป็น
นางเอกได้แล้วหรือ?”

“ค่อนข้างเป็นบทบาทที่ได้รับความสนใจมาสักระยะแล้วนะ
ว่าแต่ไม่ได้รวมฉันอยู่ในตัวเลือกด้วยหรือ?”

“ไม่มีความต้องการเลยสักนิด”

“คงเป็นคำพูดที่จะปล่อยผ่านไม่ได้เสียแล้ว เสียววินาทีที่เธอ
พูดคำนั้นออกจากปาก ก็ได้สร้างศัตรูจำนวนมหาศาลขึ้นมาแล้วนะ
รู้ไหม?”

“อะไรกันนะ แวมไพร์ มั่วเกินไปแล้ว ชักจะหลากหลายไปหน่อย
ไม่ใช่หรือไง จากตัวเลือกพวกนี้ก็คงต้องเป็นยານี้เท่านั้นสินะ”

เรียบมะหิบบการ์ตไบหนึ่งออกมาโดยไม่สนใจฟังคำตอบว่าของ
เอนเด

‘อีเวนต : นางเอกปรากฏตัว สวายน้อยผู้กล้าหล่นลงมาจาก
ฟ้า’

“ถึงแม้ว่าสถานะผู้กล้าหรือเหตุการณ์ตกลงมาจากฟ้ามันออกจะ
ยังงอยู่ แต่นอกเหนือจากยานี้ก็มีแต่พวกไม่ได้เรื่องได้ราวทั้งนั้น”

เรียบมะหัวเราะแห้งๆ อย่างเหน้อยหน่าย ความสามารถแสดง
ผลในทันที

เพดานห้องสมุดของเอนเดเกิดหลุมดำ

สวายน้อยคนหนึ่งตกลงมา

เรียวมะรีบพุ่งไปรับสาวน้อยคนนั้น

“เหลือรับจริงๆ.....แสดงผลในทันทีทันใดแบบนี้ก็ได้หรือ
.....”

เอนเดบ่นพึมพำ ในกรณีของเอาร์ทเตอร์ เมื่อเกิดความต้องการ
เข้าไปแทรกแซงโชคชะตา ลำดับแรกจำเป็นต้องวางแผนมากมายถึง
สภาพการณ์ต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง เพราะเอาร์ทเตอร์ทำได้เพียง
ลงมือทางอ้อมเท่านั้น ทว่าความสามารถของเรียวมะแสดงผลอย่าง
ตรงไปตรงมา ไม่สนใจเรื่องเหตุและผลใดๆ ทั้งสิ้น

“เอ? ที่นี่ที่ไหน? นายเป็นใคร?”

สาวน้อยหันมองไปมาด้วยอาการลนลาน

“เธอนั้นแหละเป็นใครกันแน่! ไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิด!”

ทว่าฝั่งเรียวมะที่เข้าไปรับเด็กสาวผู้ตกลงมาจากฟ้าก็มีสีหน้า
แตกตื่นด้วยเช่นกัน

“หืม?เพี้ยนไปแล้วจริงๆ ด้วย”

บรรยายกาศคุกคามหายไปจากเรียวมะ ตัวเขาในตอนนี้อารมณ์
ไม่มีสำนึกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นคืออีเวนต์ซึ่งเพียงชั่วอึดใจก่อนหน้านี้
เขาเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยตัวเอง

เป็นไปตามที่เอนเดคาดการณ์ สภาพจิตใจของเรียวมะไม่คงที่
เอาเสียเลย

“ยังไงก็ตาม รีบหนีเร็วเข้า! นั่นคือทางออกของดันเจี้ยนก็จริง
แต่ฉันไม่รู้วิธีปิดหอรอกนะ เพราะฉะนั้นเดี่ยวพวกมอนสเตอร์จะต้อง
ไล่ตามมา!”

“หา?”

ระหว่างเรียวมะกำลังสับสนมึนงง อะไรบางอย่างก็ตกลงมาจากเพดานอีกครั้ง

เด็กผิวสีแดงดำที่มีหัวเป็นปลา

จากนั้นสิ่งที่ไม่อาจเรียกว่าอย่างอื่นได้นอกจากสัตว์ประหลาดต่างทยอยตกลงมาจากหลุมดำบนเพดาน

“หว่า!”

เรียวมะรีบวิ่งหนีโดยที่ยังอุ้มเด็กสาวคนนั้น

“.....เด? หรือว่าพวกเธอคิดจะหนีไปโดยทิ้งฉันไว้ที่นี่?”

เป็นการเปิดฉากในรูปแบบที่อยู่เหนือความคาดหมายของเอนเดโดยสิ้นเชิง

กว่า
พิ
มีอีกไหม

ตอนที่ 1 ถูกช่วงชิงโซลรีดเดอร์ แต่เชื่อว่าจะเป็นเรื่องเดือดร้อนอะไรสักหน่อย

ชาคาคิ ยูอิจิประจันหน้ากับโรคฮาระ ฮิโรมิจิ รุ่นพี่โรงเรียน
เดียวกันในล็อบบี้โรงแรม

ฮิโรมิจิคือเด็กหนุ่มผมบางที่มีบรรยากาศอึมครึม

พวกเขาพบเจอกันในจังหวะที่พวกเขาถูกยัดเข้ามาจากทางใต้ดิน
หลังช่วยนาสึกิ

ด้านหลังของยูอิจิคือเด็กสาวสามคนกับแมวอีกหนึ่งตัว พี่สาว
ของเขามุสึโกะ เพื่อนร่วมชั้นทาเคอุจิ นาสึกิ ซาตทอโรโหดทาดิซาวะ
อากิ และยังมีโคนิชิ ยูริที่เวลานี้อยู่ในร่างแมวขนทอง

ฮิโรมิจียืนอยู่ในตำแหน่งห่างออกไปเล็กน้อยด้วยใบหน้า
ยิ้มย่อง

ผู้คนที่กำลังเดินผ่านไปมาในล็อบบี้ไม่ได้หันมาสนใจพวก
ยูอิจิ

จริงอยู่ว่าเมื่อครู่เกิดเหตุการณ์อย่างเช่นกวาดมือหรือกระโจนหลบ แต่ก็คงไม่ได้ถูกมองว่ามีเรื่องอะไรมากไปกว่าการเล่นสนุกด้วยความตลกคะนองของวัยรุ่น

สายตาของยูอิจิมองไม่เห็นคำเหนื่อสีระชะผู้อื่นอีกต่อไป
ความสามารถมองเห็นบทบาทของมนุษย์แต่ละคน ไชลรีตเตอร์ไม่แสดงความสามารถเช่นนั้นให้เห็นอีก

สถานการณ์ไม่ปกติ

ทว่ายูอิจิเรียกความเยือกเย็นกลับมาในเสี้ยวจิตใจ

เขาตรวจเช็คสภาพร่างกายตนเอง ไม่มีส่วนใดผิดปกติ มีเพียงความอ่อนล้าเล็กน้อยซึ่งเป็นผลข้างเคียงจากฟุรุคามิเท่านั้น

สรุปคือนอกเหนือจากไชลรีตเตอร์ ยูอิจิไม่พบความผิดปกติอื่นใดแม้แต่เรื่องเดียว

.....แล้วจะทำไงต่อ?

ผลลัพธ์เกิดขึ้นหลังจากฮิโรมิจิกวาดมือ

หมายความว่าป็นฝีมือของฮิโรมิจิ

ยูอิจิเพิ่มความระมัดระวัง เขายังอ่านไม่ออกกว่าฮิโรมิจิทำอะไรลงไปกันแน่ จึงไม่สามารถเคลื่อนไหวอย่างไม่รอบคอบ

“โห? ไชลรีตเตอร์อย่างนั้นรี เพราะคิดว่ามันคงมีอะไรสักอย่างเลยคว่ำมา สรุปว่าพลาดเป้าสินะ”

ฮิโรมิจิพูดกับตัวเองด้วยน้ำเสียงไม่ขบขัน

แม้ไม่อาจคาดเดาว่าฮิโรมิจิมีวัตถุประสงค์ใดจึงพิมพ์เช่นนั้น แต่เป็นคำพูดที่ช่วยให้ยูอิจิพอคาดเดาสถานการณ์ได้

ฮิโรมิจิช่วงชิงไชลรีตเตอร์ไปจากเขา การช่วงชิงจำเป็นต้อง

เข้าใกล้เป้าหมายในระยะห่างระดับหนึ่ง หรือก็คืออย่างน้อยต้องมีระยะห่างเท่ากับเมื่อครู

“ยูคุง! เกิดอะไรขึ้นเหรอ!”

มุสึโกะส่งเสียงถามจากด้านหลัง เธออาจสังเกตเห็นว่ายูอิจิ ออกอาการผิดปกติ

“ดูเหมือนจะถูกซิงโซลริตเตอร์ไปแล้ว มองไม่เห็นคำเหนือศีรษะ”

“แห่ม!”

ไม่รู้เพราะเหตุใด เสียงอุทานตกใจจึงแผ่ความรู้สึกสับสนนานปะปนมาด้วย

“นั่นสินะ! การถูกขโมยความสามารถคือฉากตามสัญญาอยู่แล้ว! ถ้าอย่างนั้นมาเริ่มลงมือซิงคีนกันเลยดีไหม! สำหรับกรณีนี้ ประเด็นอยู่ที่รูปแบบของวิธีขโมยความสามารถ เพราะดูเหมือนเงื่อนไขของการช่วงชิงคือเรื่องง่ายตาย หมายความว่า การซิงกลับก็คงไม่ต้องการเงื่อนไขมากมายจริงไหม? ก็นะ เขาเป็นว่าลำดับแรก ลองอัดหมอนั้นให้สลบก่อนแล้วกันนะ! ถ้าทำแค่นั้นแล้วซิงกลับมาได้ก็จบ! แต่ถ้าไม่สำเร็จก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากพาดตัวกลับไปด้วยกัน! สำหรับการคืนความสามารถ ถ้าเป็นเรื่องที่เจ้าตัวทำได้ด้วยตัวเอง แค่บีบให้ทำโดยไม่กล้ามีข้อโต้แย้งก็พอ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็ค่อยคิดหาทางเอาทีหลัง!”

แผนการของมุสึโกะคือลัทธิโรมิจิเสียก่อน

ยูอิจิ้องมอฮิโรมิจิ

การเอาชนะฮิโรมิจิเป็นเรื่องง่าย ทำเย็นของเขามองอย่างไรก็เหมือนมือสมัครเล่น

ยูอิจิรู้วิธีย่นระยะระหว่างเขากับฮิโรมิจิในช่วงพริบตา หรือต่อให้ต้องใช้การโจมตีระยะไกล เขาเองก็มีวิธีการอยู่ด้วยเช่นกัน ถึงแม้ยังไม่อาจคาดเดาว่าฮิโรมิจิมีความสามารถใดกันแน่ แต่การล้มคู่ต่อสู้ในเสี้ยววินาทีโดยไม่เปิดโอกาสให้ใช้ความสามารถ คือเรื่องเป็นไปได้สำหรับยูอิจิ

— เอาเถอะ ไม่ว่าจะเมื่อไรแผนการของพี่สาวก็มีแค่อัดให้ยับหรือล้มให้คว่ำเท่านั้นอยู่แล้ว

ทว่าขณะกำลังจะเริ่มลงมือตามแผนการของพี่สาวนั่นเอง ยูอิจิเกิดฉุกใจเรื่องหนึ่งขึ้นมา

ว่าแต่ก่อนอื่นเลย มีความจำเป็นต้องชิงโซลริตเตอร์กลับมาจริงหรือ?

ยูอิจิซึ่งนึกสงสัยในใจเช่นนั้น ตัดนิ้วยิงเหรียญที่เก็บเอาไว้พักหนึ่งออกไป

ฮิโรมิจิไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดๆ ทั้งสิ้นกับการโจมตีของยูอิจิ หากเมื่อครู่ดึงไปยังลูกกระเดือก จะเป็นการโจมตีที่มีอาณาภาพเพียงพอต่อการปลิดชีพอีกฝ่าย หรือหากต้องการทำลายความสามารถในการต่อสู้ก็เพียงแค่นำไปที่ลูกตา

ทว่ายูอิจิไม่ได้ทำเรื่องเหล่านั้น เขาเพียงแค่นำเหรียญเฉี่ยวแก้มจนเกิดแผลบาด

“เฮ้อ!”

ฮิโรมิจิอุทานด้วยน้ำเสียงหวาดผวา

เขามองตามไม่ทันเสียด้วยซ้ำว่ายูอิจิทำอะไรกันแน่
“เดี๋ยวลี! ยูคุง! เจตนาให้พลาดเป้าสินะ! ทำไมถึงทำเรื่อง
แบบนี้กัน!”

มุสึโกะโวยวายอย่างไม่พอใจเมื่อเกิดเรื่องเหนือความคาดหมาย
ของเธอ

“ฉันรู้แล้วว่าถ้าเข้าใกล้นายจะเกิดเรื่องไม่อาจคาดเดา แต่ก็
อย่างที่เห็น ต่อให้ไม่เข้าใกล้ ฉันก็จู่โจมนายได้ แล้วทีนี้จะเอาไงต่อ?”

“ฮะๆๆ! คิดว่าแค่นี้ก็ชนะแล้วจ้ะนี่เธอะ! แต่ช่างเถอะ! เขาเป็นว่า
วันนี้ยอมถอยก่อนแล้วกัน! แต่ว่า! จดจำไว้เลย! ฉันจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น
กว่านี้!”

ฮิโรมิจิพูดคำซึ่งไม่อาจฟังเป็นอย่างอื่นได้นอกจากเจ็บใจ
ที่พ่ายแพ้ ดูเหมือนเขาไม่มีวิธีรับมือการโจมตีระยะไกลของยูอิจิ

เมื่อพิจารณาจากนิสัยของฮิโรมิจิ หากลองขมขู่ไปเล็กน้อย
ก็จะแตกตื่น เหตุการณ์เป็นไปตามที่ยูอิจิคาดคิดทุกประการ

สภาพการณ์เหมาะเป็นอย่างยิ่งกับการโจมตีปิดฉาก อีกฝ่าย
ตื่นตระหนกเพราะถูกความหวาดกลัวเข้าครอบงำ อย่างไรก็ตาม ยูอิจิ
เพียงแค่ว่าจ้องมองฮิโรมิจิที่กำลังหนีไปโดยไม่ลงมือทำอะไรทั้งสิ้น

“ยูคุง! กำลังทำอะไรอยู่หรือ! ไม่สมเป็นยูคุงเลยนะ! ถ้าเป็น
ยูคุงตามปกติ จะต้องไล่ตามศัตรูที่หนีหลังหนี เล่นงานจนหมดทำใน
พริบตา ขึ้นคร่อมหัวเราะเยาะเย้ย ลงมือทุบตีศัตรูไร้ทางสู้ไม่หยุด
แท้ๆ!”

“ไม่เคยจำได้ว่าเคยทำเรื่องพรรคนั้นสักครั้ง!”

“หว่า! หรือว่าถูกเล่นงานด้านจิตใจเสียแล้ว?”

ยูอิจิได้แต่ยิ้มเจื่อนกับอาการตื่นตกใจเกินเหตุของมุสึโกะ

“ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้.....คือว่านะ ท่ามกลาง
สายตาคู่คนแบบนี้ คิดว่ามันเหมาะกับการเปิดฉากต่อสู้กันหรือไง”

ไม่รู้ว่าจะมองยังไงก็รู้ว่าอาจเกิดเรื่องผิดปกติ สายตาของผู้คนที่
ผ่านไปมาจึงเริ่มหันมาสนใจพวกยูอิจิ

“เรื่องนั้นก็จริงอยู่หรอก...”

“นอกจากนี้สิ่งแรกที่ต้องทำคือพาทาเคอุจิกับคุณทาดิซาวะ
ไปโรงพยาบาล และไม่ใช่เรื่องดีถ้าปล่อยให้คุณโคนิชิต้องอยู่ในร่าง
แอมวต่อไป ในเมื่อศัตรูเลือกหนีก็น่าจะเป็นเรื่องเข้าทางพวกเราแล้ว”

นั่นคือคำพูดที่ไม่ได้มาจากใจจริง แต่ยูอิจินำมาใช้กลบเกลื่อน
ไปก่อน

“นั่นสินะ ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ เขาเป็นว่าเรื่องชิงไซลริตเตอร์
คืนมาค่อยคิดหาทางกันทีหลัง”

แม้มุสึโกะยังคงบ่นพึมพำไม่ชอบใจอยู่บ้าง แต่เธอก็ยอมเข้าใจ
คำพูดของยูอิจิ

ผู้เกี่ยวข้องต่างมารวมตัวกันที่ร้านหนึ่ห่าว เดอะ ไชน่า
ซาคาคิ ยูอิจิ, ซาคาคิ มุสึโกะ, โคนิชิ ยูริ, ซากุระซากิ โมนิกะ
รวมทั้งหมดสี่คน

ยูริซึ่งอยู่ในร่างแอมวมาตลอดจนถึงเมื่อครู่ เวลานั้นกลับมาอยู่ใน
ร่างมนุษย์อีกครั้ง เป็นเด็กสาวผมทองสวมเสื้อผ้าสะดุดตาดูมีราคา
แพง

ผู้นำเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนมาให้ยูริที่โรงพยาบาลคือชายสูงอายุ
สวมชุดเหมือนพ่อบ้าน

โมนิกะคือสาวน้อยวัยเยาว์ ผมยาวของเธอถูกมัดด้วยผ้าทำเป็น
ทรงหางม้า

เสื้อผ้าที่สวมคือชุดนักเรียนชั้นประถม แต่ความจริงแล้วอายุ
ของโมนิกะคือสิบหกปีเท่ากับยูอิจิ ทว่าอายุของเธอไม่เพิ่มขึ้นอีกเลย
นับตั้งแต่กลายเป็นเอาร์ทเซอร์

ส่วนทางด้านนาสึกิกับทาคิซาวะ อากิ เป็นเพราะพวกยูอิจิพูด
แกมบังคับให้พักฟื้นในโรงพยาบาลไปก่อน พวกเขาจึงไม่ได้อยู่ที่นี้
ด้วย

สำหรับพนักงานเสิร์ฟในชุดจีน ฮามาซากิ โทโมมิ เธอเองก็
ยื่นมองโดยทิ้งระยะห่างเล็กน้อย แม้ไม่อาจมั่นใจว่าสามารถนับเธอ
เป็นผู้เกี่ยวข้องได้หรือไม่ก็ตาม

เช้าวันอาทิตย์ พวกยูอิจิถูกไหว้วานจากชินอิมิยะ ฟุรุที่ศาลเจ้า
ให้ช่วยออกค้นหาตัวตนชั่วร้าย เขาต่อสู้กับร่างอวตารของเทพमार
ในทางใต้ดิน ประจันหน้ากับอิโรมิจิเมื่อกลับขึ้นมาข้างบน จากนั้น
เดินทางไปโรงพยาบาลแล้วจึงมาที่นี่ นั่นคือเหตุการณ์ทั้งหมดก่อน
เวลาล่วงเลยมาถึงช่วงเที่ยงวันในตอนนี้

ความจริงแล้วนี่คือเวลาที่ร้านอาหารจะต้องแน่นขนัดไปด้วย
ผู้คน ทว่าสำหรับร้านอาหารจีนแห่งนี้ บรรยากาศยังคงเงียบเชียบ
ไร้ลูกค้าเหมือนเช่นเคย

“ลู่ๆ เรียกตัวมาพบมีเรื่องอะไรหรือ? นอกจากนี้คนคนนั้น
เป็นใครกันแน่? ไม่ค่อยอยากให้เห็นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามาพัวพัน

มากันนะคะ!”

ทิศทางที่ปลายนิ้วของโมนิกะซึ่งมีสีหน้าไม่พอใจชี้ไปที่คือโคนิช ยูริ

“จริงอยู่ค่ะว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่เพราะฉันเองก็เข้ามา พัวพันกับเหตุการณ์ ทำให้กลายเป็นเรื่องค้างคาใจเกินกว่าจะถอนตัว ไปกลางคันค่ะ!”

เป็นความจริงที่ว่ายูริติดสอยห้อยตามมาด้วยตามอำเภอใจ เธอไม่ได้มีเรื่องเกี่ยวข้องกับเหตุวุ่นวายเกี่ยวกับเทพมาร อย่างไรก็ตาม ระหว่างร่วมทาง ยูริก็ได้อธิบายความเป็นมาคร่าวๆ ให้เธอฟังไปแล้ว

“อืม ยายนี่เป็นครึ่งคนครึ่งสัตว์ จะว่าไงดี ถึงเป็นเรื่องราว ประเภทที่ไม่อาจเข้าใจได้สักเท่าไรแบบนี่ก็ยังคงตามทัน”

“แล้ว? เห็นว่ามีเรื่องสำคัญจะคุยด้วยใช่ไหม?”

“อืม ฉันถูกชิงไซลริตเตอร์ไปแล้ว”

แต่เดิมไซลริตเตอร์เป็นของโมนิกะ ทว่ามาอยู่กับยูริในรูปแบบ คล้ายกับการจ่ายหนี้ติดค้าง

“ก็แล้วมันมีอะไรกันหรือ?เดี๋ยวนะ เอะ?”

ชั่วแวบแรกโมนิกะไม่อาจเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ทว่าเมื่อเธอ สามารถทำความเข้าใจคำพูดของยูริ โมนิกะจึงเปลี่ยนสีหน้าเป็น ตกตะลึง

“ก็จริงนะฮะว่าสัมผัสไซลริตเตอร์จากตัวคุณยูริไม่ได้เลย!”

นั่นคือคำพูดจากสิ่งที่ปรากฏตัวเหนือไหล่ของโมนิกะ ขนมโมจิ ใต้แว่นแดงยักษ์ที่มีตากับปาก

สิ่งมีชีวิตในจินตนาการซึ่งเป็นเสมือนสัญลักษณ์บ่งบอกหนี้

ติดค้างที่โมนิกะมีต่อยูอิจิ ผู้ลงมือมอบโซลริตเตอร์ให้กับยูอิจิ

ช่วงที่โมนิกะพบเหตุร้ายถึงขั้นเสี่ยงชีวิต เธอตัดสินใจใช้ความสามารถ ‘ช่วยด้วยเจ้าชายของฉัน’ เพื่อเรียกความช่วยเหลืออย่างสถานการณ์เป็นใจ ความสามารถซึ่งไม่คำนึงถึงเหตุและผลใดๆ ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม มันเป็นความสามารถที่จำเป็นต้องขอใช้ให้อย่างคุ้มค่าด้วยเช่นกัน

ในตอนแรกโมนิกะเลือกใช้แผนการที่จะทำให้เธอไม่ต้องชดเชยให้กับยูอิจิผู้ปรากฏตัวมาช่วยเหลือเธอให้รอดพ้นจากวิกฤตที่ว่าเรื่องราวไม่เป็นไปดั่งใจ

โมจิใส่ตัวแดงยักษ์ปรากฏกาย ย้ายความสามารถของโมนิกะซึ่งก็คือโซลริตเตอร์ไปยังยูอิจิ เพื่อเป็นการชดเชยหนี้ติดค้างจากความช่วยเหลือของเขา

“เฮ้? เฮ้? เฮ้? นี่มันเรื่องอะไรกันหรือ?”

โมนิกะออกอาการแตกตื่น

“เพราะเป็นความสามารถที่มอบให้กับคุณยูอิจิแล้ว ไม่ว่าจะทิ้ง ทำลาย หรือมอบให้กับใคร ก็เป็นเรื่องอิสระสำหรับคุณยูอิจิอะ..... แต่ช่วยเล่ารายละเอียดให้ฟังสักเล็กน้อยได้ไหมอะ?”

“อืม ดูเหมือนถูกขโมยไปแล้ว”

“เดี๋ยวก่อน! ที่ว่าดูเหมือนถูกขโมยหมายความว่าไงกันแน่! อย่างมาพูดจาซุ่ยๆ! พูดเหมือนเรื่องล้อเล่นแบบนั้นได้ไหม!”

ยูอิจิเองก็สำนึกได้ว่าเขาไม่ได้มีความเอาใจจริงเอาใจสักเท่าไร แต่นั่นคือเรื่องช่วยไม่ได้ เพราะสิ่งที่เสียไปไม่ใช่ความสามารถที่มีประโยชน์แต่อย่างใด กลับกัน การสูญเสียความสามารถซึ่งมีแต่นำพา

เรื่องวุ่นวายมาสู่ตัว คือเรื่องที่เขาปรารถนามาตลอดเสียด้วยซ้ำ

“รีบไปเอาคืนมาเดี๋ยวนี้! แต่เดิมมันคือของของฉัน! ฉันแค่ให้ยืมไปใช้เท่านั้น!”

“ใช่แล้วๆ! ทำไมยูคังถึงยังมัวแต่เรื่อยเปื่อยในที่แบบนี้กันนะ!”

โมนิกะต่อว่าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ มุสึโกะเองก็ช่วยเสริมคำพูดของเธอ

“เอ่อ ความจริงประเด็นหลักไม่ใช่เรื่องโซลริตเตอร์ ที่เล่าให้ฟังเพราะคิดว่าควรแจ้งให้รู้สึกหน่อยเท่านั้น.....เขาเป็นว่าจะลองหาทางชิงกลับมาก็แล้วกัน”

ยูอิรู้ว่าถ้าไม่ยอมพุดแบบนี้ บทสนทนาจะไม่มีทางคืบหน้าเป็นอันขาด ตัวเขาไม่มีความปรารถนาอยากนำโซลริตเตอร์กลับมาสถิตกับร่างกายอีกครั้ง หมายความว่าหากนำกลับมาแล้ว สามารถคืนให้กับโมนิกะได้โดยตรงก็จะเลือกวิธีนั้น

“.....เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นประเด็นหลักคืออะไร? มีเรื่องอื่นที่สำคัญยิ่งกว่าเรื่องโซลริตเตอร์อีกหรือ?”

“คือว่านะ เลิกเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้าดีกว่าไหม?”

ทุกคนต่างมีสีหน้าตกตะลึงในทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของยูอิ

“หมายความว่าไง!? เพราะโซลริตเตอร์ไม่อยู่กับตัวอีกแล้วเลยไม่มีความจำเป็นต้องขอพรอีกต่อไปอย่างนั้นหรือ!? นั่นมันอะไรกัน! ทำเป็นพุดดีว่าจำเป็นต้องช่วยเพื่อนหรือชีวิตคือเรื่องสำคัญ! สุดท้ายก็ใส่ใจเฉพาะความปรารถนาของตัวเอง ขอแค่ลบโซลริตเตอร์ออกไปให้ได้เท่านั้นก็พอไม่ใช่หรือ!”

“ไม่ได้จะทำเป็นมองผ่านเรื่องเพื่อนของโมนิกะสักหน่อย”

หากรวบรวมชิ้นส่วนเทพเจ้าจนครบ ไม่ว่าจะความปรารถนาใดก็สามารถขอให้กลายเป็นจริง ทว่าขอได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ซึ่งยูอิจิที่รู้เงื่อนไขข้อนี้ดีเคยบอกกับโมนิกะแล้วว่า จะใช้เพื่อขอพรของเธอ

อย่างไรก็ตาม พรที่โมนิกะปรารถนาก็คือช่วยเหลือเพื่อนของเธอให้รอดพ้นจากพวกมีปัญหทางจิต ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่า ต่อให้ไม่เข้าไปพัวพันกับเรื่องใหญ่โตอย่างสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า ก็เป็นเรื่องที่มีหนทางแก้ไขด้วยวิธีอื่นอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ยูอิจิพูดแบบนี้เพราะไซลริคเตอร์ไม่อยู่กับเขาอีกต่อไป

ถ้าหากสถานการณ์ไม่กลายเป็นอย่างปัจจุบัน ยูอิจิเองก็คงไม่ยื่นข้อเสนอกับโมนิกะ

“ถ้าเทพมารคืนชีพ มนุษย์จะถูกฆ่าล้าง รู้เรื่องพวกนี้มาก่อนหรือเปล่า?”

“โกหก! ไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อน!”

“ฉันก็ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า แต่ได้ยินมาจากร่างแบ่งภาคของเทพมาร ดูเหมือนเรื่องพรสมปรารถนาคือความจริง แต่เมื่อเทพมารคืนชีพโดยสมบูรณ์แบบ ก็จะลงมือทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ หมายความว่าถึงขอพรช่วยเหลือเพื่อนของเธอ สุดท้ายก็จะกลายเป็นเรื่องที่ไม่มีความหมายไม่ใช่หรือ?”

ยูอิจิพิจารณาไตร่ตรองมาแล้วว่าเทพมารคงไม่ได้พูดโกหกอย่างแน่นอน

“ถ้าอย่างนั้น.....แล้วมันคือเรื่องอะไรกันแน่.....แบบนี้”

ก็เท่ากับพรไม่มีความหมายเลยสักนิดไม่ใช่เหรอ!”

“ใช่ไหมล่ะ แต่ว่าผู้เข้าร่วมสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้ารับรู้เรื่องเหล่านี้กันหรือเปล่านี่สิ”

การแจ้งเรื่องเหล่านี้ให้ผู้เข้าร่วมรู้มีแต่จะบั่นทอนกำลังใจเท่านั้น วัตถุประสงค์ของเทพมารคือต้องการให้เกิดการต่อสู้ห้าพัน หมายถึงความเป็นเรื่องซึ่งไม่มีประโยชน์ใดๆ ที่จะแจ้งให้ทราบ

“แต่ผู้เข้าร่วมกำลังคิดอะไรอยู่ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องไปสนใจสรุปคือฉันคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องเอาตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องบ๊าบอพรรคนั้น”

“แต่ว่า! ถ้าแบบนั้นวาคานะจะต้อง!”

วาคานะคือเพื่อนรักของโมนิกะ

เด็กสาวคนหนึ่งในโลกทัศน์เดิมของโมนิกะ เวลานี้คือนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีหนึ่ง

โลกทัศน์ในแบบที่เป็นรูปธรรมของโมนิกะ ‘โลกใบน้อยแสนรัก’ เคยเป็นโลกทัศน์เชิงความรักแบบหนึ่งสื่อการ์ตูนผู้หญิง ทว่าเมื่อโมนิกะกลายเป็นเอาร์ทเตอร์ ผลลัพธ์ของการถูกผลักออกนอกวงล้อมโชคชะตา ทำให้โลกทัศน์เกิดการเปลี่ยนแปลงไปถึงระดับหลุดกรอบจากความเป็นจริง

ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด เรื่องราวจึงกลายเป็นมีกลุ่มจิตไม่ปกติสิบสองคนรวมหลงรักวาคานะ

“จากที่เคยฟัง เรื่องราวจะเริ่มสุมเสียงเมื่อขึ้นชั้นม.ปลายแล้วตกลงว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไงกันแน่?”

“สภาพการณ์ยังคงวางใจได้ ถึงจะเป็นความสมดุลงที่เสียง

อันตรายนาก็เถอะนะ ฉันลงมือสกัดกั้นทั้งสิบสองคนเอาไว้แล้ว ทำให้พวกนั้นยังไม่ได้ยื่นมือไปยุ่งย่ามกับวาดานะ บางทีคงยังไม่ทันรู้สึกตัวเสียด้วยซ้ำมัง?”

“เข้าใจแล้ว เขาเป็นว่าฉันจะจัดการกับเจ้าพวกนั่นเอง ว่าแต่เมื่อล้มหมดแล้วจะเป็นไงต่อ?”

“ยังเอาแต่คิดถึงวิธีใช้กำลังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนเลยนะคะ แต่เชื่อว่าจะลงมือถึงขั้นฆ่าทั้งจริงไหม หมายความว่าต่อให้ไล่อัดจนกว่าสุดท้ายก็จะกลับมาอีกไม่ใช่หรือคะ?”

ยูริซึ่งนั่งฟังโดยไม่พูดจามาตลอดกลับเอ่ยปากพูดแทรกเมื่อเข้าสู่ประเด็นนี้

“อืม สำหรับเรื่องพวกนั้น พี่สาวพอช่วยทำอะไรได้บ้างไหม?”

ยูริจิริู้สึกยุ่งยากจนหันไปขอความช่วยเหลือจากมุสึโกะ ทว่ากลับเกิดเรื่องผิดปกติขึ้นเมื่อมุสึโกะหันหน้าหนี ทั้งที่ตามปกติเธอจะเอาแต่ออกความเห็นที่ไม่อาจเข้าใจความหมายกลับมาอยู่เสมอ

“เอาเถอะคะ สำหรับเรื่องเหล่านั้น ฉันจะช่วยทำอะไรสักอย่างให้เองดีไหมคะ? แค่อำนาจนักเรียนชั้นมัธยมปลายกลุ่มหนึ่งหายไป ในความมืดอย่างหมดจดไร้ร่องรอย ไม่ใช่เรื่องยากลำบากเลยสักนิด นอกจากนี้ในฐานะแฟนสาว ย่อมเป็นเรื่องปกติที่ฉันจะลงแรงให้ความช่วยเหลือบ้าง จริงไหมคะ?”

“เธอเป็นพวกมาเฟียหรือไงกัน? ไม่เห็นอยากได้แฟนสาวแบบนี้เลยสักนิด ก่อนอื่นเลย เธอเป็นแฟนสาวของฉันที่ไหน ช่วยอย่าใช้คำที่จะทำให้เรื่องราวยุ่งวายน่าไปกว่าเดิมได้ไหม”

“ແມ่ สำหรับสภาพการณ์ปัจจุบัน ฉันเองก็ไม่กล้าพูดว่ามี

อำนาจมากถึงขั้นนั้นหรือคะ แต่ถ้าหากมีความจำเป็นขึ้นมาแล้วละก็
ทางออกก็เพียงแค่ว่าขึงตำแหน่งผู้นำตระกูลมาไว้ในมือฉันก็พอคะ”

“ถ้าเรื่องราวยุ่งเหยิงจนไปถึงขั้นนั้นได้จริง จะว่าไปก็สุดยอด
มากที่สุดทีเดียว.....”

ยูริคือสมาชิกคนหนึ่งในตระกูลสุเมราก็ซึ่งคอยบงการญี่ปุ่น
อยู่เบื้องหลัง สภาพการณ์เวลานี้คือเกิดการแก่งแย่งตำแหน่งผู้สืบทอด
ดูเหมือนความหมายที่แท้จริงของยูริคือต้องการให้ยูอิจิช่วยเหลือเธอ
ในเรื่องนั้น

“ยังไงก็เถอะ เธอเป็นว่าสำหรับเรื่องช่วยเพื่อนของโมนิกะ
ไม่มีความจำเป็นต้องไปยุ่งกับสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า หรือพูด
ให้ชัดเจนคือยุ่งเกี่ยวกับไปก็ไม่ได้มีประโยชน์เลยสักนิด เลือกใช้วิธี
แก้ไขโดยตรงยังมีความเป็นไปได้ว่าจะสำเร็จมากกว่า เข้าใจสิ่งที่คุณ
อยากบอกแล้วใช่ไหม?”

“เรื่องนั้น.....ก็นะ.....อาจเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้.....”

เพราะได้ยินคำว่าจะเลิกเข้าร่วมสงครามกะทันหัน ย่อมทำให้
โมนิกะแตกตื่น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ดูเหมือนเธอจะสงบใจลงและยอม
เข้าใจคำพูดของยูอิจิ

“ตกลงว่าเป็นอะไรไปกันแน่นะยูคุง! ประหลาดมาก! ตามปกติ
แบทเทิลรอยัลที่ตัดสินใจเข้าร่วมแล้ว! ไม่ใช่สิ! แบทเทิลรอยัลที่ตัดสินใจ
เข้าร่วมแล้วแต่กลับถอนตัวกลางคัน คือเรื่องซึ่งไม่มีทางเกิดขึ้นเป็น
อันขาดนะ!”

ทว่ามุสึโกะไม่อาจทำความเข้าใจได้ เธอลุกขึ้นตบโต๊ะเสียงดัง

“ทำไมต้องอุตส่าห์พูดแก้ด้วย.....”

.....รอยेलเป็นเพียงการออกเสียงแบบภาษาฝรั่งเศสเท่านั้น
ความหมายไม่ได้แตกต่างกันแม้แต่เสี้ยวเดียว

“มีตัวเอกคนไหนบ้างที่ถอนตัวจากเกมกลางคัน! พลาด
มาก! เรื่องราวที่ควรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้คือการต่อสู้ห้าพันเหนือ
ธรรมชาติอย่างถึงเลือดถึงเนื้อต่างหาก! การต่อสู้แสนดุเดือดเต็ม
ไปด้วยการหักหลัง การร่วมมือ ความละโมภ โศกชะตา! ทันใดนั้น
ข้ากำลังที่สามก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างไม่คาดฝัน! ผลลัพธ์ทำให้สะท้อน
ไปทั่วทั้งจักรวาล สิ่งมีชีวิตทั้งหมดตกอยู่ในสถานการณ์สุ่มเสี่ยงต่อการ
สูญสิ้น กลายเป็นสงครามครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์! แล้วว่าไงนะ?
จู่ๆ มาบอกว่าขอถอนตัวครึ่งเอากลางคัน! แบบนั้นทำให้การดำเนิน
เรื่องมั่วไปหมดไม่ใช่หรือ! มันก็เนื้อหาละอะหมดแล้ว! อะไรรกัน?
คิดจะทำตัวเหมือนการ์ตูนในนิตยสารการ์ตูนวัยรุ่นผู้ชายรายสัปดาห์
ที่จู่ๆ ก็ประกาศออกมาว่าการต่อสู้ของพวกเราคือหลังจากนี้ ทั้งที่เพิ่ง
ลงตีพิมพ์แค่สิบสัปดาห์เท่านั้นเองหรือ!”

“เรื่องพวกนั้นแหละที่ไม่อยากยุ่งด้วยมากที่สุด! ที่ผ่านมามีต้อง
พัวพันกับการต่อสู้แปลกประหลาดไม่หยุดหย่อนก็เพราะไซลริตเตอร์
ทั้งนั้น! เพราะมีเจ้านั้นทำให้มองเห็นของอย่าง ‘สามตกรโหด’ หรือว่า
‘เทพเจ้า’ จนเกิดความคิดประเภทจำเป็นต้องทำอะไรสักอย่าง แต่ว่า
ตอนนี้ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนั้นอีกแล้ว! เพราะฉันกลับไปเป็น
คนธรรมดา ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเสียงอันตรายพวกนั้นอีกต่อไป
แล้วไงล่ะ!”

สิ่งที่ยูอิจิพูดออกมาคือความจริง เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะ
เหตุใดกันแน่ แต่เมื่อยูอิจิไม่มีไซลริตเตอร์อยู่กับตัวอีกต่อไป เขาก็

เกิดความรู้สึกที่ว่าไม่อาจทำความเข้าใจว่าทำไมตลอดเวลาที่ผ่านมา จึงต้องนำคอตตัวเองไปพาดกับเรื่องอันตรายนเหล่านั้น รวากับเป็นไข้สูง จนสูญเสียความสามารถในการตัดสินใจมาตลอด

“ว่าในงั้น!? ทั้งที่เคยประกาศสงครามกับเอาท์เตอร์ว่า ‘จะอัดพวกแกทั้งหมดให้สิ้นซาก!’ อย่างแสนเท่เอาไว้แท้ๆ!”

“เรื่องนั้น.....มันก็มีเรื่องอย่างสถานการณ์พาไป ทำให้เราร้อนเกินเหตุโดยไม่รู้ตัวใช่ไหมล่ะ.....”

ยูอิจิหลบสายตา

เป็นความจริงที่ยูอิจิไม่อาจให้อภัย เขายังคงมีความตั้งใจที่จะจัดการกับคนกลุ่มนั้น ทว่าปัญหาอยู่ที่สภาพการณ์ปัจจุบัน เรื่องอย่างออกตามค้นหาตัวเอาท์เตอร์เพื่อเล่นงาน ไม่ใช่เรื่องที่นักเรียนชั้นมัธยมปลายธรรมดาอย่างยูอิจิสามารถทำได้ จึงมีแต่ต้องคอยรับมือหากเกิดเหตุวุ่นวายขึ้นเท่านั้น

“ไม่เท่เอาเสียเลย! ดูไม่ได้เอาซะเลยนะยูคุง! นี่มันเรื่องอะไรกันแน่!? สูญเสียความเหมาะสมในฐานะตัวเอกไปแล้วจริงๆ เหรอ? ريبได้สติเลยนะ! ยูคุง! จากนั้นรีบออกไปรวบรวมชิ้นส่วนเทพเจ้าประจันหน้ากับเทพมารเลย!”

“ก็แล้วตัวเอกอะไรนั่นมันหมายความว่าไงกันแน่! ถ้าต้องเข้าไปพัวพันกับเกมที่เขาเหตุผลไม่ได้ แล้วบ่นพึมพำว่าให้มันได้แบบนี้สิ แต่ก็เอาด้วยแล้วละก็ ฉันขอเป็นแค่ตัวประกอบรับบทเท่านั้นก็พอ!”

ยูอิจิเองก็ลุกขึ้น สายตาจ้องเขม็งไปทางมุสึโกะ

“เข้าใจแล้ว สำหรับสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า เขาเป็นว่า

พักไว้ก่อนก็ได้ แต่ว่านะ เพิ่งออกไปตามหาตัวตนชั่วร้ายที่อยู่ในเมืองกันมาใช้ไหม? แล้วยังไงต่อกันแน่!? มีเทพมารที่พูดเรื่องอย่างจะทำลายล้างโลกให้พังพินาศอยู่แท้ๆ แต่ตั้งใจที่จะปล่อยให้ลายนวลอย่างนั้นหรือ!”

“เรื่องพวกนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญรับผิดชอบไปก็จบ! รู้รายละเอียดเกี่ยวกับเทพมารกันมาพอสมควรแล้วไม่ใช่หรือไง.....จะใบหน้าชาติกำเนิด หรือสถานที่บูชาก็รู้กันหมดแล้ว เหลือแค่เอาเรื่องพวกนี้ไปแจ้งกับชินิมิยะ ที่เหลือทางนั้นจะช่วยทำอะไรสักอย่างให้เอง!”

ชายหนุ่มร่างแบ่งภาคของเทพมารเนลก็เลยพูดเอาไว้เองว่า หากทำเรื่องสะกดติดตามมากเกินไป ก็จะทำให้ผู้พิทักษ์ความถูกต้องปรากฏตัวออกมา

ในอีกความหมายคือ ตัวตนซึ่งมีพลังเพียงพอต่อการประจันหน้ากับเทพมารจะปรากฏตัว

นอกจากนี้ในเมื่อสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้าคือเหตุการณ์ซึ่งเคยเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่ามาตั้งแต่อดีต ทว่าโลกก็ไม่ได้พังพินาศถึงจุดจบแต่อย่างใด นั่นก็หมายความว่ายังมีกลุ่มคนที่สามารถรับมือเรื่องพวกนี้ได้เป็นอย่างดีอยู่แล้วนั่นเอง

ชินิมิยะ ฟุรุซึ่งเป็นทั้งลูกสาวศาลเจ้าและนักปราบมารเคยบอกว่าเมื่อถึงยามจำเป็น กลุ่มนักปราบมารจะรวมแรงให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หมายความว่าจะต้องมีกลุ่มสมาคมนะไรสักอย่างมาจัดการสะสางเรื่องนี้

“โอ้.....ไม่รู้ด้วยแล้ว! อยากทำอะไรก็เชิญตามสบาย!”

มุสึโกะสะบัดหน้าหันหลัง เดินออกจากร้านด้วยท่าทางที่บ่งบอก

อย่างชัดเจนว่าโกรธจัด

“กรอด!”

ยูอิจินั่งลงอีกครั้งด้วยใบหน้าเสียอารมณ์

“นะ นี่? ไม่ไล่ตามไปจะดีเหรอ? พูดยตามตรงฉันเองก็ตาม
ไม่ทันสักเท่าไรว่ากำลังโต้เถียงเรื่องอะไรกัน แต่ถ้าฉันต้องกลายเป็น
ต้นเหตุให้พี่น้องทะเลาะเบาะแว้ง.....”

โมนิกะถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

“ไม่ต้องคิดมาก ก่อนอื่นเลย นี่ไม่ใช่เรื่องที่พี่สาวมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ด้วยอยู่แล้ว ฉันจะให้ความช่วยเหลือเรื่องเพื่อนของเธอเต็มที่ เพราะฉะนั้น
ไม่ต้องเป็นห่วง เอาเป็นว่ามอบชิ้นส่วนมาให้ฉันก่อนแล้วกัน”

“จะเอาไปทำอะไรเหรอ?”

“ยังไม่ได้คิด แต่คงไม่ใช่เรื่องดีถ้าจะพกของแบบนั้นติดตัว
ต่อไปจริงไหม”

โมนิกะแสดงออกว่ายังคงสับสนลังเล แต่เธอก็ตัดสินใจมอบ
บางอย่างที่ดูคล้ายลูกแก้วให้กับยูอิจิ

นัยน์ตาของเทพมาร เพราะเคยมอบชิ้นหนึ่งให้ยูอิจิมาก่อน
แล้ว เท่ากับเวลานี้ชิ้นส่วนนัยน์ตาทั้งสองชิ้นอยู่กับยูอิจิ

เมื่อชิ้นส่วนเทพเจ้าเปล่งเสียง ผู้ครอบครองชิ้นส่วนจะรับรู้
ตำแหน่งของผู้ครอบครองด้วยกัน หมายความว่าหากไม่ต้องการ
ข้องเกี่ยวกับสงครามอีก มีแต่ต้องทิ้งชิ้นส่วนเทพเจ้าพวกนี้ไปเท่านั้น
อย่างไรก็ตาม ยูอิจิเริ่มหันไปให้ความสนใจกับประเด็นอื่นมากกว่า

ทำให้พี่สาวโกรธเสียแล้ว

— โกรธจัดจากใจจริง?

— ไมสิ ในเมื่อเป็นพี่สาวของเรา เรื่องแค่นี้เดี๋ยวก็คงลืม
อย่างรวดเร็ว

— จะเป็นอย่างนั้นจริงหรือ? มีความรู้สึกเหมือนไม่เคยเห็น
พี่สาวโกรธแบบนี้มาก่อน

— รีบไล่ตามไปขอโทษเลยดีไหม.....

— เดี่ยวสิ ทำไมต้องยอมให้กับความเอาแต่ใจของพี่สาว
อยู่เสมอดี

— ใช่แล้ว เป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายแล้วนะ ทำไมต้อง
เอาแต่ทำตามคำพูดของพี่สาวตลอดเวลาด้วยล่ะ!

ยูอิจิจพยายามรวบรวมความกล้าให้ตัวเอง

ทว่าล้มเหลว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยขัดขืนพี่สาวสักครั้ง

ไม่ว่าจะนึกต่อต้านหรือไม่ชอบใจอย่างไร ยูอิจิจยอมทำตาม
ความปรารถนาของพี่สาวมาตลอด

ยูอิจิจเริ่มรู้สึกเสียววูบไปทั่วแผ่นหลัง

“เดี๋ยวนะ.....เป็นอะไรหรือเปล่า?”

“เอ๋?”

คำถามของยูริทำให้ยูอิจิจรู้สึกตัวว่าเวลานี้เขากำลังนั่งกุมหัว
ก้มหน้าลงกับโต๊ะ

“ไม่ได้ตั้งใจจะยกคำพูดของคุณพี่สาวมาหรอกนะ แต่ว่าคุณ
ในตอนนั้นดูไม่ได้เอาเสียเลยอะ แ่จจริง ทำไมคนแบบนี้ถึงเป็นแฟนหนุ่ม
ของฉันเสียได้”

“หนวกหู แล้วก็ไม่ใช่แฟนหนุ่มสักหน่อย.....”

คำย่อนของยูอิจิไม่มีพละกำลังเอาเสียเลย

ครู่หนึ่งหลังการนัดพบของพวกยูอิจิเสร็จสิ้น

โนโร ไอโกะอยู่ในร้านกาแฟ

ร้านกาแฟซึ่งก่อนนี้เคยเกิดเหตุรถบรทุกพุ่งชน สถานที่ซึ่ง
ระยะหลังเธอมีโอกาสแวะเวียนมาใช้บริการอยู่เสมอ ไอโกะนั่งเก้าอี้
ริมหน้าต่างภายในร้านแห่งนั้น

เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามของเธอคือที่นั่งของเด็กสาวชั้นมัธยมต้นที่ดู
เป็นผู้ใหญ่ ซาคาคิ โยริโกะ

ไอโกะมาที่นี่เพราะถูกโยริโกะเรียกมาพบ

“คือว่านะ โยริโกะจัง ตกลงว่ามีธุระอะไรกับฉันหรือ? เท่าที่
ได้ฟังจากทางโทรศัพท์เมื่อกี้ เธอถามว่าซาคาคิคุงอยู่กับฉันหรือเปล่า
ใช่ไหม”

“ตามนั้นค่ะ เพราะว่าพี่ชายหายตัวไป ก็เลยจะออกตามหาค่ะ”

“ที่บอกว่าหายตัวไป คือเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ?”

ไอโกะเกิดความกังวล หรือว่าจะเกิดเรื่องวุ่นวายบางอย่างขึ้น
กันแน่ เธอได้พบกับยูอิจิครั้งสุดท้ายเมื่อวาน ตอนเที่ยงวันของวันเสาร์
หมายความว่านับตั้งแต่ตอนนั้น เขาอาจยังไม่ได้กลับบ้านสักครั้ง
ก็เป็นได้

“ตั้งแต่เมื่อเข้าค่ะ”

“เมื่อเข้า.....ไม่ใช่ว่าออกไปธุระที่ไหนหรือ.....หรือว่า

ทุกครั้งก่อนซาคาคิคุงจะออกจากบ้าน จะต้องคอยบอกให้โยริโกะจั่ง
รู้ก่อนเสมอ”

“ใครจะไปทำเรื่องแบบนั้นกันคะ”

โยริโกะย่นด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย แต่ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ไอโกะจึงคิดว่าก็แค่ออกไปข้างนอกเท่านั้นไม่ใช่หระอ

“อืม แล้วทำไมวันนี้ถึงนึกติดใจว่าซาคาคิคุงออกไปที่ไหนล่ะ?”

“เพราะวันนี้แปลกไปจากวันอื่นไงคะ! ตอนแรกคิดว่าออกไป
ฝึกซ้อมช่วงเช้าตามปกติ แต่กลายเป็นกลับมากลางคันแล้วออกไป
อีกครั้งค่ะ! ที่ผ่านมาไม่เคยเกิดเรื่องแบบนี้มาก่อนแม้แต่ครั้งเดียวค่ะ!
ทั้งที่วันนี้ตั้งใจจะให้ออกไปซื้อของด้วยกันแท้ๆ!”

ไอโกะไม่อาจทำความเข้าใจว่ามีจุดใดสื่อว่าอาจเกิดปัญหา
อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เธอทำความเข้าใจได้อย่างชัดเจนคือ สาเหตุที่ทำให้
โยริโกะเสียอารมณ์เป็นเพราะเธอหมยมันปั่นมือว่าวันนี้จะไปซื้อของ
กับยูอิจิ

เท่าที่ฟัง คิดว่าคงไม่ได้สัญญากันไว้ก่อน หมายความว่าอาจ
เป็นเรื่องแปลกที่โยริโกะไม่พอใจ ถึงกระนั้นไอโกะเองก็พอเข้าใจความ
รู้สึกของเธอ

“คือว่านะ ถ้าอย่างนั้นปกติแล้ววันอาทิตย์แบบนี้ ซาคาคิคุง
ทำอะไรบ้างหระอ?”

“อะไรกันคะ? ตั้งใจจะล้วงข้อมูลส่วนตัวของพี่ชายหระอคะ?”

โยริโกะจ้องตาเหม็ง

“ไม่ได้ตั้งใจแบบนั้นสักหน่อย แค่คิดว่าอาจช่วยบอกไปได้บ้าง
ว่าออกไปไหน.....แล้วทำไมถึงเรียกให้ฉันมาพบหระอ?”

“สำหรับเรื่องนั้น.....เพราะคิดว่าถ้าเกิดคุณโนโรมีเรื่องปิดบัง อยู่ละก็ จะเค้นถามจนคายทุกอย่างออกมาให้หมดค่ะ.....”

ไม่อาจแน่ใจว่าคำพูดของโยริโกะที่ออกอาการลำบากใจเล็กน้อยคือคำพูดจากใจจริงหรือไม่

“คือว่านะ ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าซาคาคิคุงไปไหน”

“ค่ะ สำหรับเรื่องนี้ทราบดีแล้วค่ะ เพราะรู้ว่าคุณโนโรเป็นคนประเภทพูดโกหกไม่เป็นค่ะ”

ไอโกะไม่คิดว่ากำลังได้รับคำชมเชยแม้แต่น้อย

“คำถามว่าพี่ชายทำอะไรบ้างในวันหยุด ก็อย่างที่บอกไป เมื่อครู่ค่ะ พี่ชายจะออกไปฝึกซ้อมช่วงเช้า ส่วนช่วงบ่ายก็จะอ่านหนังสือบ้าง เล่นเกมบ้าง หรือไม่ก็ออกไปพบเพื่อนค่ะ”

“ธรรมดาเกินคาดเลยเนอะ.....นี่ก็จะไปทำเรื่องน่าตกใจอะไรเสียอีก.....”

“เรื่องอะไรเหรอคะ? กำลังคิดว่าพี่ชายจะออกไปลั้มสมาคมชั่วคราวอะไรแบบนั้นอยู่เหรอคะ?”

“แอบคิดนิดหน่อยเหมือนกันนะ”

“นับตั้งแต่ขึ้นม.ปลายก็ใช้เวลาช่วงวันหยุดประมาณนี้ค่ะ ต่างจากสมัยม.ต้นที่แม่จะแทบไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับสมาคมชั่วคราว แต่ก็คอยออกไปเก็บกวาดกลุ่มเด็กเลวตามคำสั่งของพี่สาวค่ะ”

“เคยทำเรื่องแบบนั้นจริงด้วย.....”

“จึงเป็นเหตุให้จนกระทั่งถึงช่วงก่อนหน้านั้น พื้นที่แถบนี้ไม่มีพวกอย่างยากูซ่าอยู่ยังไงล่ะคะ เพราะเป็นพื้นที่ว่างเปล่าไร้กลุ่มอิทธิพล เลยทำให้กลุ่มเลวร้ายอย่างพวกที่เคยคิดมาอยู่ยามกับฉัน

เข้ามาตั้งถิ่นฐานได้อย่างไม่ยากค่ะ”

“เคยฟังเรื่องนั้นมาแล้วละ แต่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ซาคาคิคุง ออกไปข้างนอกสักหน่อยจริงไหม.....”

“ถ้าคุณสามารถคาดเดาได้ด้วยข้อมูลเหล่านั้น ย่อมไม่มีทางที่ตัวฉันจะไม่รู้อยู่แล้วค่ะ”

แม้ไอโกะจะมีความรู้สึกเหมือนถูกพุดจาล้อเลียน แต่เธอก็ปรับอารมณ์ใหม่อีกครั้ง

“อืม ตอนนี้อซาคาคิคุงกำลังให้ความช่วยเหลือโมนิกะจัง บางทีอาจเกี่ยวกับเรื่องนั้นก็ได้นะ หมายความว่าเขาอาจอยู่กับโมนิกะจัง หรือไม่ก็คุณดันโนคุระ.....”

เหตุการณ์ที่ยูอิจิเข้าไปเกี่ยวพันในขณะนี้ก็คือสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า

โมนิกะจังคือคนที่เป็นเหมือนจุดศูนย์กลาง ส่วนดันโนคุระ จิซารุคือผู้ที่มีส่วนสถิตอยู่กับตัว

“อย่างนี้เอง ยังคงเกี่ยวพันกับเรื่องนั้นอยู่สินะคะ.....เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นคุณโนโรคะ ช่วยไปเลือกชื่อของตัวเองกันกับฉันหน่อยค่ะ”

“เอ๋? ทำไมเหรอ?”

“เพราะฉันตั้งใจจะออกไปชื่อของตัวเองตั้งแต่แรกอยู่แล้วค่ะ”

“ก็ไม่ใช่ไรหรอกนะ ยังไงฉันก็ว่างอยู่แล้ว.....เอ๋ ตรงนั้นคือซาคาคิคุงไม่ใช่เหรอ?”

ระหว่างที่ไอโกะกำลังสับสนมีนงว่าเหตุใดเธอจึงต้องออกไปเลือกชื่อของตัวเองเป็นเพื่อนโยริโกะอยู่นั่นเอง ภาพนอกหน้าต่างก็บังเอิญ

ผ่านเข้ามาในสายตาไอโกะ

“ผู้หญิงคนนั้น! ตอนไปทะเล!”

โยริโกะส่งเสียงดังที่ฟังดูราวกับเป็นเสียงตวาด

ข้างกายของยูริจิจิคือโคนิชิ ยูริ

โยริโกะเคยพบยูริตอนไปเข้าค่ายวันหยุดฤดูร้อน ซึ่งตอนนั้น ยูริอยู่ในสถานะศัตรู หมายความว่ายูริยอมไม่ได้มีภาพลักษณ์ที่ดี ในสายตาของโยริโกะเท่าใดนัก

“หมายความว่าอย่างไรกันแน่คะ! คุณโนโร!”

“ถึงเอามาถามฉันก็เถอะนะ.....คือว่าคุณโคนิชิสารภาพรัก กับซาคาคิคุง แล้วก็พูดว่าอยากให้เขารู้เรื่องเกี่ยวกับตัวเธอ.....”

“แล้ว? สารภาพรักหมายความว่าไงคะ? ฉันไม่เห็นเคยได้ยิน เรื่องนี้มาก่อนเลยคะ!”

“เห็นว่าเป็นเพราะซาคาคิคุงล้มเทพเจ้าของครึ่งคนครึ่งสัตว์ ทำให้ครึ่งคนครึ่งสัตว์เพศหญิงต่างหลงรักซาคาคิคุง คุณโคนิชิก็เลย สารภาพรัก.....”

“ผลลัพธ์ล่ะคะ!?”

โยริโกะตะโกนถามด้วยอาการลืมหืมตา

ทั้งที่ตามปกติเธอเองก็เป็นเด็กสาวหน้าตาสะสวยตาอยู่แล้ว อกำปกริยาในเวลานี้ทำให้ยิ่งตกเป็นเป้าสายตาขึ้นไปอีก

“โยริโกะจัง สงบใจก่อนดีกว่านะ.....”

“ขอโทษค่ะ แล้วตกลงว่าเป็นอย่างไรกันแน่คะ?”

“ซาคาคิคุงตอบปฏิเสธ แต่คุณโคนิชิพูดเหมือนกับยังไม่ได้คิด จะยอมแพ้”

“.....อย่างนี้เอง เห็นที่อาจกลายเป็นเรื่องยุ่งยากเสียแล้วค่ะ มองให้ถี่ลึคะ ใกล้ชิดกันขนาดนั้นเสียวนะคะ! ระยะเวลาในขอบเขตพื้นที่ส่วนตัวเสียวนะคะ พี่ชายเองก็เหมือนกัน! ทำไมถึงกล้าปล่อยให้ศัตรูเข้าใกล้อย่างง่ายดายขนาดนั้นกันคะ!?”

“เปล่าค่ะ คิดว่าไม่ใช่ศัตรูหรอกนะ เอ๋ หรือว่าศัตรูกันแน่?”

เมื่อลองพิจารณาจากความเป็นมาทั้งหมด ไอโกะไม่อาจตัดสินใจได้อย่างแน่ชัดว่ายูริอยู่ในฐานะศัตรูหรือไม่

ยูริเดินด้วยก้นกับยูริจ้อย่างใกล้ชิด ไอโกะเองก็เริ่มเกิดความรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย เพราะดูจะใกล้ชิดกันเกินไปหน่อย

“หรือว่าพี่ชายเป็นประเภทแพ้การรุกเกินคาด.....ขึ้นปล่อยให้เป็นแบบนี้ อาจถึงขั้นตกลงคบหากันจริงก็ได้.....”

“จะ จะเป็นอย่างนั้นหรือ”

ไอโกะอยากคิดว่าเรื่องราวคงไม่ดำเนินไปในทางนั้น แต่ก็ไม่แน่ใจว่ายูริจ้อยจะมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างไร เมื่อฝ่ายหญิงเป็นฝั่งเข้าหาอย่างตรงไปตรงมา ไอโกะเริ่มเกิดความรู้สึกไม่อุ่นใจ

“คุณโนโรคะ ครั้งนี้มาจับมือกันก่อนดีไหมคะ ยายนั่นอันตรายค่ะ! เรื่องแบบนี้เผลอประมาทไม่ได้ค่ะ”

“ที่ว่าจับมือกันก่อน ตั้งใจจะทำอะไรหรือ?”

“ในเมื่อพี่ชายไม่ถนัดกับการเป็นฝ่ายถูกรุก เลยคิดว่าจะให้คุณโนโรเข้าไปใกล้ชิดตัวติดกับพี่ชายมากยิ่งขึ้นค่ะ ก่อนอื่นต้องทำให้ไม่กลายเป็นพื้นที่ซึ่งผู้หญิงคนนั้นสามารถทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจคนเดียวอีกต่อไปค่ะ!”

“คือว่านะ ถ้าเป็นฉัน ไม่เป็นไรหรือ?”

“ค่ะ ในกรณีเลวร้ายที่สุด การปล่อยให้คุณโนโรได้พี่ชายไปก่อน คือเรื่องที่อยู่ในขอบเขตแผนการมาตั้งแต่แรกอยู่แล้วค่ะ”

“พอได้ยินคำว่าแผนการแล้วรู้สึกกลัวยังไงชอบกลนะ แต่เอาไว้อภัยว่ากันทีหลังแล้วกันเนอะ ตกลงว่าจะทำอะไรเหรอ? ไล่ตามไปเหรอ?”

“เปล่าค่ะ อย่างที่เคยพูดไปแล้ว ฉันไม่คิดจะขัดขวางคนที่เข้ามาเยี่ยมยามกับพี่ชายค่ะ การพยายามในเรื่องถอยหลังลงคลองแบบนี้มีแต่สูญเปล่าจริงไหมคะ ด้วยเหตุนี้จึงเลือกวิธีการให้คุณโนโรเข้าไปใกล้ชิดกับพี่ชายค่ะ”

“คือว่านะ แน่ใจแล้วเหรอ?”

“ไม่ชอบใจเหรอคะ?”

“ก็ไม่ได้ไม่ชอบใจหรอกนะ”

“ไม่ต้องกังวลค่ะ ถ้าเป็นคนแบบคุณโนโรที่มีนิสัยใสซื่อซื่อคนง่าย ย่อมสามารถแก้ไขในภายหลังได้ไม่ยากค่ะ”

“ยะ อย่างนั้นเหรอ”

คนใสซื่อเหมือนกับคำพูดของโยริโกะอย่างไอโกะ ไม่อาจถูกใจสงสัยความคิดที่แท้จริงในใจโยริโกะแม้แต่นิดเดียว

บทสรุปคือไอโกะกับโยริโกะตัดสินใจจับมือกัน

ยูอิจิกับยูริเดินไปด้วยกันในถนนที่มีผู้คนพลุกพล่าน
หลังเสร็จสิ้นการนัดพบที่ร้านหนึ่หนาว เดอะ ไชน่า ยูอิจิมุ่งหน้า

ไปยังย่านร้านค้า ซึ่งยูริเองก็ติดสอยห้อยตามมาด้วย

“ทั้งที่จนถึงเมื่อครู่ยังดูหุดหู่อยู่เลย แล้วนี่มันหมายความว่า
กันแน่คะ.....? ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสในเวลา^{นี้} บอกตามตรงว่า
น่าขยะแซงมากคะ”

“เธอไม่ได้มีความคิดว่าอยากให้ฉันชอบแม้แต่เสี้ยวเดียวเลย
สินะ”

อย่างไรก็ตาม แม้โดนพูดต่อหน้าว่าน่าขยะแซง ยูริก็ไม่
ให้ความสนใจสักเท่าไร เขายังคงอยู่ในสีหน้าระริกระริตามคำพูดของ
ยูริ

ยูริจึงเดินไปตามถนนในย่านร้านค้า คอยกวาดตามองผู้คนที่
กำลังเดินผ่านไปมา

เหนือศีรษะของผู้คนเหล่านั้นไม่ปรากฏคำใดๆ ทั้งสิ้น

นี่คือภาพที่ทำให้ยูริรู้สึกสดชื่นจากใจจริง

ยูริรู้สึกเหมือนสามารถคลี่คลายเรื่องหนักอกรหนักใจมาตลอด
สิ่งที่ได้รับรู้เป็นครั้งแรกหลังไม่มีไซลริตเตอร์ก็คือ ไซลริตเตอร์ทำให้เขา
ต้องแบกรับความเครียดมากขนาดไหน

ในตอนแรกยูริจึงนึกกังวลกับการทำให้พี่สาวโกรธ ทว่าเวลา^{นี้}
เรื่องพวกนั้นราวกับเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยไปเสียแล้ว

ความปลอดภัยโปร่งทำให้ยูริถึงขั้นกล้าเมินเฉยต่อความโกรธ
ของพี่สาว

ยูริไม่เหลือความคิดที่จะไปเอาไซลริตเตอร์คืนมาตามคำสั่ง
ของมุสึโกะ เขาไม่ปรารถนาอยากได้ของแบบนี้^{อีก}เป็นครั้งที่สอง

“ยืนยันได้อย่างชัดเจนแล้วใช่ไหมคะ ว่าไม่เห็นคำเหนือศีรษะ

ของใครอีก?”

“ประเด็นหลักคือเรื่องนั้นก็จริง แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง”

จุดหมายของยูอิจิคือร้านขนมญี่ปุ่น

เขาเลือกซื้อขนมลูกชิ้นแป้งของโปรดมุสึโกะ นี่คือแผนคืนดีกับพี่สาว

“พี่สาวเป็นคนไม่เรื่องมาก ส่วนใหญ่แค่ใช้ของกินที่ชอบก็แก้ปัญหาได้แล้ว”

“จะสามารถถลกเปลี่ยนด้วยเรื่องเพียงเท่านี้จริงหรือคะ.....?”

จากที่เห็นคิดว่าโกรธจัดพอสมควรนะคะ”

“มะ ไม่เป็นไรหรอกน่า! ถึงพี่สาวจะดูเป็นคนอารมณ์ขี้บ่นง่าย แต่ก็กลับมาใจเย็นเร็วด้วยเหมือนกัน”

ที่ผ่านมาเป็นเช่นนั้นเสมอ ถ้าพบเรื่องอะไรที่ไม่เป็นไปดั่งใจก็จะโกรธทันที แต่เมื่อเจอจากจนยอมประนีประนอม และเห็นว่าพบกันครึ่งทางได้เมื่อไร ก็จะเข้าใจและสงบลงอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน

— แต่ก็นะ มีความรู้สึกว่าคุณนี่อาจหาทางพูดให้ยอมพบกันครึ่งทางยากสักหน่อย

ความปรารถนาของพี่สาวคือชิงโชลรีดเดอร์กลับมา ดังนั้นแผนการคืนดีไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรสักอย่าง แต่เวลานี้สิ่งที่ยูอิจิคิดออกมีเพียงวิธีนี้เท่านั้น

“ฉันกลับบ้านละ วันนี้เหนื่อยแล้ว”

เกิดเรื่องมากมายนับตั้งแต่ช่วงเช้าที่ศาลเจ้า ความรู้สึกอยากพักผ่อนจึงเป็นสิ่งที่มาจากใจจริงของยูอิจิ

ไว้ค่อยพบกันใหม่ ยูอิจิโบกมือแทนความหมายเช่นนั้นให้กับ

ยูริ พร้อมกับก้าวเท้าเดินออกจากร้านขนมญี่ปุ่น

ยูริจิบหมักกลับบ้าน ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด ยูริจึงเดินตามมา เหมือนเป็นเรื่องปกติ

“อย่างนี้นี่เอง สำหรับเหล่าสามัญชนไร้เงินทองทั้งหลาย จะประหยัดด้วยการออกเตทที่บ้านตัวเองอย่างนั้นสินะคะ?”

“ทำไมเธอพูดเหมือนจะตามไปบ้านฉันด้วยล่ะ?”

“เข้าใจค่ะ แต่ถ้าให้ฉันเป็นฝ่ายออกเงิน ก็คงกระทบเกียรติของเด็กหนุ่มใช่ไหมคะ ฉันไม่ได้นี้กรังเกียจอะไรนะคะ! ซาคาคิ ยูอิจิ ห้องของคุณมีเครื่องเกมหรือเปล่าคะ? ฉันค่อนข้างชื่นชอบการเล่นเกมนะคะ โดยเฉพาะเกมต่อสู้แนวถนัดเลยคะ!”

“หัดฟังคำพูดกันบ้าง! วันนี้ฉันเหนื่อยแล้ว อยากรีบไปนอน ไม่คิดจะเป็นเพื่อนเล่นของเธออีกแล้ว!”

“นอนหรือคะ.....ลงมือว่องไวเกินคาดเลยนะคะ ซาคาคิ ยูอิจิ! แต่ในบางความหมายก็ถือว่าเหมาะสมลงตัวค่ะ! จริงอยู่ว่าไม่ได้เป็นช่วงฤดูผสมพันธุ์ แต่เชื่อว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้เสียหน่อยค่ะ!”

คนประเภทเอาแต่ฟังและพูดในประเด็นที่ตนเองสนใจเท่านั้น คือพวกรับมืออย่างแท้จริง

ยูอิจิได้แต่สับสนว่าควรรับมืออย่างไรกันแน่ ทันใดนั่นเอง เขาสังเกตเห็นว่าผู้คนหายไปจากระยะสายตา

ที่นั่นคือย่านที่อยู่อาศัยในช่วงบ่ายวันอาทิตย์

แม้พูดได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่น่าจะเกิดจิ้งหวะไร้ผู้คน ถึงกระนั้น ก็ทำให้เกิดความรู้สึกน่าสงสัยขึ้นมาด้วยเช่นกัน

ยูอิจิหยุดเท้า กวาดตามองสำรวจ

เขาพบความผิดปกติอย่างรวดเร็ว

เสียงพัดของปีก

ทิศทางดังลงมาจากท้องฟ้า

“หมอนั้น.....”

“ผู้ที่ได้พบเมื่อตอนเช้าสินะคะ”

หนุ่มน้อยสวมเสื้อผ้าเหมือนพวกอาศัยในภูเขา ปีกสีต่างออก
จากแผ่นหลัง สรุปคือเทนกุบินจากท้องฟ้าลงมายืนตรงหน้าพวก
ยูอิจิ

“โย ไม่ได้พบกันเดี่ยวเดี๋ยวเองนะ”

หนุ่มน้อยอายุรุ่นราวคราวเดียวกับโมนิกะส่งเสียงทักทายด้วย
ใบหน้ายิ้มแย้มอย่างมั่นใจเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นระหว่าง
พวกเขา

“อู๊ย? เกี่ยวกับเรื่องระดับชั้น ไม่ใช่รู้ว่าตัดสินใจสิ้นไปแล้ว
หรือคะ? คุณพ่ายแพ้ให้กับคนที่เหมือนบาทหลวง ส่วนคนที่เหมือน
บาทหลวงพ่ายแพ้ให้กับซาคาคิ ยูอิจิ หมายความว่าคุณอยู่ในระดับ
ต่ำต้อยที่สุดอย่างชัดเจนนะคะ?”

“หนวกหู! ตอนนั้นแค่ประมาทเฉยๆ ต่างหาก!”

“มีธุระอะไร?”

หากคาดเดาไม่ผิดย่อมเกี่ยวกับเรื่องสงครามแย่งชิงขึ้นส่วน
เทพเจ้า อย่างไรก็ตามเทนกุถูกบาทหลวงชิงขึ้นส่วนไป หมายความว่า
เขาอยู่ในสถานะเหมือนถูกคัดออกไปแล้วไม่ผิดอย่างแน่นอน

“หา? ไม่ได้ยินการเปล่งเสียงนั่นรี?”

“หืม? ตอนนี้นำกำลังแปลงเสียง?”

“ไม่ได้สถิติกับตัวหрокอะไรอะ”

ผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้าจะรับรู้ตำแหน่งของผู้ครอบครองด้วยกันเองเมื่อชิ้นส่วนแปลงเสียง อย่างไรก็ตามนั้นเป็นกรณีเฉพาะของผู้ครอบครองที่ชิ้นส่วนสถิติกับร่างกายเท่านั้น

เวลานี้ชิ้นส่วนเทพเจ้าทั้งหมดของโมนิกะอยู่กับยูอิจิ ซึ่งก็คือ นายนินทาขวาและนายนินตาซ้ายของเทพมาร อย่างไรก็ตามนั้นล้วนแต่เป็นชิ้นส่วนซึ่งยังคงอยู่ในสถานะที่มีผู้ครอบครอง จึงไม่อาจนำมาสถิติใหม่อีกครั้ง

ถึงกระนั้นต่อให้สามารถนำมาสถิติกับตนเอง ผู้หมายมั่นว่าจะถอนตัวจากสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนอย่างยูอิจิ ย่อมไม่มีความคิดที่จะทำเรื่องแบบนั้น

“ก็นะ ว่าแต่นายไม่ได้ถูกบาทหลวงชิงชิ้นส่วนไปแล้วหรือ?”

“อืม พอรู้สึกตัวก็พบว่าหมอนั้นนอนหมดสติเลยเอาชิ้นส่วนคืนมา ว่าแต่เรื่องพวกนั้นจะเป็นไวกี่ข้าง แรกเริ่มเดิมทีฉันตั้งใจจะล้มนาย ก็หมายความว่าผลลัพธ์ยังค้างคาใจ ย่อมรับไม่ได้ทั้งสองฝ่ายใช่ใหม่มละ!”

“เปล่า ฉันไม่คาใจเลยสักนิด”

“ใช่แล้วค่ะ เป็นเรื่องชัดเจนว่าคุณอ่อนแอที่สุด”

“ไม่ลองแล้วจะรู้ได้ไง! นี่ไง มันมีเรื่องอย่างงูกินหางไข่ใหม่ฉันแพ้หมอนั้นก็จริง แต่เป็นเพราะฉันแพ้ทางหมอนั้น.....! ไม่ได้หมายความว่าต้องแพ้ด้วยสักหน่อย!”

“รู้แล้วว่าแน่ แต่สู้ก็พอลินะ บอกไว้ก่อนว่าไม่ยอมให้พูดว่าแผลง

ประมาทหรืออะไรประเภทนั้นที่หลังหรือกะนะ”

ความจริงแล้วระหว่างกำลังพูดคุยกัน ยูอิจิสามารถเปิดฉากเล่นงานเทนกุได้ทุกเมื่อ อย่างไรก็ตาม ยูอิจิตัดสินใจรอให้บทสนทนาจบลงก่อน

ว่ากันตามตรง นี่คือการเตือนำรำคาญสำหรับยูอิจิ ทว่าหากเลือกหนี่ก็คงไม่จบสิ้น เช่นเดียวกับการเลือกจุดโจมตีในพริบตา ซึ่งคาดเดาได้ว่าจะต้องพบเจอคำพูดนำรำคาญที่หลัง เพราะฉะนั้นยูอิจิจึงตัดสินใจเลือกการประจันหน้าอย่างตรงไปตรงมา

“ฉันไม่คิดจะประมาทอีกแล้ว! ไม่มีไวยวายที่หลังแน่นอน!”

ร่างกายของเทนกุซึ่งประกาศออกมาเช่นนั้นเคลื่อนไหวไปในทิศทางด้านข้างราวสิ้นไถล

แขนขาของเทนกุไม่ได้ขยับ สิ่งที่ยับมีเพียงปีก

— นำขยะแขยง!

การเคลื่อนที่กลางอากาศทรงประสิทธิภาพ

ยูอิจิพิจารณาว่านั่นคือความสามารถของชั้นส่วนเทพเจ้าไม่ผิดอย่างแน่นอน

ไม่อาจคาดเดาวัตถุประสงค์ว่าทำเพื่อเหตุใดกันแน่ บางทีอาจเพียงต้องการใช้อวดความสามารถ เทนกุจึงบินหมุนวนไปมาอย่างบ้าระห่ำ

เทนกุขยับไปทางขวา จากนั้นหมุนกลับไปทิศตรงข้ามทั้งที่ด้านหน้าไม่ได้มีสิ่งกีดขวางใดๆ ทั้งสิ้น เขาเร่งความเร็วกะทันหันแล้วลดความเร็วลงพรวดพราด เคลื่อนที่ราวแรงดึงดูดหรือแรงเฉื่อย ไม่มีความหมายใดๆ ทั้งสิ้น

“ไงล่ะ! ตามทันหรือเปล่า!”

ยูอิจิ้องมองเทนกูด้วยสายตาเยือกเย็น

แม้้อองพิจารณา ก็ยังไม่สามารถอ่านรูปแบบการเคลื่อนไหวได้ ดูเหมือนสิ่งที่ทำให้เทนกูสามารถเคลื่อนที่ก็คือปีก ทว่าการอ่านทิศทางล่วงหน้าจากปีกคือเรื่องยาก จริงอยู่ว่าไม่ถึงขั้นมองไม่ออกอย่างแน่นอน แต่ใช้ว่าจะสามารถทำได้ในทันทีทันใดด้วยเช่นกัน

วิธีการเคลื่อนที่ของเทนกู หากปรับมาใช้ร่วมกับอาวุธระยะไกลได้อย่างคล่องแคล่ว จะต้องยุ่งยากต่อการรับมืออย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามดูเหมือนยูอิจิไม่มี ความจำเป็นต้องกังวลเรื่องเหล่านี้

เทนกูยังคงเคลื่อนที่ไปมาอย่างยุ่งเหยิงพร้อมระยะเข้ามาใกล้

เขาบินหมุนวนเป็นวงกลมรอบตัวยูอิจิ ทันใดนั้นร่างกายของเทนกูก็หายไปจากสายตากะทันหัน

ยูอิจิเหวี่ยงขาเตะไปด้านหลัง

เท้าของยูอิจิปะทะลิ้นปีของเทนกูที่พุ่งสวนเข้ามาเต็มเปา ช่วงจังหวะที่เท้าของยูอิจิกดลงไปนั่นเอง เขาพลิกข้อเท้าเปลี่ยนทิศทางหมายกดร่างเทนกูลงพื้น

การโจมตีต่อเนื่องในเวลาชั่วพริบตาทำให้เทนกูไม่อาจตามการเคลื่อนไหวทัน ยูอิจิกดร่างเทนกูลงไปกองกับพื้นได้อย่างง่ายดาย

“ฮึก”

เทนกูกระอักด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด

“การเคลื่อนไหวเรียบง่ายเกินไป ไม่ทำให้เกิดความปั่นป่วนเลยสักนิด”

จริงอยู่ว่ายูอิจิไม่อาจอ่านการเคลื่อนไหวของเทนกูล่วงหน้า
ทว่าวิถีคือสิ่งที่ยูอิจิมองออกอย่างง่ายดาย

การเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงมีโอกาสกลายเป็นการเคลื่อนไหว
ในทิศทางที่ไม่ซับซ้อนได้ง่าย ยิ่งกว่านั้นดูเหมือนเทนกุนั้นไม่ได้มีการ
วางแผนอะไรเอาไว้ในใจเสียด้วยซ้ำ

“ตามความคิดของฉัน ในเมื่อสามารถบินไปในท้องฟ้าได้ก็
จงอยู่บนฟ้าไปตลอด แค้โจมตีด้วยการคอยทิ้งระเบิดลงมาเท่านั้นก็
เพียงพอไม่ใช่หรือคะ? กระสุนสำหรับใช้โจมตีก็เลือกสิ่งที่สามารถ
เตรียมได้ง่ายอย่างเช่นน้ำเดือด”

“เอ่อ คือว่านะ วิถีคิดของเธอ บ่อยครั้งออกจะปาเถื่อนเกินไป
หน่อยใหม่.....”

“นะ หนวกหู! ผู้หญิงก็เป็นชะแบบนี้! การดวลกันระหว่าง
ผู้ชายมันไม่ใช่เรื่องพรรคินัน!”

“อะ พอดีเลย นายเอาเจ้าพวกนี้ไปด้วยแล้วกัน”

ยูอิจิหยิบนัยน์ตาทั้งสองขึ้นวางไว้ข้างเทนกู่ซึ่งยังคงถูกเขา
เหยียบร่างติดพื้น

“ฉันไม่จำเป็นต้องใช้แล้ว แต่ก็รู้ว่าควรทำยังไงกับมัน เลย
กำลังคิดหนักอยู่พอดี ตอนแรกแอบคิดในเชิงกลั่นแกล้งว่าเอามันไป
ทิ้งในปากปล่องภูเขาไฟที่ไหนสักแห่งดีกว่า แต่พอนึกแล้วก็ขี้เกียจทำ
เรื่องแบบนี้”

“ตะ เดียวก่อน.....แบบนี้ก็ไม่มีความจำเป็นต้องต่อสู้เนี่ย.....”

“คนที่มาทำลู่คือนายเองไม่ใช่หรือไง จั๊นไปก่อนละ ฉันจะไม่
ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก นายเองก็อย่ามายุ่งกับฉันอีกแล้วกัน”

ยูอิจิยกเท้าขึ้นจากตัวเทนกุ

“ทั้งที่อีกฝ่ายเป็นแค่เด็ก แต่กลับไม่มีการปรานีเลยนะคะ
อย่างไรก็ตาม อีกฝ่ายเป็นสัตว์ประหลาดบินไปมาได้แท้ๆ แต่กลับ
เยือกเย็นได้ถึงขั้นนี้เชียวนะหรือคะ ช่างเป็นคนที่น่าหน่ายใจเสียเหลือเกิน
ค่ะ”

“ตอนแรกก็ตกใจอยู่หรอก แต่ตอนนี้คุ้นเคยกับการรับมือ
พวกเหนือมนุษย์ไปแล้ว เอาเถอะ เรื่องนั้นจะเป็นยังไงก็ช่าง เท่านั้น
ก็หมายความว่าฉันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสงครามแย่งชิงชั้นส่วนเทพเจ้า
อีกแล้ว”

ยูอิจิรู้สึกเหมือนแผลลึมเรื่องสำคัญบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้นึก
สนใจเท่าใดนัก แล้วตรงกลับบ้านด้วยความสดชื่น

ระหว่างเดินทางกลับ ยูอิจิสามารถหาทางสลับจากยูริที่พยายาม
ตามติดมาได้สำเร็จ ทว่าเมื่อถึงบ้านกลับพบว่ามุสึโกะยังไม่กลับมา
วันนั้นมุสึโกะไม่กลับบ้าน

※※※※※

ตอนที่ 2 ชีวิตอันแสนสงบสุขในรั้วโรงเรียน ของชาคาคิ ยูอิจิ?

เช้าวันจันทร์ ถัดจากวันอาทิตย์ที่เกิดเรื่องขึ้นมากมาย
มือเข้าของบ้านชาคาคิในวันนี้ไม่มีมุสึโกะร่วมโต๊ะ

ที่ว่าไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด เพราะเหตุการณ์ที่มุสึโกะ
หายตัวไประยะหนึ่งโดยไม่มีการแจ้งข่าว คือเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำ
อยู่แล้ว ยูอิจิคาดเดาว่าสาเหตุของการหายตัวไปในครั้งนี้คงเกี่ยวข้องกับ
เหตุการณ์เมื่อวานที่เขาทำให้พี่สาวโกรธไม่มากก็น้อย อย่างไรก็ตาม
เมื่อเวลาผ่านไป พี่สาวก็จะหายโกรธและกลับมาเอง ยูอิจิจึงออกจาก
บ้านมุ่งหน้าไปโรงเรียนโดยไม่ได้นึกกังวลสักเท่าไร

เหนือศีรษะของคุณลุงข้างบ้านไม่มีคำว่า ‘พนักงานบริษัท’
ให้เห็นอีกต่อไป กลุ่มนักเรียนตามทางเท้าก็ไม่มีคำว่า ‘นักเรียนชั้น
มัธยมต้น’ หรือ ‘นักเรียนชั้นมัธยมปลาย’ ภาพที่ปรากฏในสายตาของ
ยูอิจิคือภาพวิวทัศนธรรมดาทั่วไป ไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น

“นี่ๆ จะว่าไงดี ทำทางคึกคักอารมณ์ดีมากเลยนะ”

เมื่อรู้ตัวอีกที ไอโกะก็กำลังเดินอยู่ข้างเขา ยูอิจิหลงเหลือบมอง
เหนือศีรษะของไอโกะไม่ปรากฏค่าใดๆ ทั้งสิ้น

“เอ๋? อ้อ ก็คงจริงอย่างที่ว่า กว่าจะรู้สึกตัวก็เข้ามาใกล้ขนาดนี้
แล้ว หมายความว่าคงเพลินไปหน่อยจริงๆ นั่นแหละ”

อย่างไรก็ตาม เป็นเพราะอีกฝ่ายคือคนที่ยูอิจิสามารถวางใจได้
ถ้าหากเป็นคนที่แผ่บรรยากาศไม่เป็นมิตรออกมาแล้วละก็ ต่อให้กำลัง
เพลิดเพลินขนาดไหนก็ต้องรู้สึกตัวในทันที

“ความจริงแล้ว ตอนนี้ฉันไม่มีโซลริตเตอร์อยู่กับตัวอีกต่อ
ไป!”

ยูอิจิเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อวานให้ไอโกะฟัง

“อย่างนี้นี่เอง ดีใจด้วยนะ แต่ฟังแล้วก็แอบเหงาอยู่บ้างเหมือน
กัน นี่ไง เหตุผลที่ซาคาคิคงช่วยเหลือฉันในตอนนั้น เป็นเพราะนายมี
โซลริตเตอร์ จริงไหม”

โซลริตเตอร์คือสาเหตุที่ทำให้ยูอิจิเข้าไปพัวพันกับเรื่องยุ่งเหยิง
มากมาย คำพูดของไอโกะหมายถึงเหตุการณ์ที่ยูอิจิเคยช่วยเธอจาก
โรคุฮาระ ฮิโรมิจิ

จริงอยู่ว่ามันอาจเป็นของที่มีประโยชน์บ้างเช่นกัน ถึงกระนั้น
ก็ไม่ทำให้ยูอิจิเกิดความคิดที่จะนำมันกลับคืนมา

“ไม่ได้ตัดสินใจเรื่องที่น่าจะไม่เข้าร่วมสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนแล้ว
หรอกนะ แต่ว่าเรื่องของโมนิกะจิงจะทำอย่างไรต่อเธอ?”

“เรื่องนั้นกันนะ กำลังคิดหาทางว่าควรทำยังไงดี แถมยังเป็น
เรื่องของโรงเรียนอื่นอีก ความจริงแล้วฉันคิดว่าเรื่องประเภทนี้คือเรื่อง

ถนัดของพี่สาว.....”

เพื่อนของโมนิกะตกเป็นเป้าหมายของพวกจิตผิดปกติสิบสองคน
สภาพการณ์ ณ เวลานี้ต่างฝ่ายต่างยังคงแยกจากกัน จึงยังไม่เกิด
เรื่องวุ่นวายใดๆ ทั้งสิ้น ทว่าไม่อาจคาดเดาว่าจะยังคงเป็นเช่นนี้ไปถึง
เมื่อไร

“มีเรื่องอะไรกับคุณพี่สาวหรือ?”

“พอบอกว่าจะไม่ไปเอาไซลริตเดอริคินมาแล้ว พี่สาวก็เลย
โกรธแล้วหายไปไหนไม่รู้ ไม่ยอมกลับบ้านตั้งแต่นั้นมานะ”

“เฮ้? ไม่เป็นไรแน่หรือ? คือว่านะ ฉันเองก็ไม่วรรอกว่า
ซาคาคิคงจะคิดแบบไหน แต่คุณพี่สาวยังเป็นแค่นักเรียนหญิงชั้น
ม.ปลายเท่านั้นนะ ปล่อยให้ให้ออกไปค้างนอกบ้านโดยไม่มีการบอก
กล่าวแบบนั้น”

ไอโกะถามด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“พี่สาวเคยไม่กลับบ้านมาแล้วนะ เลยไม่เป็นห่วงเรื่องนั้น
หรอก ฉันแค่คิดว่าพี่สาวคงไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะเอาเรื่องอะไรไป
ปรึกษาด้วยได้”

“เพื่อนของโมนิกะจะอยู่โรงเรียนนาทิสาวะไซไหม? ฉันมีเพื่อน
อยู่ที่นั่น เดียวถามให้เขาไหม?”

“นั่นสินะ เขาเป็นว่าถ้าลองสอบถามสภาพการณ์ให้หน่อย
ก็จะช่วยได้มาก ว่าแต่ใกล้ไปหน่อยหรือเปล่า?”

ยูอิจิมีความรู้สึกที่ว่าวันนี้ไอโกะขยับเข้ามาเดินชิดตัวเขาอย่าง
ผิดสังเกตมาตั้งแต่เมื่อครู่

“ยะ อย่างนั้นหรือ? ปกติก็แบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ?”

ไอโกะแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราว ยูอิจิสรุปเอาเองว่ายังไงก็คงไม่ใช่เรื่องที่ต้องเก็บมาใส่ใจแต่อย่างใด

เมื่อยูอิจิไปถึงห้องเรียน เขาพบว่าไม่เห็นคำลอยเหนือศีรษะใคร แม้แต่คำเดียวเหมือนที่คาดการณ์ไว้ ไม่มีคำว่า ‘แม่่มด’ หรือ ‘คนตาย’ ไม่มีบรรยากาศแปลกประหลาดใดๆ ทั้งสิ้น มองอย่างไรก็เห็นเป็นเพียงชั้นเรียนมัธยมธรรมดาทั่วไปเท่านั้น

— ในกรณีนี้หมายความว่าไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับอีกต่อไปแล้วอย่างนั้นหรือ หรือว่าเมื่อเคยเห็นมาแล้วครั้งหนึ่ง เท่ากับเกิดความเกี่ยวข้องขึ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้วกันแน่.....

อย่างไรก็ตาม เด็กสาวที่เคยเห็นว่าเป็น ‘แม่่มด’ คาคากิริ อันยังคงจ้องมองยูอิจิตาเซมิ่งเหมือนเช่นเคย

— ตะ แต่ก็เอาเถอะ สำหรับยายนั้น ไม่ว่าจะป็นแม่่มดหรือไม่ ก็เป็นแบบนี้มาตลอดอยู่แล้ว.....

ยูอิจิพยายามฝืนทำความเข้าใจกับตัวเอง

สำหรับคนที่เคยมีความเกี่ยวพันกันมาก่อน ไม่ว่าจะมากหรือน้อยแค่ไหนก็ตาม ย่อมไม่มีทางตัดความเกี่ยวข้องได้อย่างสมบูรณ์แบบถึงกระนั้นความเป็นไปได้ที่จะพบเจอเรื่องวุ่นวายนอกเหนือไปจากนี้จะต้องลดน้อยลงกว่าเดิมมากไม่ผิดอย่างแน่นอน

“อะไรกัน ทำทางอารมณ์ดีน่าดู”

ซาเอคิ โขตะส่งเสียงทักเมื่อยูอิจิเดินไปถึงโต๊ะ

เหนือศีรษะของเขาไม่มีคำว่า ‘เอสเอสไดรเกออร์’ ลอยอยู่อีกต่อไป แต่ไม่ว่าจะมีหรือไม่มีคำนั้น ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความเป็นจริงเรื่องการทำกิจกรรมชมรมฟุตบอล

“กินะ อาการปวดหัวที่เป็นมาตลอด ตอนนี้น่าจะเป็นปกติทิ้งแล้ว”

“โห ที่เขาเรียกว่าโรคไมเกรนสินะ? นั่นคือโรคที่รักษาหายได้ด้วยหรือ? เวลาฝนตกที่ไร แม่ของฉันทันทีจะบ่นปวดหัวอ่อนเพลียไม่มีแรงทุกที”

“เป็นยังไงกันแน่นะ บางทีอาจแล้วแต่คนก็ได้ รู้สึกว่าจะมีผู้เชี่ยวชาญจากนอกด้วย ลองไปตรวจดูสักหน่อยดีกว่าไหม?”

ระหว่างกำลังพูดคุยศัพท์เพระะอยู่นั่นเอง ในที่สุดอาจารย์ประจำชั้นก็เปิดประตูเข้ามาในห้อง

“สวัสดิ์ค่า อาจารย์โนดายามะ ฮานาโกะสุดที่รักของทุกคน กลับมาแล้วจ้า”

เสียงอ้ออึ้งดังขึ้น

อาจารย์ฮานาโกะลาหยุดด้วยปัญหาด้านสุขภาพมาตั้งแต่ช่วงต้นเทอมสอง แม้ได้ข่าวมาก่อนว่าอาจารย์ใกล้จะกลับมาโรงเรียนอีกครั้ง แต่ทุกคนเข้าใจว่าคงจะกลับมาในช่วงเปิดเทอมสามพอดีมากกว่า

อาจารย์ยังคงเป็นหญิงสาวที่ดูไม่เข้ากับชุดสูทเอาเสียเลยเหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม อาจารย์ยิ้มอมยิ้มกลับมาเป็นสีน้ำตาลยังตัดสั้นบางที่จิตใจอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างก็เป็นได้

— ซิคิตานิลงมือทำอะไรบางอย่างหรือ?

อาการป่วยของฮานาโกะคือเรื่องทางจิตใจ

สาเหตุมาจากการถูกหักหลังโดยว่าที่เจ้าบ่าว ซึ่งเป็นฝีมือของเอทเตอร์ซิคิตานิ มากินะ อย่างไรก็ตาม มากินะเคยบอกว่าจะช่วย

ฟื้นฟูเหตุการณ์ที่เกิดจากฝีมือของเธอ

“อะไรกัน ปฏิบัติการตอบรับต่ออาจารย์ที่หายหน้าไปเสียนานของพวกเธอ ออกจะใจร้ายเกินไปหน่อยไหม? ไม่นิ ครูเองก็รู้ดีอยู่หรอกว่าเป็นช่วงเวลาไม่เหมาะสมสักเท่าไร”

เป้าสายตาของทุกคนไม่ใช่ฮานาโกะ

ทุกคนกำลังมองไปยังเด็กหนุ่มในชุดนักเรียนชายที่ยืนข้างอาจารย์ประจำชั้น

“คิดว่าพวกเธอคงเข้าใจแล้วว่าคือเรื่องอะไร นักเรียนย้ายเข้าใหม่ไงล่ะ ถ้าเป็นในละครหรือว่าหนังสือการ์ตูนอาจเป็นเรื่องปกติก็จริง แต่สำหรับชั้นมัธยมปลาย ความจริงแล้วการย้ายเข้ากลางคันคือเรื่องที่ไม่เกิดขึ้น ไม่ใช่เรื่องที่จะพบเจอกันได้ตามปกติหรอกนะ! ถือเป็นกาเปิดฉากเรื่องราวในแบบที่พวกเธอโปรดปรานหนึ่งหน้าสำคัญในชีวิตวัยรุ่นไงล่ะ!”

นักเรียนย้ายเข้าใหม่คือเด็กหนุ่มผมทองนัยน์ตาสีฟ้า รูปลักษณ์มองอย่างไรก็คือชาวต่างชาติ ทำให้กลุ่มนักเรียนหญิงให้ความสนใจเป็นพิเศษ

เด็กหนุ่มนักเรียนใหม่แอบเหล่มองมาทางยูอิจิตลอด อาจเพราะเป็นใบหน้าที่เขาคุ้นเคย ยูอิจิจึงออกอาการไม่พอใจเอาเสียเลย

“สาววัดดีคับ อิบารากิ เคียวชิโร่คับ ขอความกรุณาฝากตัวด้วยคับ!”

การสร้างทำเป็นพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ชัดด้วยสำเนียงน่าสงสัยคือสิ่งที่ทำให้ยูอิจิเสียอารมณ์อย่างแท้จริง

“โย!”

เมื่อเวลาล่วงเลยเข้าสู่ช่วงพักเที่ยง อิบารากิจึงรีบมาที่โต๊ะของ ยูอิจิ

“ทั้งที่ตายไปซะก็ดีแท้ๆ”

ยูอิจิหลุดปากความรู้สึกที่แท้จริงออกไปโดยไม่รู้ตัว

“เฮ้ อย่าทักด้วยคำพูดที่เหมือนเป็นการเปิดหัวเรื่องสยองขวัญ ประจำถิ่นแบบนั้นสิ!”

“เพราะฉันไม่มีโซลริตเดอริอีกแล้ว เลยคาดหวังว่าจะไม่ต้องข้องเกี่ยวกับนายอีก พอสรุปเรื่องพวกนี้เป็นประโยคสั้นๆ ก็เลยกลายเป็นคำพูดเมื่อกี้”

“พูดอะไรไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิด! ว่าแต่โซลริตเดอริคือสิ่งที่ทำให้เห็นคาลอยเหนือหัวใช่ไหม? ไม่มีแล้วจริงดิ?”

“เรื่องพวกนั้นเอาไว้ว่ากันทีหลัง”

“เฮ้ ซาคาคิรู้จักนักเรียนย้ายเข้าใหม่หรือ?”

“ก็นิดหน่อย”

โชตะหันกลับมาจากโต๊ะตัวข้างหน้าพร้อมส่งเสียงถาม ยูอิจิ ตอบกลับอย่างคลุมเครือเพื่อหลบเกลื่อน

จริงอยู่ว่าต่อให้ได้ยินคำว่าโซลริตเดอริ ก็ใช่ว่าโชตะจะเข้าใจว่าพวกเขากำลังพูดถึงสิ่งใด ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่ยูอิจิอยากให้กลายมาเป็นประเด็นสนทนา

“อิบารากิพูดญี่ปุ่นเก่งนำดูเลยนะ”

โชตะมีน้ำเสียงประทับใจ

“ที่จริงฉันเป็นคนญี่ปุ่นโดยกำเนิด อาศัยอยู่ในญี่ปุ่นมาตลอด

ตอนที่หนึ่งทำเหมือนเป็นชาวต่างชาติเพราะคิดว่าจะดึงดูดความสนใจได้มากกว่า เป็นมุกเปิดตัวกระแทกใจเพศตรงข้ามของฉันไงล่ะ”

“ยักษ์อยากดึงดูดความสนใจจากใครกันแน่ถึงใช้มุกแบบนี้”

ยูอิชิบ่นพึมพำอย่างไม่ชอบใจ

การกระทำแต่ละอย่างของอิบารากิทำให้ยูอิชิไม่ชอบใจเอาเสียเลย

“แต่ว่าตลกใจหมดเลยนะ ไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าอิบารากิจะย้ายเข้ามาที่นี่”

ไอโกะส่งเสียงทักพร้อมเดินถือข้าวกล่องมาหากลุ่มยูอิชิ อย่างไรก็ตาม มีเรื่องน่าแปลกเกิดขึ้นเมื่อข้าวกล่องในมือไอโกะวันนี้มีสองกล่อง นั่นคือภาพที่ทำให้ยูอิชินึกตั้งใจสงสัยในทันที ตามปกติไอโกะไม่ใช่คนกินเยอะอย่างแน่นอน

“กรณีของหมอนี่ ไม่มีทางย้ายเข้ามาเหมือนนักเรียนทั่วไปอยู่แล้ว ถ้าจำไม่ผิดเคยบอกว่าสวมชุดนักเรียนเพื่อพรางตัวให้เข้ากับคนทั่วไป ไม่ได้เข้าเรียนที่ไหนสักที่สินะ? ว่าแต่เรื่องสำมะโนครัวใช้วิธีไหนจัดการกันแน่”

“เรื่องพวกนั้นเอาไว้คุยกันทีหลังไม่ดีกว่าหรือไง?”

“ไม่ได้สนใจอยู่แล้ว จะเป็นไงก็ช่าง”

“นายนี่นะ! เป็นคำพูดที่ทำให้เจ็บปวดมากรู้ไหม!”

“ว่าแต่ทำไมถึงคิดจะมากินข้าวเที่ยงด้วยกันเหมือนเป็นเรื่องปกติ ฉันเคยอนุญาตด้วยหรือ?”

“ไม่เห็นต้องคิดมากเลย ซาคาคิคุง”

คำพูดเกลี้ยกล่อมของไอโกะทำให้ทั้งสี่คนล้อมวงกินมื้อเที่ยง

ด้วยกัน

ทุกคนต่างหยิบข้าวกล่องของตัวเองออกมา

ทว่ายูจิจิต้องชะงักเมื่อเปิดฝาข้าวกล่อง

“นายกินของแปลกนำดูเลยนะ”

อิบารากิทักด้วยน้ำเสียงหน่ายใจ

“เปล่า.....รอเดี๋ยวก่อน.....จะว่าไงดีล่ะ.....”

สิ่งที่อยู่ภายในกล่องข้าวของยูจิจิคือม้วนแผ่นเหล็ก

อุปกรณ์ที่ยูจิจิคุ้นตา แผ่นเหล็กเพื่อปรับน้ำหนักให้เหมาะสม
สำหรับใช้ในการฝึกซ้อม

“วันนี้คนทำข้าวกล่องคือโยริจิง”

ผู้รับหน้าที่จัดการเรื่องข้าวกล่องให้กับยูจิจิคือคุณแม่หรือ
ไม่กี่น้องสาวโยริโกะ ซึ่งวันนี้คือคิวของโยริโกะไม่ผิดอย่างแน่นอน

“หมายความว่าถูกกลั่นแกล้ง? หรือว่าบางที่อาจไม่ใช่แค่
พี่สาวเท่านั้น แม้แต่น้องสาวก็พลอยเกลียดฉันไปด้วยหรือ?”

สภาพการณ์ทำให้ไม่อาจไม่คิดไปในทางนั้น

ยูจิจิลองยกข้าวกล่อง เขาไม่รู้รู้สึกถึงความผิดปกติของน้ำหนัก
หมายความว่าโยริโกะคำนวณเรื่องนี้เอาไว้แล้ว เพราะหากเลือกวิธีใช้
กล่องเปล่า ยูจิจิจะต้องฝึกสังเกตเรื่องน้ำหนักในทันที

เป็นเพราะตอนนี้รู้แล้วว่าภายในกล่องคือสิ่งใด จึงทำให้ถูกใจ
ถึงความผิดปกติเรื่องจุดศูนย์ถ่วงของน้ำหนัก ทว่าหากไม่รู้มาก่อน
ย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรู้สึกตัว

“ว่าแต่ไม่เคยคาดคิดว่าจะไม่ใช่กับข้าวมาแบบนี้.....ถ้าเป็น
การกลั่นแกล้งก็ออกจะจริงจังไปหน่อยไหม.....”

เรื่องที่เกิดขึ้นคือเรื่องที่ไม่อาจเข้าใจความหมายมากเกินไป
ทำเอายูอิจิแทบอยากยกมือขึ้นมากุมหัว

“คะ คือว่านะ ซาคาคิคุง วันนี้ฉันพกข้าวกล่องมาสองกล่อง
รับไปสักกล่องดีไหม?”

ไอโกะยื่นข้าวกล่องใบหนึ่งมาให้ยูอิจิด้วยท่าทางกล้าๆ กลัวๆ

“โนโร ตกลงว่าร่วมมือกับโยริจัง วางแผนอะไรเอาไว้เหรอ?”

ยูอิจิจ้องมองไอโกะ ไม่ว่าจะอย่างไรก็น่าสงสัยเกินไป

“มะ ไม่มีเรื่องแบบนั้นหรอก แคंबังเชิญเพลอทำมากเกินไป
เลยเอาติดมือมาโรงเรียนด้วยเท่านั้นเอง”

“เอาเถอะ ในเมื่อข้าวกล่องของฉันไม่มีอะไรให้กิน งั้นก็เอา
เป็นว่าขอรับไว้ด้วยความขอบคุณแล้วกัน”

มองอย่างไรไอโกะก็ทำตัวผิดสังเกตอย่างเห็นได้ชัด แต่ยูอิจิ
ตัดสินใจรับข้าวกล่องมาจากเธอ

ไอโกะไม่มีทางวางแผนให้เขากินของไม่เข้าท่า ต่อให้มั่นใจว่า
พวกเธอมีแผนการบางอย่างอยู่เบื้องหลัง แต่ต้องไม่ใช่เรื่องที่จะส่ง
ผลร้ายต่อตัวเขาอย่างแน่นอน

“โห ข้าวกล่องทำเองฝีมือเด็กผู้หญิงเหรอ ดีจังเลยแฮะ”

โชตะพูดด้วยน้ำเสียงอิจฉา อย่างไรก็ตาม ข้าวกล่องที่ได้รับ
มาในสถานการณ์ที่ไม่อาจเข้าใจความหมายแบบนี้ คือเรื่องที่ยูอิจินึก
สงสัยว่าน่าอิจฉาจริงหรือ

“ว่าแต่นายคือดาราของชมรมฟุตบอลนี่นา ยังไงก็ต้องเนื้อหอม
อยู่แล้ว”

“ไม่เลย ไม่สักนิด ถ้าใครรู้สาเหตุว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ ฉันเอง

ก็อยากถามว่าเพราะอะไรเหมือนกัน”

ยูอิจิจากเป็นคนเปิดประเด็นด้วยตัวเองก็จริง แต่เพราะเขาไม่ได้นึกสนใจเหตุผลที่ทำให้โชตะเนื้อไม่หอม จึงหันไปเปิดฝาข้าวกล่องของไอโกะโดยไม่ตอบทสนทนา

คงเป็นข้อมูลที่ได้มาจากโยริโกะ ภายใต้วงล่องข้าวจึงเต็มไปด้วยของชอบของยูอิจิ

ฝีมือทำอาหารของไอโกะถือว่าใช้ได้เลยทีเดียว

หลังกินมื้อเที่ยงเสร็จ ยูอิจิจอกจากห้องไปยังชั้นเรียนปีหนึ่งห้อง A ที่อยู่ติดกัน

“นี่ๆ ที่จริงอยากรู้มากใช่ไหมว่าทำไมฉันมาที่นี่?”

อิวารากิซึ่งเดินตามมาด้วยส่งเสียงถามเช่นนั้น ตอนแรกยูอิจิจึงตั้งใจว่าจะทำเป็นไม่ได้ยิน แต่เมื่อลองคิดทบทวนให้ดี การเมินเฉยมีแต่จะทำให้ต้องฟังเสียงถามซ้ำซากไม่รู้จบ

“ไม่สนใจสักนิด เลิกตามมาสักที ขอโทษครับ ช่วยเรียกคุณชิโนมียะให้หน่อยได้ไหมครับ?”

ยูอิจิวานักเรียนที่กำลังจะเดินเข้าไปในห้อง จากนั้นครู่หนึ่งเด็กสาวผมยาวก็เดินมาหายูอิจิ

ชิโนมียะ ฟุรุ

ลูกสาวศาลเจ้า สมาชิกกลุ่มนักปราบมารหน่วยหนึ่ง

พวกเขาเคยข้องเกี่ยวกันมาแล้วครั้งหนึ่งในเหตุการณ์แวมไพร์อาละวาดซึ่งเป็นฝีมือของพี่ชายไอโกะ ส่วนครั้งนี้เกี่ยวข้องกันเพราะ

ยูอิจิให้ความร่วมมือค้นหาตัวตนชั่วร้ายที่มาปรากฏตัวในเมืองแห่งนี้
“มีอะไรหรรคคะ? ถ้าไม่ใช่ที่โรงเรียนไม่สะดวกหรรคคะ?”
“เกี่ยวกับเรื่องที่เคยคุยกัน คิดว่าควรเอามาบอกให้เร็วที่สุด
ดีกว่า”

ความจริงยูอิจิสามารถเลือกวิธีไปแจ้งข่าวที่ศาลเจ้าในช่วงเช้า
ทว่าด้วยความที่เขาถูกจับได้ว่าเป็นต้นเหตุทำให้ต้นไม้หลังศาลเจ้า
จำนวนมากเสียหาย ศาลเจ้าจึงกลายเป็นสถานที่น่าลำบากใจสำหรับ
ยูอิจิ เขาจึงเลือกนำเรื่องมาแจ้งในช่วงพักเที่ยง

“ทราบบางอย่างแล้วหรรคคะ? เข้าใจแล้วคะ ถ้าอย่างนั้น
ขึ้นไปคาดฟ้ากันคะ”

“ช่วงพักเที่ยงคิดว่าคงมีคนพอสมควรนะ ไม่เป็นไรหรรค?”

“อย่างนี้ยอมรับระดับไล่คนก็เป็นสิ่งที่ฉันสามารถทำได้คะ
ว่าแต่คุณคนนั้นหมายความว่าไงหรือคะ? ยักษ์สินะคะ? ทำไมปะปน
เข้ามาอยู่ในกลุ่มนักเรียนได้คะ?”

ฟุรุจูงมองอิบารากิด้วยสายตาบ่งบอกความเป็นศัตรูอย่าง
ชัดเจน

“ฉันกับหมอนี่ไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรกัน หมอนี่แค่เสนอหน้า
ตามมาเองเท่านั้น ถ้าจะลงมือปราบก็จะไม่รบกวนเลยสักนิด”

“ไม่เกี่ยวข้องอะไรกันอย่างนั้นหรรค.....แต่จะว่าไปก็แทบ
ไม่เกี่ยวกันนั่นแหละนะ”

ยูอิจิมุ่งหน้าไปยังคาดฟ้า โดยไม่ให้ความสนใจอิบารากิแม้แต่น้อย
ฟุรุเดินตามมาโดยที่กระซิบพึมพำบางอย่างไปด้วย

ระหว่างที่ยูอิจิเดินขึ้นบันไดไปขึ้นบน กลุ่มนักเรียนต่างทยอย

เดินสวนลงมา

คงเป็นผลจากมนตร์ของฟุรุ เมื่อขึ้นไปถึงดาดฟ้า ยูอิจิพบว่าไม่เหลือนักเรียนอยู่ที่นี่แม้แต่คนเดียว

“ทางเขตแดนอะไรประเภทนั้นหรือ?”

“เป็นเพียงการใช้มนตร์ไล่คน ไม่ได้เป็นเวทมนตร์ที่แข็งแกร่งเท่าใดนักหรอกค่ะ เพียงแค่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าดาดฟ้ามีบรรยากาศไม่น่าพึงประสงค์เท่านั้นค่ะ”

ฟังแล้วอาจเหมือนเป็นคำพูดถ่อมตัว ทว่าฟุรุกลับแสดงออกว่ากำลังภาคภูมิใจ

“ถ้าส่งผลรุนแรงถึงขั้นไล่ยักษ์ไปได้ด้วยก็คงดี”

“หา? ทำไมนายต้องเกลียดชังฉันถึงขั้นนี้ด้วย? ประหลาดเกินไปไหม? ฉันไปทำอะไรให้นายรี?”

“ยอดไปเลย ทั้งที่เคยคิดจะฆ่ากันอย่างไม่มีปีมีขลุ่ยตั้งแต่พบหน้าครั้งแรก ตอนนั้นฉันคิดว่าจะสามารถสนิทสนมกันได้”

“หลังจากเหตุการณ์นั้นฉันก็คอยลงแรงช่วยเหลือตั้งหลายเรื่องไม่ใช่เรื่อง เรื่องเล็กน้อยพวกนั้นทำเป็นมองผ่านให้หน่อยไม่ได้หรือไง”

“จะยังงัยก็ช่าง ตอนนี้รู้แล้วว่าตัวตนของสิ่งชั่วร้ายที่ปรากฏตัวในเมืองคือใคร มีโอกาสที่จะยังมีพวกอื่นอยู่อีก แต่คิดว่าเจ้านี่คือตัวอันตรายที่สุด”

ยูอิจิไม่สนใจอับราจิก หันไปเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับฟุรุ

“อย่างนี้เอง เนลก็ลเหวอคะ เทพเจ้าจากเรื่องเล่าเทพเจ้าของบาบิโลเนียกำลังพยายามที่จะฟื้นคืนชีพสินะคะ ขอขอบคุณสำหรับการให้ความร่วมมืออย่างมากค่ะ คิดว่าเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์อย่างสูงค่ะ”

“หมายความว่าสมาคมนักปราบมารอะไรสักอย่าง จะช่วย
ลงมือจัดการกับเรื่องนี้เองใช่ไหม?”

“ค่ะ คิดว่าไม่จำเป็นต้องกังวลแล้วค่ะ เฉพาะพวกฉันอาจทำ
อะไรไม่ได้ก็จริง แต่เรื่องราวประเภทนี้ได้รับการคลี่คลายด้วยดีมาแล้ว
นับครั้งไม่ถ้วนค่ะ”

“เยี่ยม! สรุปรวาทที่เหลือให้เป็นหน้าที่ของพวกเขาพอสินะ”

“ค่ะ.....คือ เคยคิดว่าคนประเภทคุณสุดท้ายก็จะตัดสินใจเอา
ตัวเข้ามาเสี่ยงด้วยตนเอง แต่ดูเหมือนคุณจะไม่มีใจที่จะเข้ามายุ่ง
อย่างแท้จริงเลยนะค่ะ ทั้งที่ตอนแรกฉันเคยตั้งใจว่าจะกล่าวเตือน
ไม่ให้เข้ามายุ่งมากกว่านี้แท้ๆ.....”

อาจเพราะเป็นเรื่องเกินคาดอย่างมาก พู่วจึงส่งเสียงถามด้วย
ใบหน้ามึนงง

“คิดยังไงก็เป็นเรื่องเกินมือนักเรียนชั้นมัธยมปลายธรรมดา
ไม่ใช่หรอ ให้เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญคือวิธีที่ดีที่สุด ฉันจะไม่ไป
ฝึกซ้อมที่ศาลเจ้าแล้วด้วย คิดว่าคงไม่ได้ขึ้นอยู่กับเธอเพราะเรื่อง
วุ่นวายอะไรอีก ถ้าเป็นแบบนี้คงดีกว่า จริงไหม?”

“สูญเสียชีวิตลงมองเห็นไปแล้วใช่ไหมคะ? ถ้าอย่างนั้นคิดว่า
เป็นทางเลือกที่ดีค่ะ สิ่งประเภทเดียวกับร่างวิญญาณมีแต่จะนำพา
เรื่องวุ่นวายมาสู่ผู้มองเห็นเท่านั้นค่ะ”

“จั้นไปก่อนนะ” ยูอิจิพูดทิ้งท้ายแล้วเดินไปจากดาดฟ้า

“รอดเดี๋ยวก่อน!”

“มีอะไร”

ยูอิจิตอบกลับด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เมื่ออิบารากิรีบไล่ตาม

หลังจากทันที

“นายคิดจะทำอะไรกันแน่? จะวางมือจริงหรือ?”

“แน่นอนอยู่แล้ว ถึงฉันไม่ได้ลงมือ ยังไงก็มีผู้เชี่ยวชาญคอยจัดการเรื่องต่างๆ นานาอยู่แล้ว เรื่องเฉพาะด้านให้เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญโดยตรงดีกว่า”

“แต่ियวก่อนๆ ปานนี้แล้วออกจะสายไปหน่อยไหม? เข้าไปยุ่งเกี่ยวมาตั้งหลายเรื่องแล้วไม่ใช่หรือไง?”

“รู้อยู่ว่าการตัดความเกี่ยวข้องทั้งหมดโดยสิ้นเชิงคือเรื่องเป็นไปไม่ได้ แต่อย่างน้อยการพยายามทำให้ลดลงก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้อยู่แล้ว”

“อย่างนี้เนี่ยเอง ก็เลยเป็นเหตุผลที่ทำให้ตัวเฉยชากับฉันสินะ”

“เปล่า ฉันปฏิบัติกับนายแบบนี้มาตั้งแต่แรกอยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ”

“เฮ้ ทำไม่ถึงต้องจำทำเดินเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วย! ยักษ์เซียนนะ? ยักษ์ปรากฏตัวในโรงเรียนเลยนะ หรือว่ากำลังจะมีอะไรเกิดขึ้น? ที่จริงแล้วต้องเกิดสังหารณ์แบบนั้นไม่ใช่หรือไง!”

“ยังไงก็คงไม่ใช่เรื่องใหญ่อยู่แล้วจริงไหม? ใกล้ถึงเวลาเรียนแล้ว รีบกลับห้องเรียนดีกว่า เอาเถอะ ถ้ามีเวลาว่างมากจนอยากพูดคนเดียวไปเรื่อยละก็ ฉันจะยอมช่วยสร้างทำเป็นฟังให้แล้วกัน”

เพราะมีพวกตัวอันตรายอยู่ก่อนแล้ว แค่เพิ่มยักษ์มาอีกตนไม่ได้ทำให้เรื่องราวแตกต่างไปจากเดิมสักเท่าไร

ยูจิจกลับห้องเรียนเพื่อเข้าคาบเรียนในช่วงบ่าย

หลังหมดคาบเรียนของวันนี้ ยูอิจิลงโผล่หน้าไปที่ห้องชมรมด้วยกันกับไอโกะ รวมทั้งอิบารากิซึ่งไม่ใช่สมาชิกชมรมแต่อย่างใด สมาชิกที่อยู่ในห้องชมรมมีเพียงรองประธานชมรม โอริฮาระคานาโกะคนเดียวเท่านั้น

“วันนี้พี่สาวมาโรงเรียนใหม่ครับ?”

“ไม่มานะ เลยคิดว่าวันนี้คงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากงดกิจกรรมชมรม คุณซาคาคิเป็นอะไรเหรอ?”

เพราะเป็นชมรมที่กิจกรรมทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับประธานชมรมมุสึโกะ ด้วยเหตุนั้นเมื่อมุสึโกะไม่อยู่ที่นี้ จึงไม่มีเป้าหมายว่าจะทำกิจกรรมใดทั้งสิ้น

“ไม่กลับบ้านตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ แต่เพราะเป็นพี่สาวคนนั้นเลยคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องกังวลอะไรครับ”

“นี่ ผ่านมาคืนหนึ่งแล้วยังไม่กลับบ้าน ออกจะแปลกไปหน่อยไหม.....”

ไอโกะคิ้วขมวดด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ถึงจะพูดแบบนั้นก็เถอะ แต่ถ้าพี่สาวลงมือแอบซ่อนตัวละก็แทบไม่รู้เลยว่าจะออกไปตามหาที่ไหน.....”

“ซาคาคิคงไม่คิดถึงความเป็นไปได้ว่าอาจเกิดเหตุบางอย่างกับคุณพี่สาว หรือว่าถูกใครเล่นงานบ้างเลยเหรอ!?”

ไอโกะเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงต่อว่า เมื่อเห็นท่าที่ใจเย็นเกินเหตุของยูอิจิ

“คุณโนโรคะ ดูเหมือนเมื่อเข้าคุณซาคาคิจะแจ้งทางโรงเรียน

ว่าขอลาป่วย คิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องกังวลก็ได้นะ”

“อย่างนั้นเองหรือคะ?”

ไอโกะมีน้ำเสียงโล่งอก ยูอิเองก็รู้สึกโล่งใจเล็กน้อยด้วยเช่นกัน
เมื่อได้ยินคำพูดของคานาโกะ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมายความว่า สาเหตุที่มุสึโกะไม่มาโรงเรียน
และไม่กลับบ้านคือเรื่องที่เกิดจากความตั้งใจของเจ้าตัว

— อย่างบอกกันว่าโกรธมากถึงขั้นนั้น

เป้าหมายของมุสึโกะคือเรื่องที่ยูอิยังไม่อาจคาดเดา ถ้าให้
คิดหาสาเหตุก็นึกได้เพียงเหตุการณ์เมื่อวานเท่านั้น

“งั้นกลับกันเลยดีกว่า คุณโอริฮาระจะทำอะไรต่อหรือครับ?”

“ฉันจะนั่งคิดข้อมูลเกี่ยวกับผลงานชิ้นใหม่ก่อนแล้วค่อยกลับ
ไม่ต้องห่วงเรื่องของฉันหรอก”

สิ่งที่วางอยู่ตรงหน้าคานาโกะคือสมุดโน้ตที่เปิดอยู่ และนั่น
หมายความว่าไม่ควรรบกวนเธอมากนัก

“ฉันเองก็เป็นห่วงคุเรซะจัง ถ้าอย่างนั้นขอตัวกลับเลยแล้วกัน
โทษที่ไม่ได้กลับพร้อมกัน”

“ไม่ต้องกังวล เพราะฉันไม่เคยคิดจะกลับด้วยกันกับนายมา
ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

ยูอิพยายามบั้นยิ้มอย่างอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้

อิบารากิตอบรับด้วยรอยยิ้มที่บอกไม่ถูก แล้วจึงแยกตัวจากไป

“ซาคาคิคุงชอบพูดจําใจร้ายกับอิบารากิคุงตลอดเลยนะ”

ไอโกะพูดขึ้นมาระหว่างเดินออกจากโรงเรียนด้วยกันกับยูจิจิ

“ไม่เลย ฉันไม่มีเหตุผลแม้แต่ข้อเดียวให้ต้องสนิทสนมกับหมอนั่นไม่ใช่หรือ? เธออาจลืมไปแล้วก็จริง แต่ว่าหมอนั่นคือยักษ์กินคนนะ ใครจะไปรู้ว่าหมอนั่นจะลงมือก่อเรื่องขึ้นมาเมื่อไหร่”

“แต่ว่าที่ผ่านมา อิบารากิคงช่วยลงแรงให้ความช่วยเหลือหลายเรื่องไม่ใช่หรือ?”

อย่างเช่นช่วยขนข้าวของหรือช่วยดูแลโมนิกะ เป็นความจริงที่หมอนั่นใช้งานได้สะดวกโดยไม่มีข้อโต้แย้ง จึงเกิดความรู้สึกผิดต่อการปฏิบัติตัวด้วยอยู่บ้าง ทว่าท่าที่ท่าตัวสนิทสนมของอิบารากิคือสิ่งที่ยูจิจิไม่ชอบใจเอาเสียเลย

“ไม่ได้ให้ช่วยเพราะอยากให้ช่วยสักหน่อย แต่ไม่มีทางเลือกเท่านั้น”

“เอาเถอะ แล้วสรุปว่าวันนี้เป็นอย่างไรบ้างเธอ? ชีวิตในรั้วโรงเรียนที่ไม่มีโซลิตเดอร์”

“เหมือนเมฆหมอกที่เคียบดบังสายตาสถูกลลาย มองไปทางไหนก็ปลอดโปร่งสดชื่น รู้สึกดีสุดยดไปเลย ราวกับชีวิตในรั้วโรงเรียนของฉันเพิ่งเริ่มต้นอย่างแท้จริงในวันนี้เป็นวันแรก”

ยูจิจิกวาดตามองไปรอบๆ

ไม่มีคำใดๆ ลอยเหนือศีรษะของกลุ่มนักเรียนซึ่งกำลังเดินทางกลับบ้านแม้แต่คำเดียว

ความจริงแล้วการไม่มีคำใดๆ ลอยเหนือศีรษะคือเรื่องปกติธรรมดา ทว่าสำหรับยูจิจิ นี่คือเรื่องที่ทำให้เขารู้สึกเป็นสุขเหลือเกิน หากพูดว่าก็แค่เห็นคำลอยเหนือศีรษะผู้คนที่นั่น บางทีก็คง

สามารถพูดเช่นนั้นได้ ทว่าเรื่องแบบนี้คือสิ่งที่ไม่มีความเข้าใจหากไม่ได้พบเจอด้วยตัวเอง

การมองเห็นสิ่งที่ไม่ควรพบเห็นตามปกติ คือเรื่องที่ไม่อาจทำให้จิตใจเบิกบานเอาเสียเลย

จริงอยู่ว่าระยะหลัง ยูอิจิคุ่นเคยจนทำเป็นมองผ่านไม่ให้ความสนใจคำเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม ใ้รู้ว่าจะเพิกเฉยได้อย่างสมบูรณ์แบบ ในเมื่อคำปรากฏให้เห็นในสายตา จึงทำให้เกิดความเครียดสะสมโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

“แต่ก็นะ ตอนนี่ยังจดจำได้ว่าคำเหนื่อศีระะของแต่ละคนคืออะไร เท่ากับใ้ว่าจะมองผ่านได้โดยสิ้นเชิง แต่สำหรับคนที่จะได้พบเจอหลังจากนี้ “ไม่มีความจำเป็นต้องไปใส่ใจ.....”

“เดี๋ยวสิ ช่วยใส่ใจกันบ้างดีกว่านะ ไม่อย่างนั้นจะไม่รู้สึกอยากร่วมแรงร่วมใจไม่ใช่หรือ?”

ทว่าระหว่างที่ยูอิจียังพูดไม่จบ ใครคนหนึ่งซึ่งไม่เคยพบหน้ากันมาก่อนก็พูดแทรกขึ้นมากลางคัน

“หา?”

เสียงจากเด็กสาวซึ่งกำลังเดินนำหน้าพวกเขา

เด็กสาวหยุดเท้าหันกลับมาส่งเสียงทักพวกยูอิจิ

ที่นี้คือทางเท้าในเส้นทางระหว่างโรงเรียนกับย่านที่พักอาศัย เท่ากับเป็นทางเท้าที่มีความกว้างมากพอสมควร และเด็กสาวคนนั้นก็ไม่ได้ยืนขวางทางพวกยูอิจิ หรือก็คือพวกยูอิจิสามารถเดินผ่านเธอไปได้โดยไม่ติดขัด

ทว่าเด็กสาวกลับจ้องมองยูอิจิเสียจนไม่อาจทำเป็นมองผ่าน

ไปได้ พวกยูอิจิจึงหยุดเท้าโดยทิ้งระยะห่างเล็กน้อย

เด็กสาวผมสีแดง สวมชุดนักเรียนหญิง

ใบหน้าดูเยาว์วัย แต่น่าจะเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายเช่นเดียวกัน ยูอิจิจดจำชุดนักเรียนหญิงของเธอได้

“ความจริงแล้วตอนที่ฉันเดินนำหน้า ถ้าเป็นตามปกติต้องตกใจเพราะไม่เห็นคำเหนือศีรษะ! ยายนี่คือเอาท์เตอร์! แย่จริง..... แต่ก็เอาเถอะ เพราะเป็นฉากที่เคยเกิดขึ้นแล้วในกรณีของมากินะ จะให้เล่นซ้ำสองอีกก็ยังไม่อยู่ ฉันเองเป็นประเภทให้ความสำคัญกับฉากตามสัญญาเสียด้วย”

“เธอเป็นใครกันแน่?”

ยูอิจิจับตัวบังไอโกะไว้ข้างหลัง

เด็กสาวตรงหน้ายังไม่แสดงความเป็นศัตรู ถึงกระนั้นคำพูดของเธอก็บ่งบอกให้รู้ว่าเกี่ยวข้องกับเอาท์เตอร์ หมายความว่าไม่ใช่เรื่องผิดที่จะคิดว่าก่อนหน้าคือศัตรู

“ฉันชื่อเอนเด ถูกต้องอย่างที่พวกเธอสงสัย ฉันคือเอาท์เตอร์ไม่เคยได้ยินเรื่องของฉันจากโมนิกะคุงหรือมากินะมาก่อนเลยเหรอ?”

“ก๊ินะ แล้วอุตุส่าห์มาที่นี่มีธุระอะไรกันแน่”

“อืม อันที่จริงฉันค้นหน้าคุ้นตา รู้เรื่องของพวกเขามาเป็นเวลาพอสมควรแล้วละ แต่คิดว่าคงไม่มีโอกาสพบเจอกันโดยตรงในเมื่อตอนนี้ฉันเองก็เข้าร่วม จึงอยากลองมาทักทายแนะนำตัวเสียหน่อย”

“เสียใจด้วย ฉันไม่มีชิ้นส่วนอยู่กับตัวอีกแล้ว”

เข้าร่วมย่อมหมายถึงสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม ยูอิชิปล่อยชิ้นส่วนทั้งหมดไปจากมือของเขา หมายความว่าไม่มีเหตุผลใดให้ผู้เข้าร่วมสงครามต้องปรากฏตัวมาเผชิญหน้ากับเขาอีกต่อไป

“อืม เรื่องการถอนตัวของเธอก็เป็นเรื่องที่ฉันรู้อยู่แล้ว ทำเรื่องแบบนี้ย่อมทำให้คุณพี่สาวโกรธมากอยู่แล้วละ”

“เธอ.....”

“ซาคาคิคุง”

ไอโกะพูดอย่างเป็นกังวลเพราะรู้ว่ายูอิชิเริ่มโกรธ

“ฉันเองก็รู้สึกยุ่งยากกับการตัดสินใจของเธอเหมือนกัน ทั้งที่อุตส่าห์ลงแรงเพื่อเตรียมการโค่นเธอเอาไว้แท้ๆ”

“จะสู้กัน разве”

“คนที่จะสู้กับเธอไม่ใช่ฉันหรอกนะ เพราะฉันไม่ได้นัดเรื่อง การต่อสู้ จริงอยู่ว่าการฆ่าเธอคือเรื่องง่าย แต่วิธีแบบนี้ออกจะ น่าเบื่อ ไม่สนุกเลยสักนิด”

“ไม่คิดจะยอมให้ถูกฆ่าง่ายๆ หรือกันนะ”

อีกฝ่ายอาจไม่ได้พูดด้วยน้ำเสียงยั่วยุ ทว่าการใช้น้ำเสียง เหมือนกำลังพูดเรื่องปกติธรรมดา ทำให้ยูอิชิรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย

“มาเพื่อแนะนำตัวเท่านั้นสินะ งั้นก็ไปได้แล้ว”

“อย่าพูดแบบนี้สิ ไหนๆ ก็มีโอกาสทั้งที่ สนใจจะไปนั่งดื่มชา สร้างความสนิทสนมกันสักหน่อยไหม?”

“กับศัตรูอย่างเธอ?”

“ศัตรู? คนที่ไม่ได้แผ่บรรยากาศไม่เป็นมิตรออกมาแม้แต่เสี้ยว เดียวอย่างฉัน ย่อมไม่มีทางเป็นศัตรูของเธอจริงไหม? นอกจากนั้น

คิดว่าคงดูออกอยู่แล้วว่าฉันไม่มีความสามารถในการต่อสู้”

“อืม เข้าใจดีว่าเธอไม่เป็นวิชาต่อสู้ แล้วก็ไม่ได้มีพลังกำลังมากมายเป็นพิเศษ แต่ว่าเอาท์เตอร์ก็เป็นพวกแบบนี้ทั้งนั้นไม่ใช่หรือไง?”

ไมนิกะมีความสามารถช่วงชิงความทรงจำ มากินะสามารถตั้งกฎของเกมได้ตามใจชอบหากอยู่ในพื้นที่ปิดตาย เอาท์เตอร์คือพวกที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนะ ถ้าฉันอยู่คนเดียวจะไม่สามารถทำอะไรได้ เรื่องเหล่านี้น่าจะเข้าใจอยู่แล้วใช่ไหม?”

“หมายความว่าไง?”

“ความหมายตามคำพูด ต่อให้อีกฝ่ายเป็นผู้ใช้เวทมนตร์หรือผู้มีความสามารถพิเศษ เธอก็สามารถอ่านการโจมตีและมองหาจุดอ่อนได้ ฉันเองก็ไม่วู้หรือทนะว่าเธอใช้ทฤษฎีไหน แต่ว่าประสาทสัมผัสของเธอยอมรับรู้ว่าไม่อาจสัมผัสความประสงค์ร้ายจากตัวฉันแม้แต่เสี้ยวเดียวอย่างแน่นอน”

เป็นไปตามคำพูดของเอนเดททุกประการ

ก่อนหน้าที่ยูอิจิเคยสัมผัสได้อย่างชัดเจน แม้จะเป็นเวทมนตร์ที่พบเจอเป็นครั้งแรก

สาเหตุที่ทำได้เพราะยูอิจิสามารถจับความเป็นศัตรูของอีกฝ่ายไม่ว่าจะใช้เวทมนตร์หรือความสามารถพิเศษ หากคิดจู่โจมก็จะปรากฏสำนึกที่สัมผัสได้ มองเห็นร่องรอยว่าอีกฝ่ายหมายลงมือด้วยส่วนใดของร่างกาย หมายความว่าเพียงเขาเล่นงานไปที่จุดนั้นเสียก่อนก็จะหยุดการกระทำของฝ่ายตรงข้ามได้ทันทั่วทั้งที

การประจันหน้าของจริง ไม่มีคำว่าโอกาสแก้ตัว

นั่นคือคำพูดที่พี่สาวเคยพูดกรอกหูถึงขั้นทำให้รู้สึกไร้ค่าจนสรุปคือหากต้องการเป็นฝ่ายชนะ จำเป็นต้องอ่านให้ออกว่าอีกฝ่ายคือใคร กำลังคิดที่จะทำอะไร เจตนาคือเรื่องใดกันแน่ หากทำไม่ได้ก็จะเป็นฝ่ายถูกฆ่าตาย

สาเหตุที่ยูอิชิสามารถทำเรื่องเช่นนั้นได้ เป็นเพราะเขาเคยเสี่ยงตายจากการฝึกซ้อมที่เกินเหตุเกินควรของพี่สาวมานับครั้งไม่ถ้วน รวมทั้งเผชิญกับการสู้รบจริงที่มีรูปแบบผิดแผกเหนือธรรมชาติ

ประสาทสัมผัสซึ่งได้รับการขัดเกลามาแล้วของยูอิชิ บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเด็กสาวตรงหน้า เอนเดคนี่เป็นเพียงเด็กสาวไร้กำลังคนหนึ่ง

“กินะ ถ้าจะอ้างว่าเพื่อทำความสนิทสนม น่าจะบอกว่าฉันมีเรื่องอยากเตือนเสียหน่อยมากกว่า ถ้าเธอปรารถนาอยากใช้ชีวิตประจำวันแบบนักเรียนม.ปลายทั่วไป ฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่ฟังไว้หน่อยก็ไม่เสียหายหรอกนะ”

แม้จะไม่เข้าใจความหมาย แต่ยูอิชิไม่คิดว่าเอนเดกำลังพูดโกหก

“เนโร! อยู่หรือเปล่า?”

ยูอิชิตะโกนโดยไม่ได้มองทางไหนเป็นพิเศษ หลังจากนั้นเพียงพริบตา สุนัขตัวใหญ่ก็ปรากฏตัวจากมุมทางเท้า

“มีอะไร?”

มนุษย์หมาป่าเนโร ขำรับใช้ผู้สหายว่าจะภักดีของไอโกะสามารถกลายร่างได้สามรูปแบบ ได้แก่ ร่างมนุษย์ ร่างมนุษย์หมาป่า

และร่างหมาป่า ยามอยู่ในตัวเมืองจะอยู่ในร่างหมาป่า

“กลับบ้านไปกับไอโกะก่อน ฉันจะลองคุยกับยายนิดูสักหน่อย”

“เอ๋ว?”

ไอโกะสะดุ้งพร้อมทำหน้าตกใจ อาจเพราะเธอไม่ได้คาดคิดว่า ยูอิจิจะพูดเช่นนั้น

“อีกฝ่ายคือเอาร์ทเตอร์ คาดเดาไม่ได้ว่าจะทำอะไรกันแน่ แล้วคนที่ขายนี่มีฤทธิ์ด้วยก็มีแค่ฉันคนเดียวเท่านั้น”

“.....เข้าใจแล้ว ไปกันเถอะเนโร”

ไอโกะครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นตกลงยอมทำตามคำพูดของ ยูอิจิ คงเพราะเธอก็สำนึกตัวว่าหากเกิดการปะทะ ตัวเธอมีแต่จะกลายเป็นภาระเท่านั้น จึงตัดสินใจแยกตัวกลับบ้านโดยไม่อิดออด

“ถ้าอย่างนั้นหาที่นั่งคุยในร้านน้ำชาสักแห่งแล้วกันนะ ถึงแม้ฉันอาจทำให้เธอที่มีสวาน้อยคนสวยคอยห้อมล้อมอยู่เสมอ รู้สึกไม่เพียงพอสักเท่าไรหรอก”

พวกยูอิจิมุ่งหน้าไปตามทางเดิน ตรงไปหน้าสถานี

“เคยนึกอยากลองมาที่นี่หลายครั้งแล้วละ ตอนที่คอยเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของพวกเขา ฉันเห็นพวกเขาเข้ามาใช้บริการที่นี่หลายครั้งเลยละ”

ร้านที่พวกยูอิจิเลือกคือร้านกาแฟหน้าสถานีซึ่งครั้งหนึ่งเคยเกิดเหตุรถบรทุกพุ่งชน เป็นร้านกาแฟที่พวกยูอิจิมาเป็นประจำ

“ไม่ใช่ร้านแปลกพิสดารอะไรสักหน่อย”

ยูอิจิคิดลายการเฝ้าระวัง

ที่บอกว่าไม่มีความสามารถด้านต่อสู้คงเป็นเรื่องจริง ยูอิจิทดลองเปิดช่องว่างอย่างชัดเจนหลายต่อหลายครั้ง รวมทั้งแสร้งสื่อให้อีกฝ่ายรับรู้ว่าเขากำลังจะเปิดฉากโจมตี ทว่าไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดๆ ทั้งสิ้นจากเอนเด

จริงอยู่ว่าความประมาทไม่มีทางเป็นเรื่องดี ถึงกระนั้นการเอาแต่เฝ้าระวังภัยอยู่ฝ่ายเดียวก็ออกจะเป็นเรื่องที่คุณแล้วไม่ได้ความในความคิดของยูอิจิ

“เรื่องย้ายที่ไม่มีปัญหาอะไรหรอก ว่าแต่เรื่องที่จะคุยด้วยคือเรื่องอะไร”

ยูอิจิเลือกนั่งริมหน้าต่างตามปกติ ส่วนเอนเดนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม หากปล่อยเอาไว้ ยูอิจิสังหรณ์ใจว่าคงไม่ได้เข้าประเด็นเสียที เขาจึงพูดเข้าเรื่องทันที

“อย่างไรก็ตาม บอกไม่ถูกเลยนะว่าเธอเป็นคนประเภทมีความมั่นใจเหลือล้น หรือว่าไม่ทุกซักรือนเอาเสียเลยกันแน่”

“ฉันกลับเลยได้ไหม?”

ยูอิจิตอบด้วยน้ำเสียงหน่ายใจ พร้อมทำท่าจะลุกขึ้นจากที่นั่ง “ฉันตั้งใจที่จะพูดเรื่องสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้านะ ช่วยกลับมาเข้าร่วมอีกครั้งได้ไหม?”

เอนเดพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“นั่นคือเรื่องที่ฉันตัดสินใจไปแล้ว”

ยูอิจิตอบกลับทันควันเมื่อเป็นประเด็นที่เขาคาดคิดเอาไว้แล้ว

“นั่นคือเรื่องที่ทำให้ฉันยุ่งยากใจมาก อย่างที่บอกไปเมื่อก็

ฉันเตรียมการเพื่อโค่นล้มเธอเอาไว้ ถ้าเธอไม่ยอมกลับมาเข้าร่วมละก็ ฉันก็มีแต่ต้องลำบากคิดแผนการอื่นเท่านั้น”

เป็นคำพูดที่เหมือนคำข่มขู่ ทว่ายูอิจิไม่สัมผัสถึงความเป็นศัตรูหรือเจตนาภัยจากเอนเด

รับมือลำบากอย่างแท้จริง ทั้งที่อีกฝ่ายคือศัตรูไม่ผิดอย่างแน่นอน ทว่ากลับทำให้เกิดความรู้สึกเหมือนเป็นเพียงคำพูดล้อเล่นจากเพื่อนฝูงเท่านั้น

“ทำไมเรื่องราวถึงกลายเป็นมีแต่ต้องล้มฉันเท่านั้น ฉันกับเธอเพิ่งเคยพบหน้ากันครั้งแรก มีความแค้นอะไรกับฉันอย่างนั้นหรือ?”

ยูอิจิยอมรับว่าหากพูดถึงความแค้น เขารู้ดีว่าเคยทำเรื่องซึ่งมีโอกาสก่อให้เกิดความรู้สึกแบบนั้นขึ้นมากมาย จึงมีความเป็นไปได้ว่าเขาอาจสร้าง ความแค้นไว้กับเด็กสาวคนนี้โดยไม่ทันรู้ตัว แต่ยูอิจิก็ไม่มี ความทรงจำว่าเคยเกี่ยวข้องกับเด็กสาวที่ชื่อเอนเดคนนี้นมาก่อน

“ฮะๆๆ คงเคยจะได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับเอาท์เตอร์จากมากินะ มาแล้วใช่ไหม? โดยพื้นฐานก็เป็นเพียงแค่การเล่นสนุกฆ่าเวลาเท่านั้นในตอนแรกเพราะเกิดเรื่องไม่ชอบใจก็เลยคิดจะฆ่าพี่สาวของเธอ แต่ว่าเรื่องราวไม่เป็นไปดังใจเอาเสียเลย หลังจากนั้นฉันจึงเกิดความสนใจในตัวพวกเธอขึ้นมา”

“มีความแค้นกับพี่สาวเองหรือ เธอมีเรื่องอะไรกับพี่สาวกันแน่?”

“เรื่องไซลริตเตอร์”

“เจ้านั้นไม่ได้อยู่กับฉันอีกแล้ว ก่อนอื่นเลย มันเคยเป็นความสามารถของโมนิกะ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเธอไม่ใช่หรือ?”

“เกี่ยวข้องกับสิ รู้ไหมว่าไซลริตเตอร์คือความสามารถที่ไม่ว่า

เอาที่เตอร์คนใดก็มีอยู่กับตัวด้วยกันทั้งนั้น”

“จะว่าไปก็เคยได้ยินมาเหมือนกัน”

“นั่นคือความสามารถซึ่งเดิมที่ไม่มีกำหนดชื่อ เพราะเป็นความสามารถปกติของเอาที่เตอร์ ย่อมไม่มีความจำเป็นต้องตั้งชื่อ อยู่แล้วจริงไหม แต่ว่าพี่สาวของเธอกลับตั้งชื่อให้มันเสียได้”

“.....ก็แล้วมันมีปัญหาตรงไหนล่ะ”

ยูอิจิเองก็คิดว่าเป็นชื่อที่เหมือนล้อเลียน ถึงกระนั้นไม่ว่า พี่สาวจะตั้งชื่อมันว่าอย่างไร ก็ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเอาที่เตอร์อย่าง แน่นนอน

“จะบอกว่าทำให้เกิดจุดต่างพร้อยหรือไงต๊ะ สิ่งที่ไม่เคยมีใครตั้งชื่อ สิ่งที่ไม่ว่าใครก็ไม่มีสิทธิ์กำหนดชื่อ พี่สาวของเธอกลับตั้งชื่อเอาเองตามอำเภอใจ แล้วกลายเป็นสิ่งที่มีชื่อว่าไซลริตเตอร์สำหรับพวกฉัน ช่างเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดใจเหลือเกิน”

“แค่ตั้งชื่อที่ตัวเองถูกใจแทนก็จบเรื่องไม่ใช่หรอ”

“อืม แน่นนอนว่าการเปลี่ยนเป็นชื่อที่ชื่นชอบคือเรื่องเป็นไปไม่ได้ แต่มันก็จะกลายเป็นแค่การเรียก ‘ไซลริตเตอร์’ ด้วยชื่ออื่นเท่านั้น เพราะว่าเกิดสำนึกไปแล้วไงล่ะ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่สามารถกลบสามัญสำนึกว่าความสามารถในการมองเห็นคือไซลริตเตอร์ เลยกลายเป็นเรื่องยุ่งยากไปเสียแล้ว”

“ยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายเท่าไร ประมาณว่าใครเร็วใครได้อย่างนั้นหรอ? สมมุติว่าตอนแรกฉันเคยตั้งชื่อมันว่าเอาไว้ มันก็จะกลายเป็นชื่อนั้นไปเลยสินะ?”

“ถ้าเป็นเธอจะไม่กลายเป็นแบบนี้ สาเหตุที่กลายเป็นเช่นนี้

เพราะพี่สาวของเธอคือผู้พิทักษ์โลกทัศน์”

เอนเดพูดด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย ทว่าเธอกลับต้องทำหน้าที่นางนเมื่อเห็นปฏิกริยาตอบรับของยูอิจิ

“ดูเหมือนเธอจะไม่ตกใจเลยนะ? ไม่ใช่ความจริงที่น่าตกตะลึงหรือ?”

“ก็นะ.....เกิดเรื่องมากมายขนาดนี้ ถ้าบอกว่าพี่สาวคือคนธรรมดาไม่มีความพิเศษใดๆ ทั้งสิ้นต่างหากถึงจะน่าตกใจ การบอกว่าเพราะพี่สาวเป็นผู้พิทักษ์โลกทัศน์ จึงทำให้เกิดผลกระทบต่อคนรอบข้างยังเป็นเรื่องที่ทำให้รู้สึกว่สมเหตุสมผลมากกว่าด้วยซ้ำ”

“เอาเถอะ อย่างที่ว่ามา เพราะการตั้งชื่อเอาเองตามใจชอบทำให้ฉันคิดที่จะฆ่าพวกเธอเสีย แต่ก็จบลงด้วยความล้มเหลว”

“.....คนที่ส่งมากินะมาอยู่กับพวกฉันคือเธอเองหรือ?”

พวกยูอิจิเริ่มเกี่ยวข้องกับเอาท์เตอร์โดยตรงจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น คำพูดของเอนเดจึงทำให้ยูอิจิเข้าใจว่าเธอคือผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์

“ไม่ใช่หรือ? เป็นเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น คนที่วางแผนให้พวกเธอเดินทางไปเกาะคุโรคามิก็คือฉัน แต่ไม่คาดคิดเลยว่าเทพเจ้าของครึ่งคนครึ่งสัตว์จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ทำให้ฉันเริ่มเกิดความสนใจในตัวพวกเธอ หลังจากคอยเฝ้าดูการเคลื่อนไหว ฉันก็เริ่มนึกอยากยื่นมือเข้าไปยุ่งด้วยตัวเองขึ้นมา”

“ก็แปลว่าจบเรื่องเท่านี้ก็ได้นี่นา ในเมื่อฉันไม่มีไซลริตเตอร์อีกแล้ว ก็หมายความว่าไม่ใช่คนที่เธอจะต้องให้ความสนใจอะไรอีก”

“อย่างนี้นี่เอง หมายความว่าฉันไม่มีทางเลือกอื่น นอกจาก

ต้องทำให้เธอมีใจอยากสู้ขึ้นมาอีกครั้งเท่านั้นสินะ”

บทสรุปเป็นไปตามคาด แม้จะบอกว่าเป็นเพียงแผนการเล่น
สนุกฆ่าเวลา แต่ก็เชื่อว่าเธอจะยอมรับได้ถ้าถูกยกเลิกกลางคัน ไม่อย่างนั้น
เอนเดคคงไม่มีทางมาปรากฏตัวต่อหน้ายูอิจิ

“นั่นสินะ ถ้ายังคงยืนยันกรานเสียงแข็งว่าจะไม่เข้าร่วม ฉันเลือก
วิธีฆ่าเธอเสียตรงนี้เลยดีไหมนะ?”

เอนเดคพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนพูดประโยคสนทนาทั่วไป
ยูอิจิอ่านออกอย่างชัดเจนว่าไม่มีคำโกหกในนั้นแม้แต่เสี้ยว
เดียว

กว่า
พิ
มีอีกไหม

ตอนที่ 3 เรื่องราวอย่างที่คุณเคยกัน การต่อสู้ของพวกเราคือนับจากนี้

กำปั้นของยูอิจิปะทะใบหน้าชายร่างใหญ่
หมัดเหวี่ยงจากล่างขึ้นบน กระแทบคางเข้าเป้าอย่างจัง การ
โจมตีส่งผลกระทบต่อสมอง ทำให้ชัชชนะเป็นของเขาอย่างแน่นอน
ทว่ายูอิจิได้แต่สังหรณ์ร้ายเท่านั้น

สัมผัสจากกำปั้นให้ความรู้สึกแปลกประหลาด

ไม่อาจคิดได้นั่นคือร่างกายมนุษย์

ไม่สิ นั่นคือร่างกายมนุษย์

เพียงแต่ไม่ได้มีชีวิตอยู่แต่อย่างใด สิ่งที่สื่อผ่านกำปั้นคือร่าง
ของซากศพเน่าเปื่อย

พื้นที่โล่งวงกลมที่มีขนาดกว้างขวาง

เวทีหินวงกลมล้อมรอบด้วยที่นั่งผู้ชมแน่นขนัด สายตาของ
ทุกคนต่างจับจ้องชายสองคนที่กำลังประจันหน้ากันกลางเวที

ถึงจะบอกว่าที่นี่คือเวทีประลองใต้ดิน แต่ด้วยความที่มีขนาดใหญ่โตกว้างขวาง คงไม่น่าเป็นสถานที่ซึ่งสามารถเก็บเป็นความลับได้ หมายความว่าคงได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มอำนาจในสังคมเบื้องหลังเวลานี้สถานที่แห่งนั้นกำลังถูกใช้จัดทัวร์นาเมนต์การประลอง ยูอิจิได้รับชัยชนะอย่างต่อเนื่องตั้งแต่รอบคัดเลือกจนผ่านเข้ามาถึงรอบชิงชนะเลิศ สภาการณ ฌ เวลานั้น เขากำลังเหวี่ยงหมัดต่อชชายร่างใหญ่กล้ามเนื้อจนลอยกระเด็น

ชายร่างใหญ่ผู้นั้นค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นอีกครั้ง ยูอิจิจ้องมองเขาด้วยสายตาพิจารณาอย่างเยือกเย็น

มีบางอย่างผิดปกติ จนกว่าจะอ่านออกว่าตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่ายคืออะไร ห้ามเคลื่อนไหวด้วยความไม่รอบคอบเป็นอันขาด ทว่าระหว่างที่ ยูอิจิพยายามมองหาตัวตนที่แท้จริงของคู่ต่อสู้ ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นกับชายร่างใหญ่

กล้ามเนื้อซึ่งบึกบึนใหญ่โตอยู่แล้ว กลับพองขยายยิ่งขึ้นไปอีก เป็นการขยายกล้ามเนื้อที่เหนือกว่าการบีบอัดอย่างเห็นได้ชัด ต่อให้ตั้งสมาธิรวบรวมเลือดหรือน้ำเหลืองมาอัดรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ก็ไม่มีทางทำให้กล้ามเนื้อขยายใหญ่อย่างในตอนนี้ได้เป็นอันขาด

ร่างกายของชายร่างใหญ่พองขยายจนอยู่ในสภาพคล้ายลูกโป่งขนาดยักษ์

สภาพซึ่งสามารถเดาผลลัพธ์ล่วงหน้าได้อย่างชัดเจน บทสรุปของชายร่างใหญ่คือสิ่งที่ไม่ว่าใครก็ยอมคาดเดาได้ ไม่ยากกว่าจะจบลงในรูปแบบใด

ระเบิด

ร่างกายของชายร่างยักษ์ระเบิดตัวเองจากภายใน เลือดเนื้อ
กระจัดกระจายไปทั่ว

โชคที่ที่ยูอิจิทิ้งระยะห่างจากชายผู้นั้นมากเพียงพอ ทำให้
เลือดไม่กระเด็นมาเลอะตัวเขา ถึงกระนั้นก็ยังเป็นภาพที่ทำให้ยูอิจิ
ต้องตกตะลึงไปชั่วขณะ

“ยูคุง! แอบไปเรียนหมัดดาวเหนือมาตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ!
พี่สาวตกใจมากเลยนะ!”

“ไม่ใช่ฝีมือของฉันสักหน่อย!”

พี่สาวของยูอิจิตะโกนมาจากที่นั่งผู้ชม

“ซาคาคิคุง! เหมือนยังเคลื่อนไหวอยู่นะ!”

ตามมาด้วยเสียงตะโกนเตือนของไอโกะ ยูอิจิจึงหันกลับไป
ทางซากชายร่างใหญ่อีกครั้ง

กองเศษเนื้อท่วมเลือดเกิดการสั่นไหว

ระหว่างจ้องมองภาพเหตุการณ์อยู่นั้นเอง บางอย่างปรากฏตัว
ขึ้นจากกองซากก้อนเนื้อ

เด็กหนุ่มเลือดท่วมไปทั้งตัว

“ฟู อัดัดน่าดูทีเดียวละ!”

น้ำเสียงสื่อความรู้สึกจากใจจริง

“เอ่อ.....จะว่าไงดี.....อยู่ข้างในเจ้านั้นมาตลอดเลยหรือ?”

ส่วนสูงของเด็กหนุ่มใกล้เคียงกับยูอิจิ จึงเป็นขนาดตัวที่มี
ความเป็นไปได้ว่าสามารถอยู่ในร่างของชายร่างใหญ่ อย่างไรก็ตาม
เรื่องบ้าบอเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องที่สามารถทำได้จริงอย่างแน่นอน

“ถูกต้องตามนั้น”

“เอ่อ ความจริงแล้วมีหลายเรื่องที่ยากพูดสวน แต่เอาเป็นว่า คู่ต่อสู้ของฉันคือนายสินะ?”

“หึ! อย่าคิดว่าเกราะมีไว้เพื่อป้องกันเท่านั้น! มันคือเครื่องพันธนาการเพื่อผนึกพลังอันแสนร้ายกาจเกินความจำเป็นของฉันด้วย!”

“ยูคุง! นี่คือนิทรรศการที่พบเสมอในการ์ตูนวัยรุ่นชายนะ! แต่ก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็นคนทำเรื่องแบบนี้ด้วยตัวเอง!”

“เดี๋ยวก่อน อย่างแรกเลย เจ้านั้นไม่ใช่เกราะหรืออะไรพวกนั้น สักหน่อย นั่นมันตาลูกกล้ำมโตคนหนึ่งเท่านั้นไม่ใช่หรอ?”

มุสึโกะออกอาการคึกคักตื่นเต้น ทว่ายูอิจิไม่อาจทำความเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นได้เลย

“ที่สำคัญ! ในเมื่อเห็นหน้าของฉันแล้ว นายก็จำฉันได้แล้ว ใช่ไหม! ซาคาคิ ยูอิจิ!”

“เอ่อ.....เปิดตัวในสภาพเหมือนหลุดจากหนังของสตีเฟน คิง แบบนั้น ใครจะไปจำได้.....”

ทั้งใบหน้าและเส้นผมต่างทวมเลือดจนไม่อาจมองเห็นได้อย่างชัดเจน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีแต่ต้องสังเกตจากเสียงเท่านั้น ทว่านั่นก็ไม่ใช่เสียงที่ยูอิจิจดจำได้เป็นพิเศษ

“ฟังแล้วจงตกตะลึง ฉันคือพี่ชายของนาย! ซาคาคิ ยูอิจิ!”

“วะ ว่างั้นนะ!”

เด็กหนุ่มซึ่งประกาศตัวว่าชื่อยูอิจิ แสดงท่าทางอวดเบ่ง ทว่าผู้มีปฏิกิริยาตอบรับกับคำพูดของเขามีเพียงมุสึโกะเท่านั้น

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ.....พี่สาวรู้เรื่องนี้บ้างหรือเปล่า?”

“เปล่า ไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีพี่น้องคนอื่นอยู่อีก!”

“นั่นก็อย่าทำเป็นตกใจสิ! สรุปว่าตอนนี้แค่พูดจามั่วซั่วเท่านั้น
ไม่ใช่หรือไง!”

“เอาละ! ได้เวลาทำศึกตัดสินระหว่างพี่น้อง! ฉันจะพิสูจน์ให้
รับรู้กันอย่างชัดเจนว่าไม่มีน้องชายคนไหนที่จะดีเด่นไปกว่าพี่ชายเป็น
อันขาด!”

“จะยังงี้ก็ช่าง สรุปว่าแค่ล้มนายเท่านั้นก็พอสินะ”

จริงอยู่ว่าอาจดูบ้างออกไปหน่อย แต่ความแข็งแกร่งของยูจิจิคือ
สิ่งที่ยังไม่อาจมองออก ยูจิจิจึงยังไม่คลายความระแวงระวัง เขาไม่
คิดจะดูแคลนคู่ต่อสู้ ทว่าในท้ายที่สุดยูจิจิจะแข็งแกร่งถึงเพียงใดกันแน่
คือเรื่องที่ยูจิจิไม่มีโอกาสรับรู้

บางอย่างพุ่งทะลุเขตแดนลงมา

ชั่วพริบตาถัดจากนั้น ไบมีดแหลมคมก็พุ่งทะลุหน้าอกของยูจิจิ
เลือดสาดกระจายจากหน้าอก ยูจิจิล้มหน้าคว่ำลงไปนอนจม
กองเลือด สิ่งที่ปรากฏด้านหลังเขาคือรูปลิ้นหิน

“เอ๋อ ตกลงว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่.....”

การ์กอยล์.....งานแกะสลักรูปทรงสัตว์ประหลาด ของประดับ
ตามหลังคาหรือผนังอาคาร นอกจากใช้เป็นส่วนหนึ่งของทางระบาย
น้ำฝน ยังมีความหมายในฐานะเครื่องรางช่วยปกป้องคุ้มครองจาก
ปีศาจร้ายอีกด้วย

ไม่รู้เพราะเหตุใดของเช่นนั้นจึงยับเยียนเคลื่อนไหว ย้าย
ตำแหน่งจนมาอยู่ในที่แบบนั้น ยูจิจิอ่านความเป็นไปไม่ออกแม้แต่น้อย

หลังใช้อาวุธแทงทะลุหน้าอกของยูจิ การ์กอยล์ต้นนั้นก็ไม่ได้
ขยับตัวอีก

ยูจิตัดสินใจว่าควรรอดูความเคลื่อนไหวเสียก่อน ทว่ามีใคร
คนหนึ่งกระโดดลงมาจากที่นั่งผู้ชม

เด็กหนุ่มสวมเสื้อคลุมสีดำ จับชายเสื้อยกสูงด้วยมือข้างหนึ่ง
อ่านออกอย่างง่ายดายว่าในใจของเด็กหนุ่มผู้นั้นจะต้องกำลังคิดว่า
ตอนนี้นั่นเองดูดีมาก เขาคือโนโร เคียวยะ พี่ชายของไอโกะ

“ปรากฏตัวแล้วสินะ.....พลทหารหน่วยแนวหน้าจากโลก
ปีศาจ!”

“คุณเคียวยะพูดถึงเรื่องอะไรอยู่หรือครับ?”

เคียวยะเป็นพวกเพี้ยนก็จริง ทว่าสำหรับสถานการณ์ในเวลานี้
เป็นเรื่องยากที่จะแยกออกว่าคำพูดของเขาคือเรื่องเพี้ยนหรือความจริง
กันแน่

“นั่นไง! ฉากที่พบเห็นได้ทั่วไปในการ์ตูนวัยรุ่นชายเมื่อถึงบท
ท้าวรนามนต์ประลองหรือการสอบอะไรสักอย่าง ลู่ๆ ก็จะมีศัตรู
หน้าใหม่ปรากฏตัวเข้ามาแทรกอย่างไม่คาดฝัน! เล็งให้เกิดฉากเกิน
ความคาดหมายเอาไว้ล่ะ แต่ว่าผลลัพธ์ส่วนใหญ่จะจบลงในรูปแบบที่
ผู้อ่านคาดคิดอยู่แล้ว ก็เลยกลายเป็นทำให้เกิดบรรยากาศแปลกแยก
ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก!”

“อย่ายกการ์ตูนวัยรุ่นชายมาเปรียบเทียบกับทุกกรณีได้ไหม!”

ยูจิจีย่อนมูสึโกะด้วยเสียงดัง ทันใดนั้นการ์กอยล์ก็ร่วงลงมา
จากรูพาดานเพิ่มอีกสองตัว

“แล้วควรทำไงต่อกันแน่ ฉันตามสถานการณ์ไม่ทันแล้ว.....”

สรุปว่าแค่สู้กับเจ้าพวกนี้ก็พอ? ระหว่างยูอิจิกำลังคิดในใจ ยูจิกลับลุกขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นค่อยๆ เดินอย่างเชื่องช้าโซมาทางเขา

“ยูอิจิ.....ขอโทษ.....ความจริงแล้วตั้งใจจะเก็บกวาดเจ้าพวกนี้ด้วยตัวเอง.....อย่างน้อยในนาที่สุดท้าย ช่วยเรียกฉันว่าพี่ชายสักครั้งได้ไหม.....”

“ไม่เอา”

ไม่ว่าเจ้าตัวจะพูดอย่างไรก็ตาม สำหรับยูอิจิ เขาเป็นเพียงคนแปลกหน้า ต่อให้ยูอิจิในสภาพเจียนอยู่เจียนตาย ก็ไม่มีเหตุผลให้ยูอิจิต้องทำตามคำไหว้วานของเขาแต่อย่างใด

“ไม่นะๆ รอเดี๋ยวก่อน! นี่คือฉากสุดแสนประทับใจ เป็นการทะเลาะกันครั้งสุดท้ายระหว่างพี่น้องก่อนลาจากช่วงวันรันดร์ไม่ใช่หรือ! ถ้าไม่ช่วยตามน้ำแล้วจะให้ทำไงต่อกันเล่า!”

“ในเมื่อยังดูแข็งแรงดีกว่าที่คิด ถ้าตั้งใจจะเก็บกวาดด้วยตัวเองอยู่แล้วก็เชิญตามสบาย”

การต่อสู้กับรูปปั้นหินเป็นเรื่องยุ่งยากน่าเบื่อหน่ายในความคิดของยูอิจิ

“อิม ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันไม่ไหวแล้ว ที่เหลือยกให้เป็นหน้าที่ของนาย!”

“ถึงจะบอกว่ายกให้ฉันก็เถอะ.....หืม?”

จู่ๆ ร่างกายของยูจิกก็ปรากฏประกายแสงระยิบระยับ จากนั้นประกายแสงที่แผ่จากยูจิกก็ย้ายมาเปล่งประกายรอบตัวยูอิจิ

อาจเพราะเป็นการกระทำที่ทำให้สิ้นกำลังโดยสมบูรณ์แบบยูจิจึงล้มคว่ำแล้วไม่ขยับเขยื้อนตัวอีกเลย

“เฮ้อ สรุปรวมันเรื่องอะไรกันแน่.....”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะยูอิจิได้รับพลังปริศนามาหรือไม่ การก่อกองลี้
จึงเริ่มขยับตัวอีกครั้ง ขณะที่ยูอิจิอยู่ในสภาพมีประกายแสงห่อหุ้มร่าง
ทว่าราวกับคาดการณ์ไว้แล้วว่าเหตุการณ์จะกลายเป็นเช่นนี้
ศิระระของการ์กอยล์ตนหนึ่งจึงร่วงตกลากบ่า

นั่นคือฝีมือของทาเคอุจิ นาสึกิ ขณะไม่ทันรู้ตัว เธอคนนั้น
ได้กระโดดลงมาที่เวทีประลองด้วยเช่นกัน

“ซาคาคิคุงไปก่อนเลย ตรงนี้ให้เป็นหน้าที่ของฉัน”

นาสึกิพูดด้วยสีหน้ามาดมั่น เหมือนเป็นประโยคที่เธอหา
โอกาสพูดมานานแล้ว

“เฮ้อ แล้วจะให้ฉันไปที่ไหน?”

“หึ! ฉันจะแสดงพลังที่แท้จริงของแวมไพร์ให้ชม!”

เคียววะเองก็พุ่งไปประจันหน้ากับการ์กอยล์

แม้กระทั่งอิบารากิก็เข้าร่วมด้วย เขากระโดดลอยตัวเตะ
การ์กอยล์เต็มเปา

ความจริงแล้วทั้งสามคนไม่ได้แสดงออกว่าให้ความสนใจ
ยูอิจิแม้แต่น้อย ทุกคนต่างเฝ้ามันกับการตะลุมบอนราวกับไม่รักชีวิต
เลยสักนิด

“อยากกลับแล้ว”

เสี้ยววินาทีเดียวกับที่ยูอิจิดคิดเช่นนั้น ร่างกายของยูอิจิก็เปล่ง
แสงแล้วเริ่มลอยขึ้นจากพื้น

“เฮ้?”

“จั่งหวะนี่แหละ รีบไปเลย! หรืออยากให้การเสียสละของทุกคน

ต้องกลายเป็นเรื่องสูญเปล่า!”

ไม่อาจคาดเดาว่าเหตุการณ์ใดทำให้รู้สึกซาบซึ้งถึงขั้นนั้น มุสลิโกะ
ถึงได้ตะโกนร้องออกมาทั้งน้ำตา

“ก็ถามว่าจะให้ไปที่ไหนกันเล่า!”

“ประมาณว่าโลกปีศาจ?”

“ไม่เห็นรู้จักที่แบบนั้นสักหน่อย!”

อย่างไรก็ตาม พลังปริศนาคงรู้จักที่แบบนั้นเป็นอย่างดี มันจึง
พายูอิจิลอยทะยานหายเข้าไปในรูเพดาน

ที่แห่งนั้นคือโลกสีแดงฉานปกคลุมด้วยหมอกดำ

ทุ่งหญ้ารกร้างไร้พืชพันธุ์ มีเพียงโขดหินขรุขระแหลมคม
ราวกับเพียงสัมผัสก็จะเกิดบาดแผล และเต็มไปด้วยสัตว์ประหลาด
รูปลักษณะแปลกตา

เป็นทิวทัศน์ที่เหมาะสมกับคำว่าโลกปีศาจอย่างแท้จริง ยูอิจิ
กำลังต่อสู้เพียงลำพังในสถานที่แห่งนั้น

ยูอิจิล้มคว่ำ ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล

ทว่าเขากลับฉีกยิ้ม

“คิดว่าฉันคือใครกันรี? ฉันคือซาคาคิ ยูอิจิ น้องชายของพี่สาว
สุดเพี้ยนซาคาคิ มุสลิโกะคนนั้นเชียวนะ!”

ยูอิจิตวาดเสียงดัง พร้อมลุกขึ้นประจันหน้ากับศัตรูอีกครั้ง

หลังจากนี้การต่อสู้ของยูอิจิก็ยังคงดำเนินต่อไป!

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ช่วยติดตามให้กำลังใจกันมาตลอด!

“เธอกำลังพูดเพื่อเจ้อะไรอยู่เธอ?”

ยูจิจิเอ่ยปากถามหลังจากอดทนอดกลั้นเป็นเวลานานเพื่อให้ฟังเรื่องเล่าของเอนเดจนจบ

“วิธีการสำหรับฆ่าเธอไงล่ะ สรุปลือคือหากเธอทำตัวต่อต้านฉันจะต้องพบเจอเรื่องราวอย่างที่เล่าให้ฟัง น่าหวาดกลัวมากใช่ไหม?”

“อืม น่าหวาดกลัวมาก จิตใจซึ่งกล้าแข็งพอที่จะเล่าเรื่องราวไร้สาระขนาดนั้นในร้านกาแฟกลางวันแสบๆ ของเธอคือเรื่องน่าหวาดกลัวมาก”

“หืม ไม่ชอบใจจากจบประเภทการต่อสู้ของพวกเราคือนับจากนี้เธอ ถ้าอย่างนั้นเขาเป็นเทพนักดาบผู้เก็บกวาดทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามใจชอบไหม? หรือว่าประเภทที่ความจริงแล้วติดอยู่ในลูบที่ไม่มีวันจบตีกว่า? เผอิญหน้ากับศัตรูสุดร้ายกาจจนพ่ายแพ้หมดรูป ทว่าเมื่อรู้สึกตัวอีกที กลับกลายเป็นมาเริ่มต้นใหม่ในช่วง.....เขาเป็นว่าประมาณฤดูใบไม้ผลิ นับตั้งแต่นั้นโซลิตเดอรัอยู่กับตัวอีกครั้ง แต่กันนะความจริงแล้วรูปแบบนี้ ฉันคิดว่าก็คือประเภทย่อยของการต่อสู้คือนับจากนี้เหมือนกัน แคนำมาปรับเปลี่ยนจริงไหม?”

“คือว่านะ.....สรุปว่าเธออยากทำอะไรกันแน่”

ดูเหมือนเอนเดจะเป็นพวกช่างจินตนาการไม่แพ้มุสึโกะ

“สรุปคือไม่ว่าเธอจะเก่งกล้าแค่ไหน มีเพียงเรื่องนี้เท่านั้น

ที่เขาไม่สามารถทำอะไรได้ ต่อให้การประจันหน้าโดยตรงคือเรื่องที่ฉันไม่อาจเทียบเคียง แต่ถ้าใช้แผนการที่ยอมจัดการให้เรื่องราวเป็นไปดังใจ”

“ต้องใช้แผนการแบบไหนถึงมีของอย่างลานประลองใต้ดินหรือโลกปิศาจโผล่ออกมาได้.....”

เรื่องราวไม่สมเหตุสมผลเสียจนไม่อาจเก็บมาคิดจริงจังเมื่อถึงขั้นนี้ทำให้ยูอิจิเกิดความคิดว่าจินตนาการของมุสึโกะยังเป็นเรื่องที่ฟังดูมีความเป็นไปได้มากกว่า

“เอาที่เตอร์มีความสามารถในการกำหนดสถานการณ์ให้เป็นไปตามใจ การนำพาเธอไปพบสภาพการณ์ที่ไม่อาจหาเหตุผลมารองรับไม่ใช่เรื่องลำบากยากเย็นอะไรสำหรับฉัน”

“วิธีการแบบนั้นไม่ได้แปลว่าสามารถฆ่าฉันได้ไม่ใช่หรือไง?”

“โห? มีความเป็นตัวเอกมากกว่าที่ฉันคิดอีกนะ เรื่องราวหรือเค้าโครงเกี่ยวกับตนเองที่มาจากภายนอก คือสิ่งที่สามารถแสดงผลในขอบเขตจำกัดเท่านั้น ในความคิดของเธอนั้น ไม่ว่าเรื่องใดก็ตามหากพยายามก็จะสามารถเอาตัวรอดผ่านพ้นไปได้ใช่ไหม?”

ถูกต้องตามนั้น

ไม่ว่าเรื่องราวที่เข้าไปเกี่ยวพันจะเป็นเรื่องแปลกประหลาดมากน้อยเพียงใด ยูอิจิก็ยังคงคิดว่าตนเองจะต้องแก้ปัญหาให้ผ่านพ้นไปได้อย่างแน่นอน

ต่อให้สถานการณ์เลวร้ายถึงขั้นไหน หากไม่ตัดใจยอมแพ้ไปเสียก่อน ย่อมมองเห็นวิธีตอบโต้สวนกลับ หรืออาจเกิดเรื่องไม่คาดฝันให้สถานการณ์เป็นใจขึ้นมาก็ได้ สิ่งเหล่านี้คือพื้นฐานความคิดของยูอิจิ

“แต่ว่านะ ขอยกตัวอย่างเช่น ถ้าเกิดจู่ๆ ระเบิดปรมาณูร่วงลงมาเหนือศีรษะของเธอแล้วละก็ ต่อให้เป็นเธอก็ยอมไม่มีทางรอดอย่างแน่นอนจริงไหม?”

“ยกตัวอย่างเพื่อเจ้าอะไรกัน! อยากบอกว่าทำเรื่องแบบนั้นได้หรือไง!”

“ทำได้ดี นั่นแหละคือเอาท์เตอร์ ก็นะ ถ้าบอกว่าลองทำให้ดูตอนนี้เลยก็คงยุ่งยากเกินไป แต่ถ้าแค่ระดับก๊าซพิษถือเป็นเรื่องง่ายตายมาก ถ้าแค่ต้องการฆ่าเธอ แค่วางเหยื่อล่อไว้รอบตัวเธอเท่านั้นก็เพียงพอ หากไม่สนใจเรื่องวิธีการแล้วละก็ การฆ่าใครสักคนไม่ใช่เรื่องยากเย็นเลย คิดว่าเรื่องแค่นี้คงรู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม?”

“อย่าพูดจาซุๆ ตั้งใจจะให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องต้องถูกลูกหลงไปด้วยละ”

“เดี๋ยวก่อนนะ พวกตัวประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ไม่ถูกนับว่าส่งผลกับเรื่องราวตั้งแต่แรกอยู่แล้วจริงไหม? พวกนั้นไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าของประดับเพิ่มสีสัน แต่สำหรับในกรณีของเธอ ต่อให้เป็นระเบิดปรมาณูหรือว่าก๊าซพิษ บางทีอาจยังสามารถรอดชีวิตต่อไปได้อย่างปาฏิหาริย์ เพราะว่าเธอคือน้องชายของซาคาคิ มุสึโกะ คนนั้นไงล่ะ”

“อะไรของเธอเนะ.....”

หากว่ากันเฉพาะเนื้อหา ตีความได้ว่านี่คือคำข่มขู่ให้หวาดกลัวว่าน้ำเสียงของเอนเดคลับสงบนิ่ง ไม่แสดงความกดดันแม้แต่น้อย

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือการที่เอนเดคเอาจริง น้ำเสียงสงบไร้การสั่นคลอนบงบอกอย่างชัดเจนว่าเธอไม่ได้พูดโกหกแม้แต่คำเดียว

“เอาละ อย่างที่ว่ามา ถ้าอย่างนั้นขอถามอีกครั้ง ช่วยกลับเข้าร่วมสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้าได้ไหม?”

“ถ้าปฏิเสธจะทำไงต่อ?”

“นั่นสินะ ฉันตั้งใจว่าจะลองเริ่มจากจุดที่อาจพูดยากว่าเกี่ยวข้องกับเธอหรือไม่ เพราะในกรณีที่เป็นคนรอบตัวของเธอ มีความเป็นไปได้สูงว่าจะได้รับการคุ้มครองโดยโลกทัศน์ เธอคงปรากฏตัวมาทำอะไรสักอย่างจนช่วยให้รอดชีวิตได้อย่างปลอดภัย แต่ถ้าเป็นญาติห่างๆ หรือเพื่อนที่เคยเล่นด้วยกันนิดหน่อยสมัยเด็กล่ะ ถ้าเป้าหมายคือคนที่แม้กระทั่งเธอเองยังจำไม่ค่อยได้ จะยังคงปรากฏตัวไปปกป้องหรือเปล่าล่ะ? คิดว่าจะลองฆ่าด้วยวิธีเชิงกลั่นแกล้งยั่วยุโดยเริ่มจากจุดนั้น”

“แก.....”

แม้รูปลักษณะภายนอกมองอย่างไรก็เห็นเป็นเด็กสาววัยรุ่นุ่นน้ำเสียงสงบไร้รอยร้าวอากาศคุกคามโดยสิ้นเชิง ทว่ายูอิจิก็สำนึกตัวอีกครั้งว่าสุดท้ายแล้วจิตใจของพวกเขาที่เตอร์ไม่ได้มีความเป็นมนุษย์แต่อย่างใด

“จากนั้นค่อยแจ้งข่าวการเสียชีวิตของญาติหรือเพื่อนให้เธอทราบภายหลัง แต่เพราะเป็นบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับเรื่องราวฉันเองก็ไม่มั่นใจว่าจะทำให้เกิดความตื่นเต้นบ้างหรือเปล่า”

“.....เธอ.....ตั้งใจจะลงมือทำเรื่องพรรคนั้น เพียงแค่เพื่อให้ฉันกลับไปเข้าร่วมเกมไร้สาระงั้นหรือ?”

“การใช้คำว่าไม่ได้เรื่องได้ราวออกจะทำให้เนลกัลน่าสงสารไปหน่อยนะ ถึงแม้จะมีกฎเกณฑ์ที่ค่อนข้างจะขอบังคับ จินอาจพูดว่า

“ไม่ได้เรื่องได้รวมนักก็จริง”

“สรุปว่าสำหรับเธอ แค่ฉันกลับไปเข้าร่วมก็พอ?”

“นั่นสินะ ถ้าเธอตัดสินใจกลับมาเข้าร่วมด้วยตัวเอง ฉันก็ไม่มีความจำเป็นต้องลงมือสุ่มไฟแต่อย่างใด หรือก็คือไม่มีความจำเป็นต้องฆ่าตัวประกอบ อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ ไม่ว่าจะลงมือฆ่าตัวประกอบมากเพียงใด ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกสนุกสนานเลยสักนิด”

“ไม่ว่าจะเธอหรือมากินะ.....เอาทีเตอร์เป็นแบบนี้ทุกคนเลยเธอะ.....”

“แน่นอนว่าเป็นเช่นนั้น พวกไร้จิตใจไม่มีความเป็นมนุษย์มุ่งหวังเพียงขอให้สนุกเท่านั้นเป็นพอ ฉันเคยคิดว่าเธอเข้าใจเรื่องพวกนี้ดีแล้วเสียอีก”

“ขอถามสักเรื่อง ถ้าฉันเลือกจบเรื่องราวทั้งหมดด้วยวิธีล้มพวกเธอให้สิ้นซาก มันคือทางเลือกที่เป็นไปได้หรือเปล่า?”

เรื่องแบบนี้ย่อมไม่ใช่สิ่งที่จะนำมาถามศัตรูโดยตรง นั่นเป็นเรื่องที่อยู่ในสามัญสำนึก ทว่าหากเป็นเอนเด ยูอิจิสังหรณ์ว่าเธออาจตอบอย่างตรงไปตรงมา

เอนเดอ้าปากหวอตัวแข็งทื่อ

“คิกๆ”

เวลาผ่านไปพักหนึ่ง เอนเดเริ่มหัวเราะคิกคัก

“มีอะไรแปลก?”

“เปล่าหรอก แค่ไม่เคยจินตนาการเรื่องราวในรูปแบบนั้นมาก่อน พอคิดดูแล้วก็น่าสนใจมากเหมือนกันนะ แต่เวลานั้นคือเรื่องราวในอนาคตข้างหน้าจริงไหม? ก่อนอื่นควรสะสางเรื่องตรงหน้าให้เสร็จ

เรียบร้อยเสียก่อน”

“.....ยังไม่ได้ตอบตกลงว่าจะกลับไปเข้าร่วมสักหน่อย.....”

ทว่าไม่ใช่เรื่องที่มีความจำเป็นต้องพูดแต่อย่างใด เอนเดตั้งใจจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ยูอิจิกลับเข้าร่วมอีกครั้ง เมื่อพิจารณาความเป็นไปได้ของเรื่องนี้อาจเกิดขึ้น การยอมกลับไปเข้าร่วมเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องกว่า

“แล้วฉันต้องทำอะไรบ้าง?”

“ช่วยตามหาเด็กหนุ่มที่ชื่อทาเคอิ เรียวมะ จากนั้นต่อสู้กับเขาได้ไหม”

“หมอนั่นคือใคร?”

ในเมื่ออยากให้กลับไปเข้าร่วมสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า แสดงว่าหมอนั่นคงเป็นหนึ่งในผู้ครอบครองชิ้นส่วน

การกลับเข้าร่วมหมายความว่าจำเป็นต้องหาชิ้นส่วนเทพเจ้ามาไว้ในครอบครอง ยูอิจิจึงเข้าใจว่าเอนเดบอกให้เขาไปแย่งชิงชิ้นส่วนจากหมอนั่นเพื่อตั้งตัว

“อย่างที่เรากำลังคิด เขาคือผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้าคนหนึ่ง และเป็นหมากที่ฉันจัดเตรียมไว้เพื่อรับมือเธอ”

“จับประเด็นไม่ได้เท่าไร ถ้าบอกให้ไปสู้เพื่อชิงมาก็ยังพอเข้าใจ แต่ที่บอกให้ตามหาหมายความว่าไง?”

เรียวมะคือคนที่เอนเดเตรียมการให้มาต่อสู้กับยูอิจิก แต่ไม่ได้หมายความว่าจำเป็นต้องเป็นคนพูดคุยไม่รู้เรื่อง เพราะฉะนั้นจะต่อสู้หรือไม่ คือเรื่องที่เอาไว้ตัดสินใจหลังจากพบเจอกันแล้ว

ด้วยเหตุนี้ยูอิจิจึงไม่บ้ายเปียงเรื่องไปพบเรียวมะ แต่ในเมื่อ

ใช้คำว่าตามหา ก็หมายความว่าเอนเดเองก็ไม่รู้ว่าที่อยู่ของเด็กหนุ่มคนนั้น

“คำอธิบายตัวเรียวมะคือ ‘ตัวเอก’ ”

“ท่านตัวเอกอย่างนั้นหรือ หมายความว่าบทของฉันคือตัวประกอบสินะ? แต่ไม่ว่าใครก็ล้วนเป็นตัวเอกในเรื่องราวของตนเองอยู่แล้วนี่?”

“แน่นอนว่าไม่ใช่ในความหมายทั่วไปแบบนั้น เขามีความพิเศษออกไปเสียหน่อย เคยฟังเรื่องของโลกทัศน์จากโมนิกะคุงแล้วใช่ไหม? จะเล่าโดยยึดสมมุติฐานเกี่ยวกับเรื่องนั้นนะ”

“ก็พอรู้เรื่องอยู่บ้าง”

“โลกทัศน์มีตัวตน ผู้ทำให้โลกทัศน์ปรากฏอย่างเป็นรูปธรรมก็คือผู้พิทักษ์โลกทัศน์ อย่างไม่รู้ก็ตาม ผู้พิทักษ์โลกทัศน์อาจเป็นจุดศูนย์กลางของโลกใบนั้น แต่เชื่อว่าจะต้องเป็นตัวเอกของโลกทัศน์เสมอไป มีโลกทัศน์ที่บทบาทตัวเอกถูกยึดครองโดยผู้อื่นอยู่ด้วยเช่นกัน”

“ช่วยอธิบายให้เข้าใจง่ายกว่านี้หน่อย”

“ว่ากันตามตรง ยูอิจิม่าไม่ค่อยเข้าใจคำพูดของเอนเดเท่าไร

“อืม เปรียบเทียบด้วยคำเข้าใจง่ายก็คือการไฮแจ็ก ถ้าเปรียบเปรยว่าโลกทัศน์คือบทละครเรื่องหนึ่ง ก็เหมือนการถูกเปลี่ยนบทตัวเอกกลางคัน ถูกคนนอกอย่างเรียวมะแย่งบทตัวเอกไปงั้นละ”

“ก็แล้วมันมีอะไรเหรอ?”

“เอ? ตัวเอกเชียวนะ? ไม่คิดว่าคือเรื่องใหญ่มากเหรอ?”

เอนเดตาลุกโผลงเมื่อได้ยินคำถามเกินความคาดหมาย

“คู่ต่อสู้คือตัวเอกนะ? มีแต่ต้องสิ้นหวังเท่านั้นไม่ใช่หรือ ‘ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวแบบไหน ผลลัพธ์ในท้ายที่สุดคือจบลงด้วยชัยชนะของตัวเอก นี่คือเหตุผลว่าทำไมศัตรูจึงไม่เลือกใช้ระเบิดปรมาณูหรือก๊าซพิษโง่งง’”

“เพราะเตรียมของพวกนั้นไม่ได้ไม่ใช่หรือไง”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เพราะอีกฝ่ายคือตัวเอกต่างหากละ ตัวเอกคือคนที่ จะได้รับการปกป้องอย่างไม่สมเหตุสมผล ศัตรูไม่มีทางจู่โจมด้วยวิธีที่ตัวเอกไม่อาจรอดเป็นอันขาด ต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์สิ้นหวังเพียงใด ก็จะต้องหลือหนทางให้ตัวเอกกู้สถานการณ์เอาไว้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นพวกไร้ความยุติธรรมอย่างถึงที่สุด ด้วยเหตุ นั้นฝ่ายตัวร้ายจึงไม่มีทางคิดแผนการที่จะแสดงผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ถูกมองว่าเป็นพวกโง่งง คิดว่าเป็นเรื่องโหดร้ายมากจริงไหม.....?”

“ให้ความเห็นใจฝ่ายตัวร้ายมากเกินไปแล้ว เขาเป็นว่าช่างเรื่องนั้นก่อน บทสนทนากำลังออกนอกเรื่องแล้วนะ ไม่ใช่กำลังคุยกัน ว่าเรียวมะคนนั้นตอนนี้อยู่ที่ไหนหรือกหรือ?”

“อ้อ เรียวมะคือตัวเอกก็จริง แต่เพียงเท่านั้นยังใช้การไม่ได้มากนัก ฉันจึงลองใช้แผนการเพื่อจุดระเบิดให้กับตัวเขา.....แต่ผลออกทำเกินเหตุจนกลายเป็นเพี้ยนไปแล้ว”

“เธอ.....”

ยูอิจิเริ่มเหนื่อยหน่ายกับเอนเดที่เอาจแต่ทำให้เรื่องราวยุ่งยากยิ่งขึ้น

“จากนั้นก็หายไปไหนสักแห่ง ฉันก็เลยลำบากอยู่นี่ไง”

“เรื่องแค่นี้ใช้ความสามารถอะไรสักอย่างของพวกเขาไม่ได้
หรอก”

“สำหรับเรื่องนั้น เพราะตัวเอกมีความสามารถใกล้เคียงกับ
การคร่อมโลกทัศน์ ดังนั้นถึงจะเป็นเอาท์เตอร์ก็เป็นเรื่องยุ่งยาก โดย
พื้นฐานของโลกทัศน์แล้ว หากใครสามารถยึดครองโลกทัศน์ได้ก่อน
ก็คือผู้ชนะไงล่ะ”

“ดูใจอะไรบ้างไหม?”

“อย่างน้อยที่สุด คิดว่ายังมีความตั้งใจที่จะเข้าร่วมสงคราม
แย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้าต่อไป เลยเดาว่าตอนนี้คงกำลังออกค้นหา
ขึ้นส่วน แต่ฉันก็ยังไม่กล้ายืนยันหรอกนะ”

“ฟังดูขอไปที่เหลือเกิน.....”

ยูอิจิได้แต่หน้าใจกับการทำอะไรตามเรื่องตามราวของเอนเด

“ช่วงแรกยังซักจุงได้ตั้งใจ เตรียมการไว้เล่นงานเธอโดยเฉพาะ
แต่พอเรื่องราวเริ่มไม่ดำเนินไปตามคาด ก็เลยคิดว่าจำเป็นต้องทำ
อะไรสักอย่างเพื่อพลิกสถานการณ์ให้เธอเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ต่อเรียวมะ
อย่างแน่นอน”

“นั่นมันไม่ใช่วิธีที่จะเรียกว่าแผนการแล้ว แถมถ้าฉันไม่คิด
ที่จะสู้ด้วย ก็เลยลงมือฆ่าคนรอบข้างเพื่อช่วยคุณสินะ? เธอเนี่ยมันเลว
ร้ายที่สุด”

“ก็อย่างที่วามา แล้วจะทำไงต่อ?”

ถึงตอนนี้ยูอิจิไม่อาจคิดเป็นอย่างอื่นได้ นอกจากเรื่องทั้งหมด
เกิดขึ้นเพราะการเล่นไม่เข้าเรื่องของเอนเด

เอาท์เตอร์จะไม่ทำเรื่องเกินเลยขอบเขตที่วางไว้ เพราะหาก

กลายเป็นเรื่องราวที่ไม่ว่าอะไรก็เกิดขึ้นได้อย่างไรเหตุผล บทละคร
ที่คาดหวังก็จะปั่นป่วนเสียหาย

เอนเดไม่ได้ต้องการเพียงแค่ลัมยูอิจินั้น สิ่งที่เขาคาดหวัง
ยิ่งกว่าคือความสนุกสนาน เพราะฉะนั้นเธอจะต้องรักษาสัญญาอย่าง
แน่นอน

“.....เขาเป็นว่าลำดับแรกคือตามหาคนที่ชื่อเรียวมะให้พบ
ก่อนสินะ สำหรับเรื่องนี้ฉันตกลงว่าจะทำแล้วกัน แต่ถ้าไม่ให้ค่าใ้
อะไรมาบ้างก็คงไม่มีทางหาเจอ ฉันคงได้แต่เดินเรื่อยเปื่อยในตัวเมือง
ไล่ถามหาคนที่ชื่อเรียวมะเท่านั้นนะ?”

อย่างไรก็ตาม นั่นหมายความว่ายูอิจิตกลงทำตามสัญญา
แล้ว แปลว่าเอนเดจะไม่ยุ่งยามกับผู้เกี่ยวข้องของยูอิจินั้น ในฐานะ
เอาร์ทเตอร์ เธอจะต้องไม่ทำเรื่องแบบนั้นอย่างแน่นอน

“นั่นสินะ ครั้งสุดท้ายที่ได้พบกับเรียวมะคือในห้องสมุดของ
ฉัน เขาหนีไปกับสวายน้อยผู้กล้าที่ตกลงมาจากเพดาน”

“สวายน้อยผู้กล้าเหรอ.....”

เมื่อได้ยินคำว่าสวายน้อยผู้กล้า คนที่ยูอิจินึกถึงมีเพียงคนเดียว
เท่านั้น เด็กสาวที่กำลังพูดถึงคงเป็นมารูยามะ ยูริกะไม่ผิดแน่ ยูอิจินึก
ไม่คิดว่าจะมีเด็กสาวที่มีค่าจำกัดความเป็นเอกลักษณ์ขนาดนี้มากนัก

ยูอิจิตบทวนความทรงจำเกี่ยวกับมารูยามะ ยูริกะเท่าที่รู้
นักเรียนชั้นปีหนึ่งโรงเรียนมัธยมปลายเซย์ชิน

ประกาศตัวว่าคือผู้กล้า

ผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้า หากขาดเดาไม่ผิด ความสามารถ
ของเธอคือ ทุกสิ่งที่จะต้องจะกลายเป็นอาวุธ

มีบาทหลวงผู้ใช้หมัดแปดปรมัตต์เป็นพรรคพวก

ดูเหมือนจะเป็นคนรู้จักของทาเคอิจิ นาสึกิ

เท่าที่รู้จักประมาณนี้

วันนี้คือวันอาทิตย์ หมายความว่าพรุ่งนี้อาจได้พบเธอคนนั้น
ที่โรงเรียน อย่างไรก็ตาม ยูอิจินึกติดใจกับคำว่าหนี

นอกจากนั้นดูเหมือนอีกฝ่ายจะมีความกระตือรือร้นกับสงคราม
แย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า หมายความว่าหากมันแต่เย็นใจ อาจสูญเสีย
ร่องรอยสำหรับค้นหาตัวก็เป็นได้

ยูอิจิหยิบโทรศัพท์มือถือถอดโทร.ไปหานาสึกิ

“แปลกจังเลยนะ ทั้งที่แทบไม่โทร.มาหาเลย”

“ดีขึ้นหรือยัง? หรือยังอยู่ที่โรงพยาบาล?”

“วันนี้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว กำลังเดินทางกลับบ้าน แต่
สำหรับคุณทาคิซาวะ ดูเหมือนคงยังขยับตัวไม่ได้สักพัก มีอะไร
หรือ? โทร.มาเพราะอยากถามเรื่องพวกนี้?”

“เปล่า รู้จักมารูยามะ ยูริกะไซไหม?”

ยูริกะตามหานาสึกิตอนที่เธอหายตัวไปอย่างเอาจริงเอาจัง
หมายความว่าอย่างน้อยที่สุดก็คงมีความสัมพันธ์มากกว่าแค่รู้จักหน้า

“ไซ มีอะไรจะไรกับคุณมารูยามะหรือ?”

“กำลังตามหาตัวผู้ชายที่ดูเหมือนจะหนีไปด้วยกันกับคุณ
มารูยามะ พอนึกอะไรออกบ้างไหม?”

“เดาไม่ออกเลยนะที่กำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่”

“เอ่อ รู้เรื่องคุณมารูยามะประกาศตัวว่าเป็นผู้กล้าหรือเปล่า?”

“เคยได้ยินคำพูดล้อเล่นแบบนี้มาเหมือนกัน”

“ดูเหมือนเธอจะเป็นผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้า”

“ฉันจับประเด็นไม่ได้เลยสักนิด สรุปว่าต้องการให้ฉันทำอะไรกันแน่?”

“นั่นสินะ มีเบอร์โทรศัพท์มือถือของเธอคนนั้นไหม?”

หากได้เบอร์โทรศัพท์มาก็คงจะช่วยให้งานง่ายขึ้น อย่างน้อยที่สุดถ้ารับสายก็แสดงว่ายังมีชีวิตอยู่ หากได้พูดคุยกันอาจหาทางลอบสอบถามข้อมูลเรื่องที่อยู่ได้อีกด้วย

“นั่นสินะ? ฝั่งนั้นอยากเป็นเพื่อนด้วยก็จริง แต่ฉันไม่เคยให้ความสนใจเรื่องพวกนั้น”

ทว่าคำตอบนั้นทำให้เรื่องราวไม่ดำเนินไปตามที่คาดหวัง

“เป็นความสัมพันธ์ที่ฟังดูเย็นชาทีเดียว.....”

“ช่วยรอสักครู่ได้ไหม? บ้านของคุณมารูยามะติดกับบ้านฉัน จะลองไปสอบถามให้แล้วกัน”

นาฬิกาตัดสายโทรศัพท์

เวลาผ่านไปพักหนึ่ง นาฬิกาโทรศัพท์มาหายูจิจิ

“เห็นว่าไม่ได้กลับบ้านตั้งแต่เมื่อวาน แต่ดูเหมือนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ คุณแม่จึงไม่ได้เป็นกังวลเท่าไร”

“อย่างนี้เอง ขอบใจนะ ฉันจะลองออกหาตามเรื่องตามราวดูแล้วกัน”

“ซาคาคิคุง ตอนนี้อยู่ที่ไหน?”

“ร้านกาแฟใกล้สถานี”

“ฉันจะไปที่นั่นเดี๋ยวนี้ ถ้ามีใครรู้จักช่วยด้วยอีกแรง ย่อมทำให้ง่ายขึ้นจริงไหม?”

เป็นความจริงที่ว่าให้นาสีก็ช่วยตามหาย่อมมีโอกาสสำเร็จมากกว่าให้คนที่ไม่รู้จักรักคุ่นอย่างยูอิจิออกตามหาเพียงลำพัง ยูอิจิจึงแจ้งที่อยู่อย่างละเอียดแล้ววางหูโทรศัพท์

“อย่างที่ว่ามา จะลองทำเท่าที่ทำได้ เพราะฉะนั้นอย่าทำเรื่องวุ่นไม่เข้าเรื่องล่ะ”

ยูอิจิพูดย้ากับเอนเด

“แน่นอน ในเมื่อเธอกลับมามีใจสู้ ฉันก็จะไม่ลงมือโดยไม่จำเป็นให้เสียเรื่อง แต่ความจริงแล้วคิดว่าถ้าเป็นตัวเธอตามปกติ คงเป็นฝ่ายยื่นมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องวุ่นวายด้วยตัวเองไปแล้วนะ”

ยูอิจิหน้ามือคิ้วขมวด

ที่ผ่านมายูอิจิต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องวุ่นวายหลายครั้ง ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาไม่ชอบใจเอาเสียเลย ทำให้เขาอยากทิ้งโซลริตเตอร์ไปให้พ้นมาตลอด ทว่าเรื่องราวกลับกลายเป็นแบบนี้ ราวกับความตั้งใจของเขาไร้ความหมาย

“เอาละ เท่ากับจบเรื่องคุยกันแล้วใช่ไหม?”

“นั่นสินะ แต่ว่าอีกครู่หนึ่งจะมีคนมาที่นี่ คิดว่าอยากพบหน้ากันเสียหน่อยนะ”

“พวกเรามาที่นี่เพราะความบังเอิญไม่ใช่หรือไง ติดต่อใครไว้ อย่างนั้นหรือ?”

ยูอิจิเกิดความสับสน ทั้งระหว่างการเดินทางหรือตลอดเวลาที่อยู่ภายในร้านแห่งนี้ เอนเดไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเธอติดต่อแจ้งข่าวกับใครแม้แต่ครั้งเดียว

“.....อ้อ ฉันแค่มีกลางสังหรณ์ถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

เลยบอกให้มาพบกันมาที่นี้เอาไว้ล่วงหน้า”

“เอาเถอะ ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไร ฉันเองก็ต้องรอทาเคอจิ อยู่แล้วเหมือนกัน”

แน่นอนว่าระหว่างนั่งคอย ยูอิจิกับเอนเดไม่ได้พูดคุยกันอย่างสนิทสนมแต่อย่างใด

ช่วงเวลาน่าอึดอัดดำเนินผ่านไประยะหนึ่ง

“คิดว่าคงใกล้ถึงแล้ว ช่วยมองหาหน้าตาต่างให้หน่อย ได้ไหม?”

ขณะที่ยูอิจิเริ่มเกิดความรู้สึกอียากกลับบ้าน จู่ๆ เอนเดก็พูดขึ้นมาเช่นนั้น

คนที่เอนเดแน่ใจไว้คือคนที่เขาเห็นแล้วจะต้องตกใจอย่างนั้นแหละ ยูอิจิลงหันหน้าไปทางหน้าต่างตามคำพูดของเอนเด ทว่าไม่มีสิ่งใดสะดุดตาเป็นพิเศษ

ทางเท้าที่มีผู้คนเดินขวักไขว่ ถนนซึ่งไม่ค่อยมีรถผ่านไปมามากนัก เป็นภาพที่คุ้นตาตามปกติ

“ไม่เห็นมีอะไรสักหน่อย?”

ทันใดนั้น ใครคนหนึ่งก็เดินตรงมาทางนี้

คนคนนั้นเป็นชายร่างใหญ่

ชายผู้นั้นเข้ามาใกล้ร้านกาแฟ เขาตรงมาริมหน้าต่างตำแหน่งโต๊ะของพวกเขา ยูอิจิ หยุดเท้าและจ้องมองเข้ามาภายใน

ยูอิจิรู้จักชายผู้นี้

อาจไม่ได้รู้จักมักคุ้นอะไรนัก แต่ยูอิจิรู้ว่าชายผู้นี้คือคนที่คอยตามติดนาสึกิ ซึ่งไม่แน่ใจว่าควรเรียกว่าสตอลท์เกอร์หรือลูกสมุน

เขามีชื่อว่าซาคิยามะ

“หมอนี่คือคนที่เรอนัดไว้? หรือเป็นการเล่นไม่เข้าเรื่องของนาสึกิกันแน่?”

เมื่อลองคำนวณเวลาดูก็ไม่แปลกถ้านาสึกิจะมาถึงที่นี่ หมายความว่าซาคิยามะอาจมาด้วยกันกับเธอ ความเป็นไปได้ที่ยูจิกินี้ก็ออกมีเพียงเท่านี้

ซาคิยามะเพิ่งมองมาทางยูจิกิ

มองผิวเผินอาจคิดว่าเขามีฐานะบางอย่างกับยูจิกิ ถึงกระนั้นท่าทางของซาคิยามะก็แปลกเกินไป

ทั้งที่เขากำลังยืนนิ่งไม่ได้ขยับเคลื่อนไหว ทว่ากลับเหมือนเกิดความบิดเบี้ยวผิดเพี้ยนเสียรูปทรง

ใบหน้าซีดเผือดไร้ชีวิตชีวา ที่ต้นคอมมองเห็นรอยเย็บ

— นั่นมันอะไรกัน? บรรยากาศประหลาดเกินไป รวากับไม่ใช่มนุษย์.....

เหมือนซากศพเดินได้ไม่มีผิด

จังหวะเดียวกับที่ยูจิกิเกิดความคิดเช่นนั้น ในที่สุดซาคิยามะก็เริ่มขยับ

เขาเหวี่ยงหมัดอย่างแข็งเข้าทาบหน้าต่าร้านกาแฟ

“หน้อย!”

ยูจิกิหันขวับไปจ้องเอนเดตาเซมิง

ทว่าเอนเดเองก็มีสีหน้าประหลาดใจเช่นกัน

“ทำไงดี คนที่มากลับไม่ใช่คนที่ฉันคาดคิด แล้วที่นี่ควรทำอย่างไรต่อเธอ?”

“ฉันจะไปรู้ละ!” ยูอิจิัสบสน

ยายนี่คือศัตรู ไม่มีความจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือ ทั้งที่คิดแบบนั้น แต่เพราะรูปลักษณ์ที่เหมือนเด็กสาวธรรมดาคนหนึ่ง ทำให้ไม่อาจทำเป็นเมินเฉยได้

“นี่แน่ะ ถ้าเกิดความลังเลก็เลือกช่วยเหลือสิ ตรงนี้มีสาวน้อยคนสวยที่กำลังเดือดร้อนอยู่นะ”

“เอาทีเตอร์ไม่มีทางตายไม่ใช่หรือไง!”

ถึงกระนั้นเอาทีเตอร์ก็ไม่ใช่พวกไม่มีวันตายตรงตามความหมายให้พูดคร่าวๆ คือ เป็นเพียงพวกที่ดวงคืออย่างเหลือเชื่อเท่านั้น หากจังหวะลงตัวพอดี ก็สามารถเกิดบาดแผลได้ด้วยเช่นกัน

ยูอิจิดึงเอนเดเข้ามา จากนั้นอุ้มเธอแล้วพุ่งกระโจน

เสี้ยววินาทีถัดมา กระจกหน้าต่างร้านกาแฟก็แตกกระจายจนเกิดเสียงดังสนั่น

“กรอด! นี่มันเรื่องอะไรกันแน่!”

เสียงอื้ออึงดังไปทั่วร้าน

เพราะมันใจแล้วว่าเกิดเหตุผิดปกติ ลูกค้าภายในร้านจึงเริ่มวิ่งหนี แต่ด้วยความที่ทางเข้าออกค่อนข้างคับแคบ จึงได้แต่อัดกันแน่นอยู่หน้าประตู ไม่สามารถออกไปนอกร้าน

ยูอิจิเริ่มคิดว่า เขาไม่ควรเข้าร้านแห่งนี้อีกแล้วจะดีกว่า

“อืม การหนีภัยของกลุ่มคุณลูกค้าไม่ราบรื่นสักเท่าไร คิดว่าถ้าเลือกลงมือต่อสู้ที่นี่ คงกลายเป็นเรื่องยุ่งยากทีเดียว”

เอนเดซึ่งยังคงอยู่ในอ้อมกอดของยูอิจิ พุดออกมาด้วยน้ำเสียงสนุกสนาน

“ขอถามไว้สักหน่อย คนที่ถูกหมายหัวคงไม่ใช่เธอหรอกนะ!”

“พูดเป็นเล่น รู้อยู่แล้วใช่ไหมใหม่ว่าฉันคือคนที่ถูกผลักดันออกนอกวงล้อโชคชะตา แม้จะน่าเศร้าใจเหลือเกิน แต่ฉันไม่มีโอกาสรับบทนางเอกผู้ถูกฝ่ายร้ายเล่นงานหรอกนะ”

“หมายความว่าเป้าหมายคือฉัน เขาแต่สร้างความคิดร้อนให้ร้านกาแฟแห่งนี้อยู่เสมอเลยแฮะ.....ไม่ดี ไม่อยากคิดว่าเป็นความผิดของฉันสักเท่าไร”

อย่างไรก็ตาม ยูอิจิเองก็ยอมมีส่วนต้องรับผิดชอบในฐานะคนเรียกศัตรุมานี้ด้วยเช่นกัน

“เขาคือซาคิยามะคุง ลูกสมุนของนาสึกิคุงสินะ แต่ว่าแปลกมากเลย เขาตายไปแล้วไม่ผิดอย่างแน่นอน”

“เดี๋ยวก่อน! ที่บอกว่าตายไปแล้วหมายความว่าไง?”

“รู้เรื่องที่นาสึกิคุงถูกสมุนของเนลล์ไล่ล่าอยู่ใช่ไหม.....? ซาคิยามะคุงถูกฆ่าตายจากเหตุการณ์นั้น ลองสังเกตที่คอของเขาสีเห้รรอยเย็บลวกๆ ใหม่มั”

“ไม่เห็นจะเข้าใจสักนิด แล้วทำไมซาคิยามะที่ฟื้นจากความตายถึงต้องมาเล่นงานฉันด้วยเล่า!”

มีความเป็นไปได้ว่าซาคิยามะนี่ก็อาจมีความสัมพันธ์ระหว่างยูอิจิกับนาสึกิ ทว่าการลงมือจู่โจมแบบนี้ก็ออกจะกะทันหันเกินไปหน่อย

“เธอก็เป็นคนเย็นชามากเหมือนกัน นั่นคือปฏิกิริยาตอบรับที่เหมาะสมเมื่อได้ข่าวว่าคนรู้จักเสียชีวิตอย่างนั้นหรือ?”

“.....ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ ในเมื่อเห็นอยู่ว่าตอนนี้อีกฝ่าย

ยังเคลื่อนไหว แถมหมายเล่นงานตัวเอง มันใช้เวลามาเศร้าโศกเสียใจหรือไงกัน”

“ก็คงจริงอย่างที่เธอว่า แล้วจะทำไงต่อ คิดจะใช้ร้านกาแฟเป็นเวทีเปิดศึกหรือ?”

“ซาคาคิคุง!”

นาสึกิแทรกตัวผ่านกลุ่มลูกค้าเข้ามาหาพวกยูอิจิ

“นี่มันเรื่องอะไรกันหรือ?”

“ฉันก็ไม่รู้! จูๆ ซาคิยามะก็โผล่มาเล่นงาน!”

“ซาคิยามะ.....ทำไมเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้.....”

ซาคิยามะป็นข้ามขอบหน้าต่างเข้ามาในร้าน การที่คนตายสามารถเคลื่อนไหวได้คือเรื่องประหลาด ทว่าก็อาจเป็นเพราะเวลานี้เขาตายไปแล้ว การเคลื่อนไหวจึงเชิงซ้ำเสียจนหากต้องการเพียงแค่นี้ให้พันก็สามารถทำได้ง่ายดาย

“เห็นว่าตายไปแล้ว รู้เรื่องนี้หรือเปล่า?”

นาสึกิออกอาการตื่นตระหนกที่ไม่ได้เห็นจากเธอบ่อยนัก

“ใช่ ฉันเคยเห็นซาคิยามะเหลือแต่หัวเท่านั้นมาแล้ว”

“ยังไงก็เถอะ อยู่ที่นี่ต่อไปไม่ใช่เรื่องดี เอาเป็นว่าถอยก่อนไหม”

“คิดรอบคอบแล้วหรือ? ถ้าฝ่ายนั้นเปิดฉากเล่นงานผู้บริสุทธิ์ ย่อมไม่ใช่เรื่องที่ดีพิทักษ์ความถูกต้องอย่างซาคาคิ ยูอิจิคุงจะขอบใจจริงไหม?”

ถึงเอนเดจะพูดแบบนั้น แต่เชื่อว่ายูอิจิจะสามารถต่อสู้ต่อหน้าสาธารณชนได้

ไม่ว่าอย่างไรก็จำเป็นต้องย้ายสถานที่ อีกครู่เดียวตำรวจ

จะมาถึงแล้ว ไม่มีเวลามาซักซ้าอีกต่อไป

“ลำดับแรก ล่อให้ตามไปที่ตรอกด้านหลังก่อนดีกว่า ได้ยินว่า
แถวนั้นแผ่บรรยากาศให้คนไม่อยากเข้าใกล้”

ยูอิจิมุ่งหน้าไปยังประตูทางเข้าออก

ซาคิยามะยังคงเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าจนบอกไม่ถูกว่าเขา
กำลังไล่ตามมาหรือไม่

ลูกค้าออกไปจากร้านหมดแล้ว

สถานการณ์สะดวกต่อการหลบหนี จังหวะที่พวกยูอิจิกำลัง
จะออกจากร้าน ใครคนหนึ่งกลับเปิดประตูเข้ามาเสียก่อน

หญิงสาวสวมเครื่องแต่งกายหลงยุค

เธอสวมหมวกทรงตั้ง ใส่ชุดเดรสโบราณสีดำล้วนสำหรับขี่ม้า

หญิงสาวจ้องมองนาฬิกา

“ไม่ได้พบกันเสียนานเลยนะ นาฬิกาจิ้ง ตอนแรกตั้งใจว่าจะ
เล่นสนุกกับแฟนหนุ่มของนาฬิกาจิ้งสักหน่อย แต่ไม่นี่ก็เลยว่าคุณนาฬิกาจิ้ง
จะตามมาสมทบด้วยอีกคน พี่สาวตกใจมากเลยนะ”

หญิงสาวมองนาฬิกาด้วยใบหน้ายินดี

ตอนที่ 4 ผู้ใช้ชากศพกับสตอล์กเกอร์ ปะทะ มาตรกรโหดกับน้องชายสุดแกร่ง

ภายในร้านกาแฟซึ่งลูกค้าต่างหนีออกไปจนหมดเพราะมี
ผู้บุกรุกพังกระจกเข้ามา

หนุ่มสาวรวมทั้งหมดห้าคนกำลังประจันหน้ากัน

ชาคิยามะคือผู้ที่พังกระจกเข้ามาในร้าน ทว่าหลังจากเข้ามา
แล้ว เขากลับไม่ได้ลงมือทำอะไรได้อีก

หญิงสาวในชุดเดรสสีน้ำเงินดำซึ่งเรียกตัวเองว่าพี่สาวของนาสึกิ
ยืนขวางทางอยู่หน้าประตูร้าน

ยูอิจิ นาสึกิ และเอนเด ทั้งสามคนตกอยู่ในสภาพเหมือนถูก
ศัตรูล้อมเอาไว้จากสองด้าน

เอนเดยิ้มแฉ่งชอบใจเหมือนกำลังมีความสุขเมื่อเหตุการณ์
เริ่มสนุกสนานตื่นเต้น

นาสึกิไม่คิดปิดบังว่ากำลังรู้สึกไม่พอใจเอาเสียเลย

ยูอิจิส่งสายตาแสดงความเห็นใจไปทางนาสึกิ

“เอ่อ ฉันก็ไม่อยากจู้จี้จ้านเรื่องครอบครัวคนอื่นหรอกนะ แต่ดูเหมือนพวกเขาต่างพบเจอเรื่องลำบากเพราะพี่สาวของตัวเองเหมือนกัน.....”

อย่างนี้นี่เอง บางทีไม่ว่าบ้านไหนก็อาจเป็นแบบนี้ พี่สาวคือตัวตนประเภทไม่ฟังใคร ถือตัวเองเป็นใหญ่ หยิ่งยโส เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง

“ฉันไม่มีพี่สาวแบบนี้ ยายนี่คืออัลเบลต้า หนึ่งในสิบสี่สาวกของเนลกัล”

นาสิกิตอบด้วยน้ำเสียงไม่ชอบใจอย่างชัดเจน

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับว่าเป้าหมายที่ถูกเพ่งเล็งคือยูจิจิ ซึ่งแตกต่างกับที่เคยตกลงเอาไว้

“มีธุระอะไร? เนลกัลให้คำสัญญาว่าจะไม่ยื่นมือเข้ามายุ่งอีกแล้วนี่”

ยูจิจิเอาชนะเกมของเนลกัล และเนลกัลก็ให้คำยืนยันว่าจะรักษาสัญญา

“หืม ลองคิดทบทวนให้ดีอีกรอบไหม? คำพูดของท่านเนลกัลก็คือ ‘ถ้าเธอเป็นฝ่ายชนะ ผมจะปล่อยพวกเขาโดยไม่ทำอะไรนาสิกิคุง พวกเขาจะออกไปจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย ผมให้สัญญาว่าหลังจากนี้จะไม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งกับนาสิกิคุงอีก’ ไซ่ไหม? เท่ากับถ้าเป็นคนอื่นที่นอกเหนือจากนาสิกิคุงย่อมไม่มีปัญหา”

“เป็นคนนำรำคาญตีจริงๆ ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ คิดคำสัญญาที่มีความหมายครอบคลุมเอาไว้ดีกว่า”

“หมายความว่าจะไม่ยื่นมือเข้ามายุ่งกับฉันสินะ? ถ้าอย่างนั้น

ช่วยหายหัวไปเสียตั้งแต่ตอนนี้เลยได้ไหม?”

นาฬิกาขยับเท้าไปข้างหน้าหนึ่งก้าว พร้อมพุดออกมาด้วย
น้ำเสียงข่มขู่

ถ้าคำสั่งฎาถือเป็นเรื่องเด็ดขาด หมายความว่าอีกฝ่ายจะ
ไม่สามารถยื่นมือมายุ่งกับนาฬิกาตลอดไป

“อืม เป็นความจริงที่ท่านเนลก็ลยกลึกคำสั่งค้นหาตัวนาฬิกาจึง
แต่ว่านะ เรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น เพราะนี่คือฐานะส่วนตัวระหว่างฉันกับ
นาฬิกาจิ้ง”

“ใช้เอามาเป็นข้ออ้างไม่ได้เลยสักนิด”

ถ้ายอมรับคำพูดของเธอ เท่ากับไม่ว่าเหตุผลใดก็เอามาใช้
อ้างได้ทั้งสิ้น ควรควบคุมลูกน้องให้ดีกว่านี้ไม่ใช่หรือไง ยูอิจิแอบบ่น
พึมพำในใจ

“ว่าแต่ไม่ได้มีฐานะกับฉันหรือกระ?”

“อืม ในเมื่อนาฬิกาจิ้งมาแล้ว ฉันก็ไม่มีฐานะกับแฟนหนุ่มอีก
สาเหตุที่ฉันคิดจู่โจมแฟนหนุ่มก็เพื่อให้นาฬิกาจิ้งปรากฏตัวเท่านั้น
แค่คิดว่าถ้าลองแยกร่างแฟนหนุ่มเป็นชิ้นๆ ต่อหน้า ปฏิกริยาตอบรับ
ของนาฬิกาจิ้งคงน่าสนุกมากทีเดียว หรือวิธีเป็นชู้กับแฟนหนุ่มก็น่าสนใจ
ไม่น้อยจริงไหม?”

“แฟนหนุ่ม.....เป็นแค่อัลเบลดำแท้ๆ แต่พุดจาเข้าทำไม่น้อย
นี่นา”

“ทาเคอุจิ.....คำอื่นในประโยคนั้นจะเป็นยังไงก็ช่างเหอ.....”

ช่วยอย่าทำเป็นปล่อยผ่านถ้อยคำไม่น่าฟังเอาเสียเลยพวกนั้น
ได้ไหม

“ระวังให้ตีซาคาคิคุง ฉันเห็นกับตาว่าทั้งสองคนตายไปแล้ว ซาคิยามะเหลือแต่หัว ส่วนอัลเบลต้าถูกคุณทาคิซาวะแยกส่วนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย”

“ถึงจะบอกว่าตายไปแล้วก็เถอะนะ.....”

“อัลเบลต้าคือเนโครแมนเซอร์ ถ้าเดาไม่ผิด เวลานี้อัลเบลต้าจะต้องกำลังเช็ดศพตัวเอง”

“เอ่อ ถึงจะบอกว่าคนที่ตายไปแล้วกำลังเช็ดศพตัวเองก็เถอะนะ.....”

ยูจิจิตต์สินใจเลิกทำความเข้าใจ เพราะเรื่องราวไปไกลเกินกว่าจะพยายามหาเหตุผล

ถ้าอย่างนั้นก็เข้าใจเสียว่า ณ สภาพการณ์ปัจจุบัน อัลเบลต้ากับซาคิยามะคือศัตรูที่ต้องประจันหน้า เท่านั้นที่ไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องยุ่งยากใดๆ อีก

นาสึกิปรับอารมณ์เข้าสู่โหมดสู้รบ

ยูจิจิยังคงหันไปด้านหน้า อย่างไรก็ตาม เขาให้ความใส่ใจรอบทิศ คู่ต่อสู้ไม่ได้มีเพียงอัลเบลต้าเท่านั้น ด้านหลังยังมีซาคิยามะด้วยอีกคน

“เจ็บปวดมากเลย การตายในทีแบบนี้เป็นเรื่องที่ผิดแผนมาก ชีวิตหลังจากนี้ควรทำอะไรต่อดี”

“ตายไปทั้งอย่างนั้นเลยก็จบ”

“จริงสิ ถ้ามามีธุระอะไรใช่ไหม? ก็ยอมต้องเป็นการแก้แค้นไม่ใช่หรือ”

ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะคำพูดแสบสันของนาสึกิฟังไม่เข้าหู

หรือว่าทำเป็นมองข้ามไปกันแน่ อัลเบลตำจิ้งแจ้ววัตถุประสงค์ของ
ตนเอง

“.....มีแต่ฉันที่ถูกคุณเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียว จำไม่ได้สักนิดว่า
เคยสร้างความแค้นเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ความจริงแล้วถ้าเอาคืนกับอาภิงได้ก็ดีอยู่หรอก แต่ฉันคง
รับมือไม่ไหวอยู่แล้วจริงไหม?”

“สรุปก็คือเอามาลงกับคนอื่นสินะ”

“อืม ก็คงพูดแบบนั้นได้ ร่างกายของฉันในตอนนี่คือร่างกาย
ที่ลองสร้างจากร่างกายของชาวบ้านทั่วไป แค่หามาใช้แทนตามเรื่อง
ตามราวเท่านั้น เพราะร่างกายของฉันกลายเป็นขึ้นเล็กขึ้นน้อยจน
ไม่อาจรักษาได้อีก แล้วฉันก็เข้ากับร่างกายนี้ไม่ได้ จึงไม่สามารถหยุด
การเนาเปื่อยได้”

อัลเบลตำอาจเล่าด้วยน้ำเสียงเหมือนกำลังพูดเรื่องทั่วไป
ที่ว่าเมื่อทำความเข้าใจความหมายของคำพูด ยูอิจิก็เกิดความรู้สึก
ไม่สบายอารมณ์ขึ้นมาทันที

“ก็เลยลองคิดแบบนี้ละ ถ้าเป็นนาสึกิจังที่เป็นสาวกของท่าน
เนลกัลเหมือนกันละก็ ร่างกายอาจเข้ากันพอดีเลยก็ได้ นาสึกิจัง
มอบร่างกายให้ฉันหน่อยได้ไหม?”

อัลเบลตำเด็กชายกระโปรงชุดเดรสสีม่วง หยิบอาวุธของเธอ
จากใต้กระโปรง

แล้ว

เพราะสวมชุดสีม่วงจึงทำให้ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นอุปกรณ์
สำหรับคุมม้า ทว่าพอมองให้ดีจึงพบว่าไม่ใช่ มันคือแส้วยาวสำหรับ

ลงโทษสัตว์หรือนำมาเป็นอาวุธ

“เริ่มสนุกครีกครื้นขึ้นมาแล้วเนอะ ฉันคิดว่าตัวเองคงไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับขิงขอทลึงไปเป็นผู้ขมนะ จริงสิ ไหนๆ ก็อุตสาหกรรมมีโอกาสเปิด
ฉากสู้ทั้งที ถ้าถูกรบวงกลางคันก็คงหมดสนุกจริงไหม ฉันจะบริการ
ให้เป็นพิเศษด้วยการสร้างเซตแดนไล์คนก็แล้วกัน”

คงเพราะสังเกตเห็นว่าการต่อสู้กำลังจะเริ่มต้น เอนเดจึงพูด
เช่นนั้นพร้อมย้ายตัวเองไปมุมร้าน เลือกว่าที่นั่งตามเรื่องตามราว

เอนเดหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทร.ออก แม้จะน่ากังขา
ว่าการทำเพียงแค่นั้นสามารถไล่คนได้จริงหรือ แต่เวลานี้ไม่มีทางเลือก
อื่นนอกจากให้ความเชื่อถือเท่านั้น

บางทีอาจคิดว่าจะเป็นอย่างไรก็ช่าง อัลเบลต่ำจึงไม่ให้ความสนใจ
สนใจเอนเดและฟาดแฉ่ในทันที

เป้าหมายของเธอคือนาฬิกา ทว่าแฉ่ไม่อาจสร้างบาดแผลใดๆ
ทั้งสิ้น

ยูจิจิยื่นมือไปคว้าปลายแฉ่

“หา?”

อัลเบลต่ำอุทานด้วยความมึนงง

ดูเหมือนอัลเบลต่ำจะมั่นใจกับท่าฟาดแฉ่ไม่น้อย จึงไม่ได้
คาดคิดว่าจะถูกหยุดการโจมตีตั้งแต่การลงมือครั้งแรก

“ซาคาคิคุง แฉ่คือของที่สามารยยื่นมือไปจับได้ด้วยหรอ?”

“ถ้าคุณเคยแล้วก็นะ”

มีทฤษฎีว่าการฟาดแฉ่คือการโจมตีด้วยความเร็วเหนือเสียง
ความเป็นจริงในปัจจุบัน ยังไม่มีบทพิสูจน์แน่ชัดว่ามีความเร็ว

เหนือเสียงจริงหรือไม่ อย่างไรก็ตาม คำศัพท์ที่ฟังดูเพี้ยนอย่างความเร็วเหนือเสียง ย่อมเป็นคำที่ไม่มีทางทำให้พี่สาวไม่นึกสนใจ

ด้วยเหตุนี้ยูอิจิจึงเคยถูกใช้เป็นเหยื่อทดสอบการทดลองของมุสึโกะ ว่าเราสามารถโจมตีด้วยความเร็วเหนือเสียงได้จริงหรือไม่ หมายความว่ายูอิจิเคยรับมือการเล่นงานโดยแล้มนับครั้งไม่ถ้วน ด้วยเหตุนี้อาวุธอย่างแล้ซึ่งรวดเร็วและจับทิศทางยาก จึงกลับกกลายเป็นของคู่กันเคยสำหรับยูอิจิ

“ทาเคอิจิ เธอช่วยทำอะไรสักอย่างกับคุณซาคิยามะแล้วกัน ฉันจะรับมือสาวฟาดแล้คนนี่เอง”

“เข้าใจแล้ว ระวังตะปูที่พยายามจะขว้างมาเล่นงานให้ดีละ ถ้าโดนเข้าจะต้องคำสาป”

“เอ่อ ถึงจะบอกว่าต้องคำสาปก็เถอะนะ.....”

นาสึกิหันไปทางซาคิยามะ

ยูอิจิจ้องพิจารณาอัลเบลต้าใหม่อีกครั้ง

จุดศูนย์ถ่วงไม่ปกติ ได้กระป๋องของเธอต้องมีอาวุธเก็บซ่อนเอาไว้สัก เมื่อทบทวนจากการโจมตีเมื่อครู่ ด้านพละกำลังคงเหนือกว่า นาสึกิเล็กน้อย

แม้ไม่ค่อยเข้าใจเรื่องตายไปแล้วเท่าไร แต่ก็พอคิดได้ว่าการเคลื่อนไหวจะช้าลงกว่าปกติ

โดยรวมไม่ใช่ศัตรูที่แข็งแกร่งเท่าใดนัก ยูอิจิประเมินเช่นนั้น ในใจ

“ไม่ใช่มีอสมัครเล่นสินะ แต่ถ้าประเมินกันเพราะเรื่องเพียงเท่านี้ ออกจะเป็นเรื่องน่าลำบากใจอยู่บ้าง”

อัลเบลดำทั้งแฉี่ จากนั้นเลิกกระโปรงจนสะบัด

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาเป็นไปตามความคาดคิด ภายใน
กระโปรงหรือต้นขาของอัลเบลดำเต็มไปด้วยอาวุธหลากหลายซุกซ่อน
อยู่

อัลเบลดำหยิบอาวุธเหล่านั้นแล้วขว้างมาทางยูอิจิ

ตะปูห้าแฉกจากมือขวาพุ่งมาในแนวตรง ส่วนอาวุธวงกลม
จากมือซ้ายลอยมาในแนวโค้ง

ยูอิจิพุ่งสว่นไปหาอัลเบลดำพร้อมใช้มือคว้าจักร สำหรับตะปู
ห้าแฉก เขาตัดสินใจหลบเพื่อความปลอดภัย

“โทษที จักรเองก็เป็นของคุณเคยเหมือนกัน”

มุสึโกะคิดค้นอาวุธรูปแบบใหม่ที่ใช้ชื่อว่าจักรชุดเตอร์ ซึ่งเป็น
ที่แน่นอนอยู่แล้วว่ายูอิจิจะต้องถูกบังคับให้เป็นเหยื่อทดลอง จึงเป็น
สาเหตุให้เขาคุ่นเคืองกับอาวุธประเภทจักรด้วยเช่นกัน

“ตั้งแต่เห็นว่าสามารถคว้าได้แล้ว ฉันก็เลิกคิดเรื่องการต่อสู้ระยะ
ไกลเอาไว้แล้ว!”

อาจเพราะเห็นว่าอาวุธบินไม่ได้ผล อาวุธในมือทั้งสองข้าง
ของอัลเบลดำจึงเปลี่ยนมาเป็นขวานคู่

เธอชูขวานเตรียมเหวี่ยงใส่ยูอิจิที่พุ่งเข้ามา

ทว่ายูอิจิเข้าไปประชิดได้ก่อนที่ขวานจะถูกเหวี่ยงลงมา

ยูอิจิกุมมือกุมแขนอัลเบลดำที่ชูขึ้นเอาไว้แน่น แล้วไขว้แขน
ของเธอเข้าหากัน

อัลเบลดำสูญเสียสมดุล ยูอิจิกระแทกฝ่ามือใส่แผ่นอกไว้การ
ป้องกันของเธอ

ผลลัพธ์คือกระดูกที่โครงหักที่มปอด นั่นคือเรื่องเกินความ
คาดหมายจนยูอิจินึกสงสัย เขามั่นใจว่าไม่ได้ใส่แรงมากพอที่จะทำให้
เกิดเรื่องเช่นนั้น

ยูอิจิกระโดดถอยทิ้งระยะ

อัลเบลตำหมอบคู้ลงกับพื้น

“ที่บอกว่าเป็นร่างคนตาย สงสัยคงเป็นเรื่องจริง”

ร่างกายของอัลเบลตำแตกหักง่ายเกินไป ไม่สัมผัสกับความมี
ชีวิตเหมือนร่างกายของมนุษย์ปกติทั่วไป

ซากศพเคลื่อนไหวได้อาจเป็นคำที่ฟังแล้วให้ความรู้สึกน่า
หวาดหวั่น ทว่าความเป็นจริงที่กำลังพบเจอในตอนนี้อย่างไรก็ตาม สุดท้ายก็เพียง
ขยับตัวได้เท่านั้น ไม่มีความน่าหวาดกลัวใดๆ ทั้งสิ้น

— อย่างไรก็ตาม ตามปกติหากถูกโจมตีจนกระดูกที่มปอด
ย่อมหมายความว่า การต่อสู้สิ้นสุดเป็นที่เรียบร้อย.....

เมื่อไม่อาจหายใจเข้าออก ย่อมไม่สามารถขยับร่างกายได้อีก
ทว่าในเมื่ออีกฝ่ายคือซากศพ ดูเหมือนเรื่องเหล่านั้นจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
แม้แต่น้อย

อัลเบลตำซึ่งยังคงหมอบคู้ เงยหน้าขึ้นมาด้วยรอยยิ้ม

ยูอิจิยกมือคว่ำบองอย่างซึ่งพุ่งมาทางด้านหลังอย่างไม่รีบร้อน
สีหน้าของอัลเบลตำเปลี่ยนเป็นตกตะลึง

“ก็บอกแล้วว่าคุณเคยกับจักร”

สิ่งที่อยู่ในมือยูอิจิคือจักรซึ่งทำจากวัสดุโปร่งแสง

ตอนที่ขีว้างออกมา คงเล็งให้มันโค้งในวิถีที่อ้อมเอาไว้อยู่แล้ว

สินะ

— แต่ว่าซึกจะยุ่งยากซะแล้ว

ใช้ว่าเป็นคู่ต่อสู้ที่ไม่อาจเอาชนะ แต่วิธีใช้กำลังในระดับหนึ่ง เพื่อให้หมดสติ ไม่สามารถนำมาใช้ได้

เมื่อเป็นแบบนี้ก็เท่ากับต้องเล่นงานจนกว่าจะไม่มีทางยับได้ อีก ทว่าอีกฝ่ายคือผู้หญิง จะอย่างไรก็เป็นเรื่องตะขิดตะขวงใจสำหรับ ยูอิจิ

ยูอิจิลองเหลือบมองสถานการณ์ของนาสึกิ

เวลาผ่านมาเพียงครู่เดียวเท่านั้น ทว่าร่างกายของซาคิยามะ กลับกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไม่มีทางเคลื่อนไหวได้อีกต่อไป

ดูเหมือนนาสึกิจะไม่มีพลังแล้วแม้แต่เสี้ยวเดียว อาจเพราะ อีกฝ่ายคือซากศพ จึงแทบไม่มีเลือดไหลจากซากเนื้อ

“ทางนี้จบแล้วนะ”

“.....ซึกู้สึกสงสารคุณซาคิยามะขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก.....”

จริงอยู่ว่าหมอนั้นเป็นสตอลก์เกอร์ แต่อย่างน้อยช่วยเกิดความลังเลบ้างก็ได้ไม่ใช่หรอ

นาสึกิกลับมายืนข้างกายยูอิจิ

สภาพการณ์กลายเป็นสองต่อหนึ่ง คงเพราะรู้ว่ากำลังเสียเปรียบอย่างมาก ใบหน้าของอัลเบลต้าจึงแสดงความรู้สึกเจ็บใจอย่างชัดเจน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน! แปลกเกินไปไหมที่ฉันต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ให้กับพวกพรรคนี้! ไช้แล้ว! เพราะร่างกายไม่สมบูรณ์! ไม่ควรเลือกใช้ร่างอ่อนแอแบบนี้มาตั้งแต่แรก!”

อัลเบลต้าตวาดเสียงดัง

ยูอิจิอ่านออกว่าอัลเบลดำกำลังมองหาจังหวะนี้ อาการเมื่อครู่เป็นเพียงการแสดงเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ คาดหวังให้อีกฝั่งพลั้งเผลอเปิดช่องว่างเท่านั้น

“ทาเคอุจิ ควรทำไ้กับยายนั้น?”

การไล่คนของเอนเดอาจแสดงผลอย่างมีประสิทธิภาพ แต่เชื่อว่าจะเป็นเช่นนี้ตลอดไปไม่ผิดอย่างแน่นอน

ถ้าศัตรูอยากหนี ยูอิจิเองก็ไม่ได้นึกขัดข้อง ทว่าเมื่อพิจารณาจากนิสัยของอีกฝ่าย คงไม่พินออกไปควานหาร่างกายที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้นเพื่อกลับมาแก้แค้น

“มีแต่ต้องแยกส่วนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเท่านั้นไม่ใช่หรือ? ไม่ต้องกังวล ต่อให้ถูกตำรวจจับ แต่ในเมื่อเป็นซากศพอยู่ก่อนแล้ว ผลสันนิษฐานเวลาเสียชีวิตจะต้องเป็นช่วงเวลาก่อนหน้านี้ออกสมควรเท่ากับพวกเขาจะไม่ถูกสงสัยว่าเป็นฆาตกร อย่างเลวร้ายที่สุดก็มีความผิดฐานทำลายซากศพเท่านั้น”

“เฮ้อ ไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องกฎหมาย.....จริงสิ ช่วยติดต่อเนลล์ให้หน่อยได้หรือเปล่า? ให้หมอนั้นเป็นคนรับผิดชอบก็สิ้นเรื่อง”

ต้นเหตุของเรื่องนี้เป็นความผิดของเนลล์ที่ไม่ระวังเรื่องรักษาสัญญา หมายความว่าหมอนั้นจำเป็นต้องแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ในครั้งนี้

“จะว่าไงดี.....ซาคาคิคุงเป็นคนไม่นึกถึงจิตใจคนอื่นเอาเสียเลย”

นาสึก็ตอบด้วยเสียงงอน

“อะ.....ไม่ได้สินะ โทษที”

ความสัมพันธ์ระหว่างนาสีกีกับเนลก็ลมีความสลับซับซ้อน
ยิ่งกว่าที่ยูอิจิคาดคิด

“ถ้าซาคาคิคงทำไม่ได้ ฉันจะเป็นคนลงมือเอง”

หากให้ยูอิจิเป็นผู้รับผิดชอบคงไม่อาจจบเรื่องราวได้โดยง่าย
บางทีนาสีกีคงกำลังคิดเช่นนั้นในใจ เธอจึงก้าวเข้าไปด้านหน้า

อัลเบลต้าอาจยังเหลือเรี่ยวแรงอยู่บ้าง ยูอิจิจึงตั้งใจจะพูด
เตือนว่าห้ามประมาท ทว่าเรื่องราวกลับปิดฉากอย่างรวดเร็วก่อเกิดความ
คาดหมาย

ศีรษะของอัลเบลต้าร่วงจากบ่า

ใบหน้าตกตะลึงจากศีรษะที่กำลังกลิ้งไปกับพื้น บ่งบอกอย่าง
ชัดเจนว่าแม้กระทั่งอัลเบลต้าเองก็ไม่อาจรับรู้ว่าจะเกิดเรื่องใดขึ้นกับตน
กันแน่

“ทาเคอิจิเป็นคนลงมือหรือ?”

ยูอิจิลองถามทั้งที่รู้ดีอยู่แล้วว่านาสีกีเพียงแค่นั่งอยู่ตรงนี้
ยังไม่ได้ลงมือทำอะไรทั้งสิ้น

“ถ้าฉันมีวิซาร์ระยะไกลที่สามารถใช้ได้อย่างสะดวกสบายละก็
ฉันคงใช้ไปตั้งแต่แรกแล้ว”

“แน่นอนว่าไม่ใช่ฝีมือของฉันนะ”

เอนเดซึ่งคอยเฝ้ามองการต่อสู้จากตำแหน่งที่ห่างออกไปเล็กน้อย
ส่งเสียงตอบออกมาด้วยเช่นกัน

ภายในร้านไม่มีลูกค้าคนอื่นอีก ที่นี้มีเพียงพวกยูอิจิเท่านั้น

“ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่?”

ยูอิจิจึงพิจารณา คอของอัลเบลต้าถูกตัดขาดในแนวนอน

รอยแผลราบเรียบ แสดงว่าถูกตัดด้วยของที่มีความคมมาก

“นั่นสิ? ฉันเองก็ตกใจ”

อัลเบลต้าซึ่งศีรษะกongoอยู่บนพื้น ไม่ได้เชื่อมต่อกับร่างกายอีกต่อไป ยังคงขยับปากพูดคำที่บ่งบอกว่าเธอเองก็ไม่เข้าใจสถานการณ์เช่นกัน

“ถ้าเป็นพี่สาวคงตะโกนด้วยเสียงตกใจว่า ‘ผู้ใช้แสดนค์คนใหม่หรือ?’ เป็นแน่แท้.....”

ยูอิจิจากพูดด้วยน้ำเสียงล้อเล่น ทว่านี่คือสถานการณ์วิกฤตอย่างแท้จริง

หากว่านั่นคือการโจมตีของใครสักคน หมายความว่าอัลเบลต้าถูกฆ่าในพริบตาโดยไม่อาจจับร่องรอย

— ขอเป็นศัตรูที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวมาเล่นงานระยะประชิด แต่สามารถมองเห็นตัวยังดีเสียกว่า.....

สถานการณ์อาจเหมือนสิ้นหวัง แต่เชื่อว่าจะไม่เหลือหนทางใดๆ อีก

ยูอิจิจึงสำรวจกลิ่นอาย

ทำให้เขาจับได้ว่านอกตัวร้านมีคนอยู่ ทันใดนั้นประตูร้านก็ถูกเปิด

ผู้ที่เข้ามาคือเด็กสาวถือดาบ

มารูยามะ ยูริกะ

สิ่งที่ยูอิจิจเคยเห็นว่าอยู่ในมือเธอครั้งก่อนเป็นดาบของเล่น ทว่าครั้งนี้ดาบในมือยูริกะคือดาบโลหะของจริง เสื้อผ้าเองก็แตกต่างจากเดิม เธอกำลังสวมชุดเกราะสำหรับออกรบ

แน่นอนว่าจะอย่างไรก็ไม่ถึงขั้นสวมชุดเกราะเต็มรูปแบบ ปกปิดทุกส่วนของร่างกาย สิ่งที่ยูริกะสวมใส่คือเกราะคาดหน้าผาก เกราะหน้าอก เกราะแขน และเกราะหน้าแข้ง ป้องกันจุดสำคัญต่างๆ ของร่างกาย

“โอ้! นี่ๆ คูสิๆ! เบรฟสแลชที่เรียนมาเมื่อกี้ เข้าเป้าด้วยแหละ!”

เมื่อกวาดตามองสำรวจสภาพภายในร้านเป็นที่เรียบร้อย ยูริกะจึงตะโกนออกไปนอกร้าน

“จู่ๆ อย่าใช้ท่าพิเศษแบบไม่ระมัดระวังสิ มันอันตรายไม่ใช่หรือไง!”

ผู้ที่ตามเข้ามาในร้านพร้อมพูดต่อว่าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจคือ เด็กหนุ่มท่าทางอวดดี สวมชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกับเอนเด

“ไม่เห็นต้องกังวล ท่าพิเศษของฉันมีผลเฉพาะกับศัตรูที่ถูกตัดเข้าฉากต่อสู้เท่านั้น ก็นะ ต่อให้มีผนังกำแพงขวางกั้น ขอแค่เข้าฉากต่อสู้เท่านั้นก็ไร้ปัญหา”

สายตาของเด็กหนุ่มสาวที่เดินเข้ามาในร้านจับจ้องไปทาง อัลเบลต้า ดูเหมือนพวกเขาจะไม่ใช่เป้าหมายของทั้งคู่แต่อย่างไร

“คุณมารูยามะ.....หมายความว่าหมอนั่นคือทาเคอิ เรียวมะสินะ?”

ยังไม่ทันได้ออกแรงตามหา เป้าหมายก็มาปรากฏตัวด้วยตนเองเสียแล้ว

เพราะเกิดเรื่องราวมากมายทำให้เผลอลืมช่วงเวลา ยูอิจีย้อนนึกถึงคำพูดของเอนเดที่บอกว่าใครบางคนกำลังจะมาที่นี่

“ซาคาคิคุง คุณมารูยามะมาแล้วนะ? มีธุระกับเธอคนนั้น

“ไม่ใช่เหรอ?”

“เรื่องนั้นมันก็จริงอยู่ แต่ว่าสถานการณ์ในตอนนั้น จะว่าไงดีล่ะ.....บอกตามตรงว่าอยากโยนให้พวกนั้นเก็บกวาดแล้วรีบไปจากที่นี่ตอนนี้อยู่.....”

ยูอิจิโนะอยากผลักเรื่องยุ่งยากให้พวกยูริกะ ส่วนตัวเองฉวยโอกาสนี้หนีกลับบ้านไปเสีย ทว่าเด็กหนุ่มซึ่งดูเหมือนจะเป็นเร็ววมะได้ปรากฏตัวขึ้นแล้ว

ผลลัพธ์คือการตามหาเร็ววมะซึ่งเป็นเป้าหมายของเรื่องราวครั้งนี้เสร็จสิ้นในเวลาชั่วอึดใจอย่างไม่ทันเตรียมรับมือ ยูอิจิยังไม่ได้ลองคิดถึงเรื่องที่ต้องทำหลังหาตัวพบเลยสักนิด

— ย้อนคิดทบทวนเรื่องราว ทั้งหมดนี้จำเป็นต้องต่อสู้กันหรือเปล่าล่ะ?

ความต้องการของเอนเดคืออยากให้อูอิจิกับเร็ววมะต่อสู้กันอย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์จากวิธีใช้คำพูดของเอนเด ดูเหมือนเธอจะไม่ได้บีบบังคับ เพียงแค่คาดหวังให้เรื่องราวดำเนินไปในทางนั้น

สภาพการณ์ในตอนนั้น ไม่มีแนวโน้มว่าจะเกิดการปะทะ ยูอิจิไม่มีชิ้นส่วนเทพเจ้าอยู่กับตัว หมายความว่าเร็ววมะยอมไม่มีเหตุจูงใจให้ต่อสู้กับเขา

ทางด้านยูอิจิเองก็ไม่ได้หนีอยากต่อสู้ด้วยเลยสักนิด เป้าหมายของการต่อสู้คือการแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้าจากอีกฝ่ายเท่านั้น

“อะ! นาสิ่กัจัง! ทำไมมาอยู่ในที่แบบนี้เหรอ!? ตามหามาตลอดเลยนะ!”

ยูริกะอุทานอย่างตกใจเมื่อสังเกตเห็นนาสิ่กิ

“ดูสิ! ระหว่างที่ฉันออกตามหานาสีก็จ้งไปทั่ว ฉันเก็บค่า
ประสบการณ์ไปด้วยจนเลเวลอัปขนาดนี้เลยนะ แถมยังได้พรรคพวก
เพิ่มขึ้นอีก!”

ยูริกะเดินข้ามผ่านร่างของอัลเบลต้า ตรงเข้ามาหาพวกยูริจิ

“อุปกรณ์สวมใส่เริ่มดูเข้าที่เข้าทางแล้วนะ ดีใจด้วย”

“นั่นคือค่าที่ควรพูดเมื่อเห็นเพื่อนสวมเสื้อผ้าแบบนี้จริงหรือ”

ยูริจิมองเด็กสาวทั้งสองด้วยสีหน้าหน่ายใจ

“ซาคาคิคุงเองก็เหมือนกัน มาทำอะไรวุ่นๆนี่หรือ?”

ยูริกะถามตามมารยาท

“ฝั่งนี้ต่างหากที่อยากถามหาเหตุผล ว่าแต่หมอนั่นคือทาเคอิ
เรียวมะสินะ?”

ยูริจิชี้นำไปทางเด็กหนุ่ม

“อ้อ ใช่แล้ว พรรคพวกของฉัน อาชีพนักผจญภัย”

เรียวมะคนนั้นหยิบศีรษะของอัลเบลต้าขึ้นจากพื้น

“แกเองรี คนที่สามิโอะกับพี่สาว ตอนนี่ชิโอรียูที่ไหน?”

น้ำเสียงเย็นชาราวพยายามข่มความรู้สึก

“อะไรของนาย? ถึงถามว่าฉันเป็นคนฆ่าหรือเปล่านั้นก็เออะ
รู้บ้างไหมว่าฉันฆ่าไปมากมายขนาดไหน? ไม่มีทางที่ฉันจะจดจำชื่อ
ของคนที่ฉันฆ่าได้อยู่แล้ว ช่วยใช้สามัญสำนึกสักนิดได้ไหม?”

อัลเบลต้าตอบด้วยเสียงล้อเลียนราวกับไม่อ่านบรรยากาศ
เรียวมะเหี้ยมศีรษะอัลเบลต้าฟาดผนังร้านเต็มแรง

“เป็นคนที่มีนิสัยชอบใช้ความรุนแรงนำคุณนะ”

นาสีกิพูดด้วยน้ำเสียงจิตใจเล็กน้อย

“อืม รู้สึกว่ากำลังอยู่ผิดที่ผิดทางสุดๆ พวกเราอยู่ตรงนี้ต่อไป
ดีแล้วหรือ รีบกลับกันเลยดีกว่าไหม”

ยูจิจิเกิดความรู้สึกราวตนเองไม่ใช่ตัวเอกของเหตุการณ์นี้อีก
ต่อไป สภาพการณ์แตกต่างจากที่เคยพบเจอมาตลอด ราวกับถูกดึง
ให้ไปเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวอื่นที่ไม่ใช่ของตน

“พอไปที่บ้านริวมะก็พบว่าเพื่อนสมัยเด็กกับพี่สาวถูกฆ่าตาย
น้องสาวหายสาบสูญ ก็เลยออกตามหาตัวฆาตกรจนตามมาพบที่นี่”

“ใช้วิธีไหนถึงสามารถไล่ตามมาจนเจอได้กันแน่?”

ถ้าเป็นคดีอาชญากรรมที่เห็นเหตุการณ์กับตาอีกเรื่องหนึ่ง
แต่สำหรับเหตุการณ์ซึ่งเวลาผ่านไปแล้วระยะหนึ่ง การไล่ตามหาตัว
ฆาตกรจากที่เกิดเหตุจนสามารถพบเจอได้เช่นนี้ ไม่ใช่สิ่งที่มีสมัครเล่น
สามารถทำได้อย่างแน่นอน

“เพราะการปลงเสียง? ดูเหมือนฆาตกรเองก็เป็นผู้ครอบครอง
ชิ้นส่วนเทพเจ้า ตอนนั้นก็ยังปลงเสียงอยู่นะ ทำให้ตามหาจนพบไงล่ะ”

“เข้าใจว่าการปลงเสียงทำให้รับรู้ตำแหน่งของผู้ครอบครอง
แต่รู้ได้ไงว่าฆาตกรคือผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้า”

“พอเคยชินแล้วจะเข้าใจเรื่องเสียงสะท้อนไปเองนะ สรุปคือ
ทำให้อ่านร่องรอยของศัตรูได้ว่าเคยไปที่ไหนมาบ้าง คงมีไว้กันไม่ให้
เกิดเรื่องอย่างเช่นเข้าช่วงตัดสินแล้วยังเอาแต่หนีมั้ง ไม่อย่างนั้นก็ไม่
ทางรู้ผลสักทีสิ”

ถ้าเชื่อคำพูดของยูริกะ หมายความว่าอัลเบลต้าหรือไม่กี่
เจ้าของร่างกายที่อัลเบลต้าแย่งชิงคือผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้า

— เรื่องราวออกจะเหมาะเจาะลงตัวไปหน่อยไหม

เรื่องราวบทใหม่เปิดฉากอย่างไหลลื่นเกินไปราวกับใครสักคนวางแผนไว้ เขากับเรียวมะไม่มีทางเลือกถึงการประจันหน้ากัน

ยูจิเหลือบมองเอนเดซึ่งนั่งชมในตำแหน่งห่างออกไปเล็กน้อย แม้ไม่อาจคาดเดาว่าเธอคิดอะไรในใจ แต่เห็นได้ชัดว่ากำลังรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน

“จะว่าไปในเมื่อเป็นผู้กล้า ตามปกติต้องใช้วิธีสอบถามข้อมูลข่าวสารจากผู้คนในเมืองไม่ใช่หรือ?”

“อ้อ ฉันมีความสามารถพิเศษประเภทนั้นเหมือนกันนะ แต่ถ้าเลือกใช้จะส่งผลให้ผู้คนในเมืองพูดแต่ประโยคเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นเรื่องที่ไม่ทำให้รู้สึกดีนักหรอก.....”

ระหว่างกำลังพูดคุยกัน เรียวมะเดินไปยังซากร่างกายของอัลเบลต้า เขาแกะเสื้อบริเวณหน้าอก วินาทีที่มองเห็นเม็ดไผ่ตรงด้านบนของหน้าอก เรียวมะก็ออกอาการเดือดดาลถึงที่สุด

“.....แกจริงด้วย!”

เรียวมะออกแรงบีบขมับอัลเบลต้าด้วยมือขวา

“จำตำแหน่งไผ่บนร่างกายน้องสาวได้อย่างนั้นหรือ? พูดตามตรง น่าขยะแขยงไปหน่อยไหม?”

“ทำไมต้องหันมาถามฉัน?”

ดูเหมือนร่างกายของอัลเบลต้าคือร่างกายน้องสาวของเรียวมะ

แม้ยังไม่รู้รายละเอียดมากนัก แต่ดูเหมือนความเป็นมาคืออัลเบลต้าถูกอาภิษ่า ทำให้ต้องหาร่างกายที่จะนำมาใช้ทดแทนร่างกายเดิมของตน จึงเข้าไปในบ้านของเรียวมะ ผ่านน้องสาวของเขา แล้วยึดร่างกายมาใช้

“เป็นโศกนาฏกรรมที่น่าสลดใจมากก็จริง แต่ก็เป็นเรื่องของ
คนอื่นอยู่ดี”

นาสีกีพูดตรงไปตรงมาจนเกินเหตุ

“เอ่อ ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็เถอะนะ.....”

ยูอิจิกมือเกาหัว

เพราะเรื่องราวเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินไป ทำให้ยูอิจิไม่มี
ความรู้สึกร่วมกับเรียวมะ เวลานี้เหมือนเขากำลังชมฉากในละครทีวี
ซึ่งตนเองไม่ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษเท่านั้น

“ว่าแต่นายกำลังดูแคลนฉันไปหน่อยไหม? คิดว่าเมื่อฉันเหลือ
แต่หัว นายจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบหรือ?”

จู่ๆ เส้นผมของอัลเบลดำก็ยืดยาวออกมา

เส้นผมรัดท่อนแขนของเรียวมะที่กำลังกุมศีรษะอัลเบลดำ
จากนั้นยืดขยายจนรัดไปทั่วร่างกาย

“อีก”

เรียวมะเริ่มหายใจติดขัดเมื่อถูกเส้นผมรัดร่าง

ร่างกายทุกส่วนของเรียวมะโดนเส้นผมกลบจนกลายเป็นสีดำ
สนิท เขาถูกรัดแน่นเสียจนไม่อาจเคลื่อนไหว เมื่อมองจากสายตาของ
คนภายนอก แทบไม่เห็นหนทางที่เรียวมะจะแก้สถานการณ์ได้เอาเสีย
เลย

เรียวมะอยู่ในสภาพที่ไม่มีทางขยับร่างกายได้ หากปล่อยไว้
เป็นแบบนี้ต่อไป เขาจะต้องถูกรัดจนกระดูกหักตายไม่ผิดแน่

“อย่างนี้เอง เคยนึกสงสัยว่าอัลเบลดำที่เหลือแค่หัว ใช้วิธีไหน
ถึงสามารถขึงร่างกายคนอื่นมาได้ ที่แท้ก็ใช้วิธีแบบนี้เอง”

นาฬิกาพูดด้วยน้ำเสียงราวกับรู้สึกประทับใจกับภาพเหตุการณ์นี้
“สถานการณ์แบบนี้ฉันควรทำไงกันแน่? ควรเข้าไปช่วยหรือ
เปล่า?”

อย่างไรก็ตาม ยูอิจิเกิดความรู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเอง
อย่างแรงกล้า เขาเองก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด แต่ยูอิจิสังหรณ์ใจว่า
ไม่ควรยื่นมือเข้าไปยุ่งเป็นอันขาด

“เอ่อ หมอนั่นคือพรรคพวกของคุณมารุยามะสินะ รีบเข้าไป
ช่วยดีกว่าไหม?”

เมื่อสังหรณ์ใจเช่นนั้น ยูอิจิจึงหันไปถามยูริกะ ในเมื่อยูริกะ
คือผู้เกี่ยวข้องของเรียวมะ ย่อมไม่มีปัญหาถ้าเธอจะยื่นมือเข้าไป
ยุ่งกับเรื่องนี้

“อยากช่วยอยู่หรอคะ แต่ถ้าฉันลงมือโจมตีละก็ คิดว่าคง
โดนเรียวมะไปด้วย”

ทว่ายูริกะกลับตอบกลับด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

มือขวาของเรียวมะซึ่งยังคงกุมศีรษะอัลเบลต้า เวลานี้ถูก
จุดตั้งไปไขว้หลัง

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ยูริกะคิดว่าเธอไม่อาจถึงเป้าหมายที่
ต้องการได้

“ท่าเมื่อไหร่ลูก้าแพงมาเข้าเป้าเฉพาะยายนั่นไม่ใช่หรือใจ
ใช้ทำนั่นไม่ได้หรือ?”

“พอเป้าหมายแทบจะทับซ้อนกันแบบนั้น ฉันไม่มั่นใจว่าจะ
สามารถแยกโจมตีเฉพาะเป้าที่ต้องการได้หรือเปล่า”

“ถ้าเห็นว่าหมดทางช่วยก็ทำให้ไปสบายเสียสิ ลำดับแรก

เขาเป็นว่าลองฟันดูก่อนไหม?”

นาสีกิพูดด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกว่าเธอเบื่อแล้ว

“ทาเคอุจิ เธอเนี่ย.....”

ยูอิจิตั้งใจจะต่อว่า ทว่าช่วงจังหวะนั้นเอง เกิดความเคลื่อนไหว
จากเรือวมะ

“ย้าย — !”

เขาตะโกนเสียงดัง

เส้นผมของอัลเบลต้าเริ่มพองขยาย

สาเหตุเป็นเพราะเกิดแรงดันทรงพลังจากภายใน ซึ่งมีพลัง
เข้มแข็งเกินกว่าที่เส้นผมของอัลเบลต้าจะต้านทาน

ตูม!

เสียงระเบิดดังสนั่น เส้นผมของอัลเบลต้าขาดกระเจายเป็นชิ้น
เล็กชิ้นน้อย

“นั่นมันอะไรกันแน่.....”

ยูอิจิอุทานด้วยความตกตะลึง เมื่อสายตาของเขามองเห็น
เรือวมะ

แสงสว่างเปล่งประกายทั่วร่างเรือวมะ

เรือวมะยกมือขวาของเขาขึ้น มือซึ่งยังคงกุมศีรษะอัลเบลต้า

“เอ? เดียวก่อน ปวดไปหมดแล้ว! หยุดเถอะ! ถ้ามากไปกว่านี้
มีหวังถูกทำลายโดยสมบูรณัมแบบนี้!”

เรือวมะปล่อยใจตามความโกรธแค้น เพิ่มแรงบีบลงไปให้
มือขวามากขึ้นทุกที

ประกายแสงทั่วร่างเรือวมะย้ายมารวมกันที่มือขวาของเขา

“นาสีกิจัง ช่วยด้วย!”

แน่นอนว่านาสีกิไม่มีเหตุผลให้ต้องเข้าไปช่วย กะโหลกศีรษะของอัลเบลดำถูกบีบแตกกระจายในพริบตา

อาจเพราะมีชีวิตอยู่ด้วยวิชาควบคุมซากศพ ศีรษะแตกร้าวของอัลเบลดำจึงไม่มีเลือดไหลออกมา แล้วกลายเป็นฝุ่นผงร่วงหล่นลงพื้น

ร่างกายของอัลเบลดำรวมทั้งซาคิยามะก็สลายกลายเป็นฝุ่นผงไปด้วยเช่นกัน

ความเงียบเข้าปกคลุม

“เอ่อ บรรยายภาคบังคับบอกว่าเรื่องราวจบลงแล้ว ถ้าอย่างนั้นกลับกันเลยดีไหม?”

ยูอิจิกระซิบถาม

“นั่นสินะ แต่ไม่ใช่เรียกฉันมาที่นี่เพราะกำลังตามหาคุณมารูยามะหรือหะ?”

สำหรับนาสีกินั้นยอมเท่ากับกลายเป็นเรื่องสูญเปล่า ทำให้ยูอิจิเกิดความรู้สึกผิดในใจ และในช่วงจังหวะนั่นเอง คราวนี้เป็นเอนเดที่เริ่มเคลื่อนไหว

“ซาคาคิจัง ช่วยมาทางนี้หน่อยได้ไหม?”

เอนเดเดินไปยังซากศพของอัลเบลดำแล้วขึ้นวิ่งลงไป

สิ่งที่อยู่ตรงนั้นคือกระดูกซี่โครงสีขาว

“นั่นคือ.....ชิ้นส่วนเทพเจ้า?”

“ใช่ ชิ้นส่วนเทพเจ้าซึ่งกลับไปอยู่ในสภาพเตรียมใช้งานเรื่องราวผ่านพ้นโดยที่เธอไม่ต้องทำเรื่องสกปรก เธอสามารถนำมา

สถิตกับร่างกาย ได้รับพลังส่วนหนึ่งของเทพเจ้ามาไว้ในมือ รับรู้ตำแหน่งผู้ครอบครองคนอื่นจากการเปล่งเสียง มีแต่เรื่องดีที่นั่นเลยนะ”

“เธอ.....ทั้งหมดคือแผนการที่วางไว้เพราะอยากให้เรื่องราวกลายเป็นแบบนี้สินะ”

เป็นคำพูดที่ไม่อาจคิดไปในทางอื่น เอนเดตตอบกลับมามีรอยยิ้ม

“อย่าคิดทำเรื่องบ้าๆ!”

เรียวมะซึ่งเงียบมาตลอด ในที่สุดก็ตัวตอออกมา

“นั่นคือร่างกายของซีโอริ! ใครจะยอมยกให้พวกแกกัน!”

แสงสว่างทั่วร่างเรียวมะเปล่งประกายเจิดจ้ายิ่งขึ้น

ประกายแสงเจิดจ้าเหมือนกำลังตอบรับความโกรธของเรียวมะ มองผิวเผินราวกับมีเปลวเพลิงห่อหุ้มร่างกายของเขา

หมอนั่นสูญเสียการควบคุมตัวเองไปแล้ว ไม่อยู่ในสภาพที่จะพูดคุยให้รู้เรื่องอีกต่อไป ยูอิจิเตรียมใจรับมือกับการเปิดฉากต่อสู้

“เยี่ยม! เคลียร์อีเวนต็ปลุกลังเรียบร้อย!”

ทว่าจู่ๆ ท่าทีของเรียวมะก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ไม่หลงเหลือคราบตัวเอกผู้หน้าเวทนา ที่มีเพียงความต้องการที่จะล้างแค้นให้กับน้องสาวของตนแม้แต่น้อย

“ถึงจะปานนี้แล้วก็จริง แต่ตอนนั้นก็สงสัยว่า เสียงที่พูดว่า ‘อยากได้พลังรี’ มันคือเรื่องอะไรกันแน่ แต่ยังไงก็ไม่มีทางเลือกอื่นอยู่แล้ว หืม พวกนายคือใคร? คนทั่วไปที่บังเอิญมาพัวพันนี่รี?”

เรียวมะพูดด้วยสายตาดูแคลน

“เอ๋? เอ๋? เป็นคนนิสัยแบบนี้หรือ?”

ดูเหมือนยูริจะเองก็เกิดความสับสนเมื่อท่าทีของเรียวมะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

“เอาละ เริ่มอีเวนต์ต่อไปเลยดีกว่า”

มือขวาของเรียวมะถือการ์ดจำนวนห้าใบ ซึ่งไม่อาจสังเกตเห็นว่าเขาหยิบมาจากไหน เขาจึงพิจารณาการ์ดในมือทีละใบ

“อ้อ หมอนี่คือซาคาคิ ยูอิจิเองหรือ เคยคุยกันว่าให้ล้มหมอนี่สินะ เขาเป็นว่าฆ่าทั้งก่อนเลยไหม”

เรียวมะหันมองยูอิจิพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ทำไมต้องทำเรื่องแบบนี้? ไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิด”

“ได้ยีนสำหรับศึกแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้า นายคือตัวเกะกะขวางทางอันดับหนึ่ง หมายความว่าเมื่อมีโอกาสฆ่านาย การเลือกฆ่าทิ้งไปก่อนย่อมเป็นทางเลือกที่ชาญฉลาดไม่ใช่หรือ?”

“นายช่วยคิดให้รอบคอบกว่านั้นหน่อย อย่าพูดคำว่าฆ่าออกมาเหมือนไม่คิดสิ ความปรารถนาที่นายต้องการคือเรื่องสำคัญถึงขั้นต้องลงมือฆ่าคนอื่นเลยหรือ”

แม้จะคาดเดาได้ว่าอธิบายอย่างไรก็คงเป็นเรื่องไร้ความหมาย แต่อย่างน้อยยูอิจิก็อยากหลีกเลี่ยงการต่อสู้ให้ถึงที่สุด แม้สุดท้ายจะเป็นเพียงหลักการที่ไร้ผลใดๆ ทั้งสิ้นก็ตาม

ต่อให้ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องต่อสู้เท่านั้น แต่ถ้าไม่ใช่การต่อสู้ที่ยูอิจิสามารถเข้าใจเหตุผลว่าเป็นเพราะอะไร เขาย่อมไม่อาจมีความมุ่งมั่นด้วยเช่นกัน

“ความปรารถนาของฉัน? อยากใช้ชีวิตปกติธรรมดาอย่างสงบสุขมั่ง”

“ถ้าอย่างนั้น!”

ถึงขั้นลงมือฆ่าคนไปแล้ว ย่อมไม่มีทางใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้อีกไม่ใช่หรือ? ยูอิจิมันใจว่าเรื่องมะไม่มีทางที่จะไม่เข้าใจเรื่องนี้

“ไม่ว่าความปรารถนาใดก็จะกลายเป็นจริง หมายความว่าต่อให้ลงมือทำอะไรลงไปบ้าง สุดท้ายก็จะได้รับชีวิตสงบสุขมาไว้ในมือจริงไหม? ถ้าอย่างนั้นมันเกี่ยวอะไรกับการลงมือฆ่าคนหรือไม่กันล่ะ? เมื่อความปรารถนากลายเป็นจริง ทุกอย่างก็จะไปได้สวยโดยอัตโนมัติเท่ากับสิ่งที่ฉันต้องทำคือชนะสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้าให้ได้ก็พอ นายไม่คิดแบบนั้นหรือ?”

หมอนี่นอกจากจะเพี้ยนแล้วยังเชื่อมั่นในแนวคิดแปลกแยกอีกด้วย

ยูอิจิตัดสินใจว่าไม่มีทางเลือกเลยการต่อสู้ได้อีกแล้ว

“เคยได้ยินว่านายคือตัวเอก แต่การเลือกฆ่าทุกคนที่เกะกะขวางทาง ทำเรื่องเหมือนเป็นพวกตัวร้ายทั่วไปแบบนั้น คือความคิดที่ถูกต้องแล้วหรือ?”

“หืม? จะว่าไปเอนเดก็อยู่ด้วยนี่นา ได้ฟังมาแล้วสินะ อย่กักังวลไปเลย ไม่ว่าตัวเอกลงมือฆ่าใครก็ตาม อย่างดีก็แค่รู้สึกทุกข์ทรมานเล็กน้อย แล้วก็จะเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวเอกได้รับการปลดปล่อยน กลับมาลุกขึ้นอีกครั้งได้อย่างรวดเร็ว ก็นะ สำหรับกรณีนี้แคโยนให้พวกนายเป็นพรรคพวกของฆาตกรก็สิ้นเรื่อง”

ยูอิจิไม่เข้าใจว่าเรื่องมะกำลังพูดอะไรกันแน่ เขาจึงตัดสินใจ

ว่าควรเพิกเฉยต่อคำพูดของหมอนั้นดีกว่า คำพูดพรรคนั้นคือคำเพื่อเจ้า หากผลอดตั้งใจฟังโดยไม่ระวัง อาจทำให้เกิดความสับสนขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

เรียวมะเริ่มเคลื่อนไหว

เขาปากการ์ดใบหนึ่งออกจากมือ

ยูอิจิเฝ้าระวังเตรียมรับการโจมตี ทว่าการ์ดเพียงแค่อลอยไปยังพื้นที่ว่างกลางอากาศ ปรากฏประกายแสง จากนั้นก็สลายหายไป

‘อีเวนต : ผู้ที่ลงมือฆ่าคนสำคัญของเรียวมะคืออัลเบลดำกับ ซาคาคิ ยูอิจิ เรียวมะประจันหน้าตัวต่อตัวกับยูอิจิ เขาชนะและได้รับพลังใหม่’

ราวกับได้ยินเสียงพูดประโยคเช่นนั้นจากที่ไหนสักแห่ง

ดูเหมือนจะไม่ใช้การโจมตี ประโยคเมื่อครู่ล้วนเป็นเพียงข้อความมั่วซั่วไร้ข้อเท็จจริง ทว่ายูอิจิสั่งหรณใจไม่ตีเอาเสียเลย

เขารู้สึกว่ามันคล้ายคลึงกับวิธีใช้ความสามารถของมาकिनะ

“อย่าขยับ หรือคิดว่าแฟนสาวจะเป็นยังงี้ข้าง?”

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่นาสึกิย้ายตำแหน่งไปด้านหลังยูอิจิ มีผ้าตัดในมือเธอกำลังจ่อคอผู้กล้าสาว

“เฮ้? ทำไมกัน! พวกเราเป็นเพื่อนกันนะ!”

“ใช่ ฉันเองก็ปวดใจที่ต้องทำเรื่องแบบนี้กับเพื่อน แต่ฉันไม่มีทางเลือก”

นาสึกิถอนหายใจด้วยท่าทางแสร้างทำอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ใช่เรื่องช่วยไม่ได้สักหน่อย! เดี่ยวก่อน ปลายมิดเข้าเนื้อแล้วนะ!”

“ฉันคิดมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วละ เวลาเห็นฉากประเพณีในละครทีไร ถ้าไบมิดไม่กรีดเนื้อยอมไม่มีทางเจียนได้ในทันทีเมื่อถึงคราวจำเป็น ไหนจะไม่มีทางชู่ให้กั้วได้อีกด้วย ไม่ต้องกังวล วางใจเถอะ ฉันแค่เจียนลึกลงไปราวห้ามิลลิเมตรเท่านั้น เฉพาะเรื่องความสามารถในการตัดคอ ฉันมีความมั่นใจว่าอยู่ในระดับที่อุปคลาสของญี่ปุ่นเชียวนะ”

“ไม่เห็นจะทำให้รู้สึกอุ่นใจเลยสักนิด!”

เรียวมะหัวเราะเยาะ

เมื่อหัวเราะจนพอใจ เขาก็หันมองยูริกะด้วยสายตาดูแคลน

“ว่าแล้วเชื่อว่าไม่ใช่เธอ เคยสงสัยว่านางเอกที่เป็นผู้กล้าจะเป็นยังไงกันแน่ สุดท้ายก็แค่ยายเด็กบ้าธรรมดาไม่ใช่หรือไง ไม่เห็นมีจุดน่าไฮกเลยสักนิด”

เรียวมะใช้มือซ้ายชี้ไปทางยูริกะ

แสงทั่วร่างย้ายมารวมกันที่มือซ้าย กระสุนแสงพุ่งออกมาใน

พริบตา

“หลบ!”

ยูอิจิยกเท้าถีบนาสีกิ

เด็กสาวทั้งสองต่างเสียหลักล้มกลิ้ง กระสุนแสงพุ่งผ่านตำแหน่งซึ่งเมื่อเสี้ยววินาทีก่อนนาสีกียังยืนอยู่ตรงนั้น

กระสุนแสงกวาดโตะด้านหลังพวกนาสีกิกระจุยกระจาย ทะลุผนังร้านหายลับไปที่ไหนสักแห่ง

“คมมีด! คมมีดบาดคอแล้วค่ะ! เลือดไหลซึมออกมาแล้ว นะคะ! เหนียว! เหนียวเหนอะหนะไปหมดแล้ว!”

“ทั้งที่อยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉินแบบนี้ แต่ฉันยังสามารถ หลีกเลียงการหันคอเธอทิ้ง ความจริงแล้วควรเอ่ยชมว่าฉันเก่งกาจ มากไม่ใช่หรือ!”

“ตอนนี้คือเวลาที่ควรพูดแบบนี้ด้วยใบหน้าอึดอัดหรือไง!”

เพราะเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉิน ยูอิจิเลยลืมเรื่องมีดผ่าตัดไป เสียสนิท เขาจึงโผล่อกเมื่อพบว่ายูริกะปลอดภัย

ดูเหมือนการยิงกระสุนแสงจำเป็นต้องใช้เวลารวบรวมพลัง เรียวมะไม่ได้เปิดฉากยิงกระสุนแสงต่อเนื่อง ถึงกระนั้น ประกายแสงทั่วร่างก็ค่อยๆ เปล่งประกายอีกครั้ง หมายความว่าคงใช้ เวลาไม่นานนักในการยิงกระสุนลูกใหม่

ช่วงจังหวะที่ยูอิจิกำลังคิดเรื่องการเปิดฉากสวนกลับ เอนเด ที่นั่งชมจากตำแหน่งห่างออกไปเล็กน้อยก็ส่งเสียงขึ้นมาจากน้ำเสียง สุกสนานจากใจจริง

“นั่นคือทาเคอิ เรียวมะในสภาพปัจจุบัน อย่างที่เธอเห็น เขา กลายเป็นพวกสติเฟื่องไปแล้ว แต่ถึงยังไงก็คือตัวเอก เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะทำอะไรเรื่องใด ก็จะได้รับรางวัลให้กลายเป็นเรื่องเหมาะสม โดยอัตโนมัติ”

“หมายถึงเสียงเมื่อไหร่?”

“ถูกต้อง อีเวนต์การ์ดทำให้เขาสามารถเลือกเหตุการณ์ที่จะ เกิดขึ้นด้วยตัวเอง จริงอยู่ว่าไม่ได้มีพลังถึงขั้นเปลี่ยนแปลงความ นึกคิดของผู้อื่น แต่ถ้าหากเธอเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ คำที่ได้ยินเมื่อครู่ก็จะ

กลายเป็นความจริง หากไม่ใช่เรื่องใหญ่โตมากมายนัก ต่อให้เป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นไปแล้ว ความสามารถของเขาก็ยังทำให้เกิดการเขียนทับได้ สรุปคือจะทำให้เธอต้องกลายเป็นฆาตกรโง่ละ”

“กรอด! สุดท้ายก็เป็นไปตามที่เธอคาดหวังทั้งนั้นสินะ!”

“เปล่าสักหน่อย ฉันอยากให้เร็วมะเร็งบ้างดีกว่าเดิม แต่ก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะลงเอยแบบนี้”

เอนเดมูมือแส้จึงทำท่ายอมแพ้

“ถ้าอยากทำเรื่องอย่างวางแผนการร้ายแล้วละก็ ที่หลังช่วยวางแผนให้มันรอบคอบกว่านี้หน่อย!”

ทว่าในท้ายที่สุด เรื่องราวก็เป็นไปตามความปรารถนาของเอนเด ยูอิจิไม่อาจทำเป็นเมินเฉยเรื่องเร็วมะเร็บบ้างได้อีกต่อไป

ถึงไม่อาจคาดเดาว่าต่อให้ล้มหมอนี่ลงแล้ว จะทำให้เขาสูญเสียความพิเศษในฐานะตัวเอกไปหรือไม่ แต่เขาเป็นว่าก่อนอื่นไม่มีทางเลือกใดนอกจากต่อยให้ดีกว่าเท่านั้น

หรือก็คือใช้วิธีตามปกติของยูอิจิ

‘เฮอะะ จงปลดปล่อยพลัง! จงล้างแค้นให้สำเร็จ!’

เสียงก้องกังวานในสมอง

นั่นคือเสียงที่เริ่มได้ยินครั้งแรกตอนถูกเส้นผมรัดแน่นทั่วร่าง

ถูกไต่ด้นจนตกอยู่ในสถานการณ์สิ้นหวัง

เร็วมะเร็บไม่ได้เชี่ยวชาญการต่อสู้

ที่ผ่านมามีเรื่องอะไรเคยเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์มากมาย คอยให้ความช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่างๆ นานา ทว่าเรื่องอะไรไม่ได้ทำ เรื่องเหล่านั้นสำเร็จเพราะกำลังของตนเอง เขารู้ดีว่าตัวเองไม่มีความสามารถเพียงพอต่อการทำเช่นนั้น หากไม่พึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้อื่น เขาก็เป็นแค่เด็กหนุ่มไร้กำลัง ไม่อาจทำอะไรได้ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ตรงหน้าคือฆาตกรผู้ฆ่าน้องสาว ฆ่าพี่สาว ฆ่าเพื่อนสมัยเด็ก

และตัวเขาเองก็กำลังจะถูกฆ่าอย่างไรทางต่อต้าน นั่นคือเรื่องที่ไม่อาจให้อภัยได้เป็นอันขาด คำว่าไร้กำลังไม่ใช่คำที่จะนำมาเป็นข้ออ้าง หากถูกฆ่าตายตรงนี้ ทุกอย่างก็จะเป็นเรื่องไร้ความหมาย เรียวมะพยายามต่อต้านขัดขืนสุดกำลัง ทว่าก็เป็นเรื่องไร้ผล เขาไม่อาจขยับร่างกายได้แม้แต่ส่วนเดียว และในช่วงจังหวะที่เรียวมะ กำลังจะตัดใจยอมแพ้เพราะไม่อาจต่อกรกับหญิงสาวคนนี้ได้นั่นเอง

‘อยากได้พลังรึ’

เสียงนั้นเอ่ยถามเรียวมะ

เสียงของปิศาจร้าย

การตอบรับเสียงนั้น ย่อมต้องมีเงื่อนไขแปลกเปลี่ยน

ทว่าเรียวมะไม่มีความลังเล

“มอบพลังมา!”

เรียวมะตอบกลับทันที

‘ถ้าเช่นนั้นจะมอบให้’

พลังแผ่กระจายไปทั่วร่างกายเรียวมะ

พลังไหลทะลักราวเขื่อนแตกจากกั้นบังของวิญญาน
ความโกรธครอบงำจิตใจ

พลังแห่งความก้าวร้าวย่อมวิญญานจนเป็นสีดำสนิท
ทว่าไม่ใช่เรื่องที่เรียวมะต้องหวาดหวั่น ขอเพียงล้างแค้นได้
สำเร็จเท่านั้นก็พอ

ไม่ต้องการอะไรอีก

ล้มเจ้าพวกนี้ให้ได้ก็เพียงพอ

เมื่อรู้สึกตัวอีกที เส้นผมที่เคยรัดแน่นทั่วร่างกายก็ขาดสะบั้นจน
หมดสิ้น

มันถูกฉีกขาดด้วยพลังซึ่งเอ่อล้นออกมาของเรียวมะ

เรียวมะใส่แรงลงที่มีมือขวา

การบาดเจ็บี่ช้ำนี้ช่างเป็นเรื่องง่ายดายเหลือเกิน

สายตามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างแจ่มชัด

ร่างกายของชิโอรึกลายเป็นผุยผง

เหลือเพียงกระดูกซี่โครงเท่านั้น

ชิ้นส่วนเทพเจ้า

ไม่อาจรู้ว่าของเช่นนั้นสถิตกับร่างกายของชิโอรึตั้งแต่เมื่อใด

เมื่อคิดว่าเรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะธรรมชาติของตนเอง
ซึ่งมักนำพาเรื่องวุ่นวายมาสู่ตัวอยู่เสมอ เรียวมะแทบไม่อาจควบคุม
ความโกรธได้อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ต่อให้มันคือส่วนหนึ่งของเทพเจ้า ทว่าสำหรับ
เวลานี้ นั่นคือร่องรอยเพียงหนึ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่ของชิโอรึ

ทว่าขณะที่เรียวมะกำลังจะเดินไปหาชิโอรึ ภาพหนึ่งก็ปรากฏ

ในสายตาของเขา

“ขอบใจมาก กำลังอยากได้เจ้านี้อยู่พอดี ช่วยได้มากเลย”

ซาคาคิ ยูอิจิย่ำเท้าเหยียบเศษฝุ่นผงที่เคยเป็นร่างกายของ ชิโอรุ เอื่อมมือลงไปเหยียบซีโครง

จริงสิ

หมอนี่ยังอยู่

เจ้าพวกนี้ยังอยู่

ซาคาคิ ยูอิจิยังอยู่ ทาเคอุจิ นาสึก็ยังอยู่ มารูยามะ ยูริกะ ยังอยู่

“อย่าได้เอาฉันไปเปรียบเทียบกับพวกระดับอัลเบลต้าเชียวนะ”

ซาคาคิ ยูอิจิยิ้มแยะด้วยใบหน้าเหยียดหยาม

‘ฮ่า ฮ่า ฮ่า!’

เสียงสะท้อนดังก้องภายในใจ ไม่อาจแยกออกกว่านั้นคือเสียงของสิ่งที่มอบพลังให้กับเขา หรือเสียงที่มาจากจิตใจตนเองกันแน่

ถึงกระนั้น เรียวมะยังคงหลงเหลือความเยือกเย็น

ซาคาคิ ยูอิจิ

หมอนั้นเป็นแค่คนธรรมดา

ไม่ใช่ตัวตนราวภูตผีอย่างอัลเบลต้า ไม่ใช่ตัวตนที่มีพลังผู้กล้าเหมือนมารูยามะ ยูริกะ ไม่มีพลังพิเศษใดๆ ตื่นขึ้นมาเช่นเรียวมะ

เรียวมะจับพลังในตัวเด็กหนุ่มคนนั้นได้อย่างชัดเจน เขาไม่ใช่คนที่ต้องหวาดหวั่นแต่อย่างใด

ต่อไปเป็นเช่นนั้น แต่เชื่อว่าจะยอมปล่อยให้รอดไปจากที่นี่

ไม่มีความจำเป็นต้องล้มเล ฆ่าให้ตายเสียตรงนี้

เรียนมะหั้นมือขวาไปทางยูอิจิ ยิ่งกระสุนแสงซึ่งไม่ได้รวบรวมพลังมากนัก

จริงอยู่ว่าเป็นเพียงการโจมตีสกัดกัน ถึงกระนั้นซาคาอิ ยูอิจิ ย่อมไม่มีพลังใดๆ มาตอบโต้ เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากหลบกระสุน

เรียนมะลงมือเคลื่อนไหวสำหรับการโจมตีขั้นเด็ดขาด

ออรา่ทั่วทั้งร่างถูกปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นแรงขับเคลื่อน เรียนมะพุ่งตัวด้วยวิถีแนวโค้งครึ่งวงกลมไปด้านหลังยูอิจิในพริบตา

เป็นการโจมตีจากทิศหน้าและหลังพร้อมกัน

เรียนมะเอี้ยวตัวดึงแขนซ้ายในท่าเตรียมขว้าง รวบรวมกำลังระดับที่ถ้าโดนเข้าจะทำให้ร่างกายแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เหยียงแขนเล็งเป้าหมายไปยังหลังคอยูอิจิ

สรุป เกิดเสียงกระแทก

เรียนมะแตกตื่น สมองไม่อาจทำความเข้าใจภาพที่ปรากฏในสายตา เขาสัมผัสถึงความเจ็บปวดได้จากทุกส่วนของร่างกาย สติใกล้จะไม่สามารถอยู่ต่อไป

เสียงที่ได้ยินมาจากทิศทางเหนือศีรษะ กว่าเรียนมะจะรู้ตัวว่าภาพในสายตาเวลานี้กำลังกลับทิศ ก็เป็นช่วงเวลาเพียงชั่วอึดใจก่อนสติของเขาจะขาดหาย

ยูอิจิย่อดั้วหลบกระสุนแสงจากด้านหน้าและด้านหลัง ในช่วง
แทบจะจิ่งหวะเดียวกับที่พวกมันพุ่งปะทะกันกลางอากาศ

จากนั้นยูอิจิก็วิ่งในท่าย่อเข่า มือขวาคว้าจับแขนของเรียวมะ
กดเท้าย้ำพื้นกระแทกศอกซ้ายใส่หลังเรียวมะ

หากมูสึโกะได้ชมภาพเหตุการณ์นี้ละก็ เธอจะต้องรีบอธิบาย
อย่างตืออกดีใจว่าการโจมตีของยูอิจิคือท่าหกหัวศอกในหมัดแปด
ปรมัตต์อย่างแน่นอน

ศอกยูอิจิอัดกระแทกลิ้นปี่ของเรียวมะ

หากอีกฝ่ายคือมนุษย์ธรรมดาทั่วไป การต่อสู้ย่อมสิ้นสุดลง
ตรงนี้

ทว่ายูอิจิไม่คิดที่จะประมาท เผลอมองว่าเรียวมะคือคน
ธรรมดาแต่อย่างใด

ยูอิจิเพิ่มแรงบีบที่มือขวาซึ่งกำลังกุมแขนซ้ายของเรียวมะ
ส่วนแขนซ้ายที่เมื่อครู่ใช้ศอกกระแทก เวลานี้ย้ายมาสอดเข้าไปในช่วง
หว่างขา จิ่งหวะเดียวกันนั่นเอง ยูอิจิย่อเอวยึดขาซ้ายลอดผ่านระหว่าง
ขาทั้งสองข้างของเรียวมะ

จากนั้นใช้ไหล่ดันแล้วเหวี่ยงทุ่ม

มือซ้ายของยูอิจิบีบลูกอัณฑะของเรียวมะ พร้อมเหวี่ยงทุ่ม
โดยเล็งให้กระหม่อมผาดพื้น และเพื่อความมั่นใจยิ่งขึ้น ยูอิจิเหวี่ยง
เท้าซ้ายหวดศีรษะเรียวมะเต็มแรงซ้ำอีกครั้ง

เรียวมะลอยกระเด็นตามแรงเตะ

ร่างของเขากระแทกโต๊ะร้านกาแฟจนไปหยุดเมื่อชนผนังร้าน
อย่างจิ่ง ออราทั่วร่างเรียวมะสูญสลายหายไปหมดสิ้น

“ซาคาคิคุง.....ฉันเป็นฆาตกรโหดก็จริง แต่บอกตามตรงว่า
เมื่อไปถึงกับของชิ้นไหนนะ.....ไม่มีความจำเป็นต้องลงมือถึงขั้นนั้น
ไม่ใช่หรือ?”

“เมื่อก็ทำเป็นพูดดีว่าอย่ามาพูดเรื่องฆ่าแกงกันง่ายๆ แต่ว่า
เท่าที่เห็นนี่ ‘ลงมือโดยหมายเอาให้ตายไม่ผิดแน่’ แน่นอน”

นาสึกิและยูริกะต่างเรียงแถวพูดต่อว่ายูอิจิ

“ไม่ตายหรอกน่า ยิ่งมือไว้แล้ว”

ยูอิจิตอบกลับด้วยน้ำเสียงแก้ตัว

“ตกใจหมด คำว่ายังมือมีความหมายอื่นนอกเหนือจากที่ฉัน
รู้ด้วยหรือ?”

“เพราะท่าสอกตอนแรกไม่ให้สัมผัสว่าเข้าเป้าเท่าไร ทำให้
พอจับได้ว่าเจ้าของที่เหมือนออรา แสดงผลเหมือนคนคอยดูดซับแรง
โจมตีเอาไว้ด้วย เพราะฉะนั้นลงมือเท่านี้ไม่มีทางถึงตายอยู่แล้ว”

แน่นอนว่าหากอีกฝ่ายคือคนปกติ ยูอิจิไม่มีทางลงมือถึงขั้นนี้
เหตุที่ต้องทำเพราะตัดสินใจว่าการลงมืออย่างครึ่งๆ กลางๆ ไม่มีทาง
ได้ผล

ยูอิจิเดินไปหาเรียวมะที่นอนล้มตรงริมผนัง

ยังมีชีวิต

ทว่าใบหน้าซีดเผือด หายใจแรง หัวใจเต้นรัวกว่าปกติ

“แบบนี้คือสภาพช็อกสินะ? ถ้าปล่อยไว้คงไม่รอด? ถึงฉันจะ
ไม่ได้สนใจอะไรก็เถอะนะ”

“.....พอเจอสถานการณ์แบบนี้แล้วรู้สึกเลยว่าช่างสะดวก
สบายเหลือเกินที่มีคนรู้จักเป็นสหายอดคุณหมอ!”

คนที่ยูอิจินึกถึงก็คือโนโร คาซุยะ คุณพ่อของไอโกะ

เขาคือคนที่ถูกขนานนามว่าสุดยอดคุณหมอ ยูอิจิคิดเอาเองว่าขอเพียงยังไม่หมดลมหายใจ เขาคนนั้นจะต้องช่วยทำอะไรสักอย่างได้แน่นอน

“ปะ แผลงเกินไปแล้ว? สลับบทกันแล้วไม่ใช่หรือไง..... ทั้งที่นายต้องตายด้วยเคมีอันตรายชั้นของฉัน พลังที่ถูกปลุกให้ตื่นเพราะคนใกล้ชิดถูกฆ่า.....ฉันคือตัวเอกนะ.....แล้วทำไมต้องมาพบเจอกับชะตากรรมแบบนี้.....”

เวลานี้เรียวมะกำลังเจ็บปวดไปทั่วร่าง ถึงกระนั้นเขาก็ไม่อาจอดกลั้นความสงสัยเอาไว้ได้

“เป็นตัวเอกแล้วเกี่ยวอะไรกับเรื่องไม่มีทางพ่ายแพ้ด้วย มีตั้งเยอะแยะที่สุดท้ายก็จบแบบแบดเอนด์ไม่ใช่หรือไง”

ไม่อาจแน่ใจว่านั่นคือคำที่ทำให้ยอมรับได้หรือไม่ เรียวมะหมดสติไปหลังได้ฟังคำตอบของยูอิจิ

ยูอิจิหันมองไปทางเอนเดซึ่งนั่งห่างออกไปเล็กน้อย

ตอนแรกยูอิจิคิดว่าเอนเดจะต้องกำลังทำหน้าที่เจ็บแค้น ทว่าเธอยังคงนั่งมองเหตุการณ์ด้วยใบหน้าสนุกสนาน จากนั้นก็ปรบมือให้ยูอิจิ

“แม้กระทั่งตัวเอกก็ไม่ไหวอย่างนั้นหรอก เคยคิดอยู่นะว่าบางทีอาจสำเร็จก็ได้ นี่ก็เท่ากับว่าเธอมีพลังมากถึงขั้นล้มล้างเงื่อนไขระดับนั้นได้เลยสินะ”

“แบบนี้สามารถคิดว่าพวกเธอพ่ายแพ้ ถอนตัวจากสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนได้แล้วใช่ไหม? น่าจะพอใจแล้วไม่ใช่หรือไง? ฉันเองก็

สามารถจบเรื่องโดยไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวมากกว่านี้ได้แล้วสินะ?”

“นั่นสินะคะ ถ้าเธอคิดว่าดีแล้ว ฉันก็ไม่มีปัญหาหรอกนะ”

วิฑูตเหมือนมีความหมายแฝง อย่างไรก็ตาม เท่าที่เห็นในตอนนั้น เอนเดไม่ได้แสดงท่าทีว่ามีแผนการอะไรอีก ยูอิจิจึงตัดสินใจเอาไว้ค่อยว่ากันทีหลัง

หากการต่อสู้ปรากฏผลแพ้ชนะอย่างเด็ดขาด ชิ้นส่วนเทพเจ้าของฝ่ายแพ้จะหลุดจากร่างกายผู้สถิต

ลูกแก้วขนาดเท่ากำปั้นตำหล่นลงบนพื้นข้างกายเรียวมะ

ยูอิจิจើมมือลงไปหยิบกำปั้นตาเทพเจ้า

ทว่าจู่ๆ กำปั้นตากลับหายไปต่อหน้าต่อตา ยูอิจิจึง

เครื่องกลขนาดเล็กสีใบพัด

อุปกรณ์ซึ่งถูกเรียกว่าโดรน บินโฉบด้วยความเร็วสูง เก็บกำปั้นตาตัดหน้า ยูอิจิจึง

“หา?”

ยูอิจิจึงไล่สายตาดูตามโดรน

โดรนบินผ่านหน้าต่างที่พังเสียหาย อีกฝั่งของหน้าต่างปรากฏมนุษย์สองคนยืนอยู่ตรงนั้น

“มัวทำอะไรอยู่ตรงนั้นกันนะ พี่สาว.....”

ซาคาคิ มุสึโกะยืนกอดอกด้วยท่าทางยโสโอหัง

ยูอิจิจึงรู้สึกโล่งอกทันที

เหตุใดมุสึโกะจึงปรากฏตัวที่นี่ สำหรับยูอิจิจึงเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

ไม่ว่าสถานการณ์จะแปรเปลี่ยนเพียงใด พี่สาวของเขา

ก็สามารถปรากฏตัวอย่างไร้เหตุผลได้ทุกเมื่อ สาเหตุที่โผล่มาแย่งชิง
ชิ้นส่วนไปต่อหน้า อย่างดีก็คงเพราะคิดว่าน่าสนุกเท่านั้น

เหนือสิ่งอื่นใด การพบเห็นพี่สาวซึ่งไม่รู้ว่าจะหายไปไหน คือภาพ
ที่ทำให้ยูอิจิรู้สึกโล่งออกจากใจจริง

ด้วยเหตุนี้กว่ายูอิจิจะสังเกตเห็นความผิดปกติ ก็ต้องใช้เวลา
พักหนึ่งเลยทีเดียว

ยูอิจิไม่ทันให้ความสนใจกับคนที่ยืนข้างกายมุสึโกะ

เมื่อโดรอนบินไปถึงเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างพี่สาว มันก็มอบมันต์ดา
ให้กับเขาด้วยมือกล

ยูอิจิตกตะลึง

“นี่มันเรื่องอะไรกัน?”

ผู้ที่ยืนข้างกายมุสึโกะคือโรคุฮาระ ฮิโรมิจิ

เด็กหนุ่มผู้แย่งชิงไซลริตเตอร์ไปจากยูอิจิ

กว่า

พิ

มีอีกไหม

ตอนที่ 5 ซาคาคิ มุสึโกะหักหลัง!?

โรคุฮาระ ฮิโรมิจิคือเด็กหนุ่มท่าทางอึมครึม
บรรยากาศของเขาไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิม แต่มีจุดหนึ่งที่
แตกต่างจากปกติ

ปีก

ปีกสีดำคล้ายปีกกางออกออกมาจากแผ่นหลังของเขา

สิ่งนั้นทำให้ฮิโรมิจิดูราวกับปีศาจร้าย

ฮิโรมิจียืนเหนือขอบหน้าต่างที่พังเสียหาย

ทิศตรงข้ามกับหน้าต่างคือตัวเอกทาเคชิ เรียวมะที่ยังคงล้ม

คว่า โดยมียูอิกับนาสึกิยืนอยู่ข้างตัว

ยูริกะอยู่บนประตูทางเข้าออกร้าน ผั่งซ้ายมือของยูอิจิ

เอนเด็นนั่งมองภาพเหตุการณ์จากเก้าอี้อยู่ที่มุมด้านใน

ส่วนซาคาคิ มุสึโกะ ยืนเหนือขอบหน้าต่างข้างฮิโรมิจิ

“เอ่อ วิธีไล่คนของเธอไม่ได้ผลเอาเสียเลยนี่นา? โผล่หน้า

มาเรื่อยๆ ไม่หยุดหย่อนแล้วเห็นไหม”

ยูอิจึเอ่ยถามเรื่องซึ่งจะเป็นอย่างไรก็ช่างกับเบนเด รวากับ
ต้องการหนีความจริงตรงหน้า

“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่วิถีไถ่คนของฉันไม่ใช่การใช้เวทมนตร์
มันเป็นการใช้พลังในรูปแบบที่กำหนดว่านี่คือพื้นที่ส่วนบุคคล สรุปคือ
ถ้าเป็นกรณีของคนประเภทไม่สนใจการรักษาภู ย่อมมีโอกาสเข้ามา
ที่นี่”

ต่อไปเป็นพื้นที่ที่คาดเชือกกันห้ามเข้าโดยตำรวจ มุสึโกะก็
ไม่เคยนึกสนใจของพวกนั้นแม้แต่น้อย เธอทำเรื่องมากมายที่สุ่มเสี่ยง
ต่อการผิดกฎหมายมาตั้งแต่สมัยก่อน

“แต่ว่านะ ความจริงแล้วพวกมุสึโกะคงไม่เกี่ยวข้องกับการ
ไถ่คนมาตั้งแต่แรก เพราะว่าฉันเป็นคนนัดให้มาพบกันที่นี่ไงล่ะ”

เบนเดพูดเช่นนั้นพร้อมเดินไปหาพวกมุสึโกะ

เธอหยุดเท้าตรงหน้าพวกมุสึโกะ แล้วหันกลับมากางแขนกว้าง

“นี่คือแผนการลำดับต่อไปของฉัน ฉันลองครุ่นคิดว่าควรทำ
อย่างไรดีนะ จึงจะสามารถเอาชนะซาคาอิ ยูอิจึ แล้วก็ถูกใจพบว่า
มันเป็นเรื่องง่ายตายมาก เพียงแค่ให้ซาคาอิ มุสึโกะมาเป็นพวกพ้อง
ของฉัน เป็นฝ่ายตรงข้ามกับซาคาอิ ยูอิจึเท่านั้นก็พอ นี่คือนี่เรื่องที่จะ
ส่งผลร้ายแรงที่สุดจริงไหม?”

“เฮ้ นี่มันเรื่องอะไรกัน?”

มุสึโกะอยู่ฝั่งศัตรู

ยูอิจึเวียนหัวคล้ายจะเป็นลม เมื่อพบเจอภาพซึ่งยากต่อการ
ทำใจเชื่อ

พี่สาวอาจชอบทำอะไรไม่เข้าเรื่องอยู่เสมอ ถึงกระนั้นก็ไม่มีการหักหลังเขาแน่ ยูอิจิเชื่อมั่นเช่นนั้นมาตลอด

“ล้อเล่นใช่ไหม? อย่ามาพูดจาซุ่ยๆ มาทางนี้ได้แล้วพี่สาว ฉันเอาชนะตัวเอกได้เรียบร้อยแล้ว จริงสิ จัดการด้วยทำนองนั้นเลย ทำต่อเนืองแทงศอกแล้วใช้ไหล่ดันทุ่มที่พี่สาวคิดค้น นำเสียชีวิตที่มาเข้าไปหน่อย ไม่ใช่ทำที่จะมีโอกาสได้ลงมือใช้จริงสักเท่าไรนี้นะ.....”

ยูอิจิริบพูดด้วยความร้อนรน

“ปัญหาคือต้องทำอะไรจึงจะสามารถทำให้มุสึโกะคุมมาเป็นพวกของฉัน โชคดีที่ครั้งนี้สถานการณ์เป็นใจ พวกเธอมีเรื่องขัดแย้งบาดหมางกันพอดี ทำให้เมื่อฉันลองเอาความคิดไปนำเสนอเธอก็ตอบตกลงทันที”

เอนเดพูดด้วยใบหน้าสนุกสนานอย่างเห็นได้ชัด

“เอาละ! ไหนๆ ก็ไหนๆ เก็บชิ้นส่วนเทพเจ้าอีกชิ้นมาด้วยเลยดีกว่า! เท่านั้นชิ้นส่วนเกือบทั้งหมดก็จะอยู่ในมือพวกเรา!”

มุสึโกะขึ้นนิ้วไปทางยูอิริ

“พูดอะไรออกมาซะพี่สาว!”

“อู๊ย? คนที่เคยร้องไห้จนแวงว่าไม่เอาสงครามแย่งชิงกำลังพูดอะไรออกมาหรือ? ในเมื่อไม่ใช่ผู้เกี่ยวข้องก็ช่วยรีบกลับไปได้ไหม?”

มุสึโกะพูดจาไร้เยื่อใย

ยูอิจิสับสนแตกตื่น รีบหันไปทางฮิโรมิจิ

“เฮ้! นายคิดอะไรอยู่ถึงได้ไปจับมือกับพี่สาว! ในเมื่อเป็นเพื่อนร่วมชั้น ย่อมรู้ดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือไงว่าพี่สาวเป็นคนอันตรายขนาดไหน.....!”

“เพราะเธอบอกว่าจะให้ความร่วมมือ ฉันเลยไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธไม่ใช่หรือ? แคมยังช่วยให้การรวบรวมชิ้นส่วนคืนกลับอีกด้วย”

อีโรมิจิตอบกลับด้วยคำพูดสมเหตุสมผล ทำให้ยูอิจิไม่อาจเถียงได้อีก

“เอนเด! เธอวางแผนการโดยใช้เรือวมะเป็นหลักไม่ใช่หรือ! แล้วทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาได้!”

“ตามปกติย่อมต้องมีแผนสำรองเตรียมไว้อยู่แล้วจริงไหม? หากแผนการแรกล้มเหลว ก็เลือกใช้แผนการที่สอง นี่คือเรื่องปกติอยู่แล้วนะ”

ยูอิจิหันไปทางนาสึกิด้วยสายตาขอความช่วยเหลือ

สารถาตามตรง ยูอิจิไม่รู้แม้แต่น้อยว่าเขาควรทำอย่างไรกับสถานการณ์ตอนนี้

“การได้เห็นซากาคิคุงออกอาการแตกตื่นก็เป็นเรื่องสนุกอยู่นะ แต่เอาเป็นว่าก่อนอื่น แคंपกป้องคุณมารูยามะก็จบเรื่องไม่ใช่หรือ?”

“นะ นั่นสินะ ถ้าถูกชิงชิ้นส่วนต้องเป็นเรื่องยุ่งสินะ!”

จะอย่างไรยูอิจิก็ก็น่าจะพูดว่าตัวเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งนี้ เขาจึงไม่อาจเพิกเฉยปล่อยให้ยูริกะโดนเล่นงาน

“คุณตรงนั้น! ฉันเองก็ไม่ได้ชื่นชอบการต่อสู้อย่างสูญญเปล่า! เพราะฉะนั้นหากยอมมอบชิ้นส่วนมาให้แต่โดยดี ฉันรับปากว่าจะไม่ทำอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น แต่ถ้าปรารถนาจะต่อสู้ ทางนี้เองก็คาดหวังให้เป็นเช่นนั้นด้วยเหมือนกัน!”

ตกลงว่าอยากให้เป็นแบบไหนกันแน่ นั่นคือคำพูดที่ยูอิจิอยากย้อนเสียเหลือเกิน ผู้เปิดฉากไม่ใช่ผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้า

อย่างฮิโรมิจิ หรือผู้วางแผนการไว้เบื้องหลังอย่างเอนเด แต่เป็นมุสึโกะ
“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่ถ้าฉันเผลอละก็ คงลงมือฆ่าทิ้งทันที
เลยสินะ?”

ยูริกะยกคาง

โดยพื้นฐานแล้วการต่อสู้ในสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า
คือการต่อสู้เพื่อปลิดชีวิตอีกฝ่าย

ต่อสู้ให้ช่วงชิงขึ้นส่วนมาได้ แต่ถ้าผู้ครอบครองคนเดิมยังมีชีวิต
ก็จะไม่สามารถนำขึ้นส่วนมาสถิตเพื่อใช้งานได้ หรือก็คือไม่สามารถ
ใช้พลังของขึ้นส่วนเทพเจ้าได้นั่นเอง นอกจากนี้หากปล่อยให้มีชีวิต
ต่อไป ก็มีแต่จะทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากภายหลังเท่านั้น

“ฉันไม่ได้ต้องการพลังอ่อนด้อยของเธอเลยสักนิด เพราะตอนนี้
ของจำเป็นอยู่ในมือฉันหมดแล้ว รีบมอบมันมาก่อนที่พวกฉันจะนึก
เปลี่ยนใจดีกว่าไหม?”

บางที่อาจเป็นเพราะฮิโรมิจิเกิดความไม่พอใจ ถ้าต้องปล่อยให้
ให้อำนาจตัดสินใจอยู่ที่มุสึโกะคนเดียว เขาจึงพูดออกมาในเชิงข่มขู่

ยูริกะมีสีหน้าเจ็บแค้น ดูเหมือนเธอกำลังคิดว่าตนเองไม่อาจ
เอาชนะฮิโรมิจิ

ยูอิจเองก็วิเคราะห์ไปในทางเดียวกัน

ปีกกลางแผ่นหลังของฮิโรมิจิคือขึ้นส่วนเทพเจ้าที่เทนกุเคย
ใช้งานไม่ผิดแน่

ขึ้นส่วนที่มีความสามารถบินกลางอากาศได้อย่างรวดเร็ว

นั่นไม่ใช่ปัญหาถ้าเป้าหมายของฮิโรมิจิคือยูอิจ ไม่ว่าจะเป็นการ
หลบหลีกหรือโจมตีสวนกลับ ยูอิจก็สามารถทำได้ทั้งสิ้น

ทว่าในกรณีที่เป็นาหมายของฮิโรมิจคือยูริกะ ยูอิจไม่มีวิธีช่วย
ปกป้องตัวเธอ ที่ล้าคณยูริกะไม่อาจใช้วิธีโจมตีสวนกลับฮิโรมิจได้
อีกด้วย

“อย่ามาพูดจาล้อเลียนกันนะ! คิดว่าผู้กล้าแห่งความถูกต้อง
อย่างฉันจะพ่ายแพ้ให้กับตัวร้ายชั่วช้าอย่างพวกนายเหรอ! รับไปซะ
เบรฟสแลช!”

ท่าโจมตีที่เคยใช้ตัดคออัลเบลต้า

ยูริกะจับดาบแบบกลับด้าน เหวี่ยงฟาดมันไปทางฮิโรมิจ
คมดาบที่ไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า ฟุ้งตรงไปยังเป้าหมาย
ทว่าการโจมตีของยูริกะไม่ทำให้ฮิโรมิจเกิดบาดแผลใดๆ
“เออ ของแบบนี้ไม่ได้ผล.....”

“ใช่แล้ว.....! ถ้าเป็นการต่อสู้เหนือธรรมชาติล่ะก็ ฮิโรมิจคง
แข็งแกร่งที่สุดเลยนะ! เพราะมีพลังที่ทำให้ความสามารถไร้ผล
แล้วไหนจะมีพลังซึ่งความสามารถอีกด้วย! คิดอย่างไรที่ใช้สูตรโกง
ชัดเจนเลยละ!”

ฮิโรมิจตั้งใจจะพูดบางอย่าง ทว่าต้องเสียหน้าเมื่อถูกมุสึโกะ
พูดแทรกอย่างไม่สนใจใดๆ ทั้งสิ้น พี่สาวยังคงทำตัวสร้างศัตรูไปทั่ว
เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

ยูอิจคิดว่าเก้าอี้ใกล้มือ ขว้างมันไปทางฮิโรมิจ

ศัตรูมีทั้งหมดสามคนก็จริง แต่ผู้มีความสามารถต่อสู้มีเพียง
ฮิโรมิจคนเดียวเท่านั้น เท่ากับเพียงแค่มุสึโกะฮิโรมิจก็เป็นอันจบเรื่อง

ฮิโรมิจซึ่งตั้งท่าเตรียมพุ่งบิน ต้องเสียหลักเมื่อถูกจูโจมตัดหน้า
นาฬิกาอาศัยช่องว่างเร่งฝีเท้าวิ่งไปหายูริกะ

ยูอิจิพุ่งตรงไปทางพวกฮิโรมิจิ

ฮิโรมิจิลนลานจนไม่อาจเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว ต่อให้
อีกฝ่ายมีความสามารถครบถ้วนเพียงใด ก็เป็นคู่ต่อสู้ที่สามารถเอาชนะ
ได้อย่างง่ายดาย ทว่าขณะที่ยูอิจิกำลังคิดเช่นนั้นนั้นใจ เรื่องราวกลับ
ไม่ได้ดำเนินไปดังใจนึก

ศัตรูหมายเลขสี่ปรากฏตัวจากนอกหน้าต่าง

เป็นความผิดพลาดที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นหากเป็นยูอิจิตามปกติ
หมายความว่าความจริงแล้วเวลานี้ ยูอิจิแตกตื่นเสียจนสูญเสียความ
เยือกเย็น

ยูอิจิลอยกระเด็นเพราะถูกกำปั้นยักษ์ซึ่งพุ่งมาจากด้านหลัง
ของมุสึโกะต่อยเข้าเต็มเปา

เกิดระยะห่างอีกครั้ง

“ซาคาคิคุง.....”

ยูอิจิรีบหันหน้าไปอย่างรวดเร็ว เมื่อได้ยินเสียงรัวเร็วแรง
ของนาฬิกา

“ทาเคอุจิ!”

ทั้งนาฬิกาและยูริกะต่างล้มคว่ำ

โดรนลำหนึ่งลอยเหนือพวกนาฬิกา ซึ่งเป็นคนละลำกับเครื่อง
แรกที่ยังคงบินข้างกายมุสึโกะ หมายความว่าพี่สาวไม่ได้เตรียมมา
เพียงลำเดียว

ทั้งคู่ต่างหมดสติอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนจะถูกโดรนโจมตีด้วย
ของอย่างเช่นยาชา

“แม้แต่หันไปสนใจทางอื่นแบบนี้จะดีหรือ!?”

เจ้าของกำปั้นป็นข้ามขอบหน้าต่างราวกับตอบรับคำพูดของ
มุสึโกะ

มนุษย์ไม้

อุปกรณ์ฝึกซ้อมที่คิดค้นโดยมุสึโกะ

ท่อนซุงทรงกลมประกอบเป็นรูปทรงมนุษย์อย่างง่าย ทว่าความ
แข็งแกร่งของมันคือเรื่องที่ไม่อาจดูถูก มันมีความร้ายกาจมากถึงขั้น
สามารถเล่นงานยักษ์อย่างอิบารากิตอนที่คิดจะแอบถ้ามองบ่อเข้าน้ำ
หญิงตอนไปเข้าค่ายหน้าร้อน

“หน้อย!”

ยูอิเองก็รับรู้ถึงความแข็งแกร่งของมันดีเช่นกัน

มนุษย์ไม้พุ่งเข้าหายูอิด้วยท่าทางเหมือนไหลไปกับพื้น

หลังเท้าของมันติดตั้งล้อรถ ทำให้สามารถเคลื่อนที่ในรูปแบบ
เดียวกับการสวมรองเท้าสเก็ต

ที่สำคัญมันไม่ได้พุ่งมาอย่างเฉียดเท่านั้น มนุษย์ไม้ยังหมุน
แขนไปมาอย่างต่อเนื่อง สะเปะสะปะอย่างไร้ทิศทางอีกด้วย

รับมือยากอย่างแท้จริง

มนุษย์ไม้แทบไม่ต้องปรับแต่งท่าทางก่อนลงมือเคลื่อนไหว
ซึ่งเป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากมนุษย์

นอกจากนั้นข้อต่อของมันเองก็ต่างกับมนุษย์ ขอบเขตการ
เคลื่อนไหวก็ต่างออกไป สรุปคือยากต่อการเดาล่วงหน้าว่ามันจะทำ
สิ่งใด

แม้พลังสายตาและปฏิกิริยาโต้ตอบของยูอิจะทำให้สามารถ
หลบหลีกการโจมตีของมนุษย์ไม้ได้ ทว่ายูอิก็ไม่อาจหาช่องว่างเพื่อ

สลัดตัวไปจากมันได้

“อืม เมื่อมุสโงะคุงย้ายมาอยู่ฝั่งนี้ การเคลื่อนไหวของยูอิจิคุง ก็ไร้ชีวิตชีวาตามที่คาดคิดเอาไว้เลยนะ ถ้าอย่างนั้นพอเก็บแขนขา กับซีโครงเสร็จ พวกฉันก็ขอตัวเลยแล้วกัน คิดว่าคงได้พบกันอีกครั้ง ในศึกตัดสิน การคืนชีพของเทพมารจะถูกจัดขึ้นในที่สุดเทพเจ้า ฉันไม่มีปัญหาหรอกนะถ้าเธอไม่คิดจะมายุ่งเกี่ยวกับอีก แต่ขอเตือนไว้ว่าบางทีอิโวมิจิคุงอาจขอพรในเรื่องไม่เข้าท่าอย่างมากก็ได้ล่ะ”

“เฮ้ เดียวก่อน รอก่อน!”

ยูอิจิคุงยหลบหลีกการโจมตีพร้อมจ้องเขม็งไปทางพวกเอนเด พวกเอนเดเก็บแขนขาและซีโครงของเทพเจ้า

ยูอิจิรันรอนจนตัดสินใจต่อยสวมนมนุษย์ไม้

หากเป็นเครื่องกลทั่วไป นั่นคือหมัดที่รุนแรงพอสำหรับพังทลาย

ทว่ามนุษย์ไม้คืออุปกรณ์ที่ถูกสร้างมาเพื่อการฝึกซ้อม จึงยอม

รับประกันได้ว่ามีความทนทานสูง ที่สำคัญด้วยกระบวนการสมดุลง ปริศนาที่มุสโงะเป็นผู้คิดค้น ทำให้มันปรับเปลี่ยนท่าเพื่อผ่อนแรง โจมตีได้ในเวลาชั่วพริบตา

มนุษย์ไม้คือเครื่องกลที่มีความแข็งแกร่งเหลือเชื่อราวเรื่อง ตลกร้าย ยูอิจิเคยคิดมาตลอดว่าแทนที่จะใช้เจ้านี้เป็นเครื่องฝึกซ้อม หากใช้มันเป็นคู่มือในการต่อสู้จริง จะต้องช่วยย่นระยะเวลาในการ พัฒนาตัวเองของเขาได้เร็วขึ้น

“แต่มองหน้าที่โรकिन่าหงุดหงิดทุกที!”

ใบหน้าของมนุษย์ไม้มีเพียงตาและปากซึ่งเจาะเป็นรูเท่านั้น เป็นหน้าตาที่ถูกออกแบบอย่างขอไปทีโดยแท้

“เดี๋ยวสิ บ้าหรือเปล่าฉัน!”

ในที่สุดยูอิจิก็ถูกใจเรื่องโครงสร้างของมนุษย์ไม้

มนุษย์ไม้เคลื่อนไหวด้วยพลังงานไฟฟ้า ทว่าหากใช้พลังงาน
แบตเตอรี่ มันไม่มีทางที่จะเคลื่อนไหวได้ถึงขั้นนี้ จึงเป็นที่แน่นอนว่า
มันมีสายไฟเชื่อมต่อ ตำแหน่งคือจากแผ่นหลังของมนุษย์ไม้

อย่างไรก็ตาม การหาทางเข้าข้างหลังมนุษย์ไม้คือเรื่องยาก

มุสึโกะเองก็รู้ว่าสายไฟคือจุดที่จะตกเป็นเป้าหมาย มนุษย์ไม้
จึงเคลื่อนไหวอย่างชำนาญ คอยสกัดกั้นความตั้งใจของยูอิจิ

นี่คือโปรแกรมที่มุสึโกะเขียนให้กับมนุษย์ไม้เพื่อรับมือตัวเขา
ไม่ผิดแน่ มนุษย์ไม้เคลื่อนไหวอย่างเฉียบแหลมแม่นยำเป็นพิเศษ

“แค่ตัดเจ้านี้ก็พอสินะ?”

ขณะที่ยูอิจิได้แต่คิดหนักว่าควรทำอย่างไรถึงจะสามารถข้อม
ไปด้านหลังมนุษย์ไม้ได้ หูของเขาก็ได้ยินเสียงนาฬิกา

“ใช่! จัดการเลย!”

ยูอิจิตอบรับกลับทันที

นาฬิกาซึ่งรู้สึกตัวอีกครั้งแม้จะยังมีอาการไซเซ แต่ก็สามารถ
เข้าไปถึงด้านหลังของมนุษย์ไม้ได้

สายไฟเส้นหนาที่คงเลือกใช้เพื่อให้ยากต่อการถูกตัดขาด
ทว่านาฬิกาใช้มีดผ่าตัดของเธอเฉือนมันขาดในพริบตา

“อัมบิลิคัลเคเบิลถูกตัด เข้าสู่โหมดพลังงานภายใน เริ่มระบบ
ปฏิบัติการทำลายตัวเอง”

จู่ๆ มนุษย์ไม้ก็ส่งเสียงพูดอย่างไม่คาดฝัน

“ทำลายตัวเองอะไรกันนะ!”

อาจเป็นเพราะเปลี่ยนมาใช้พลังงานภายใน การเคลื่อนไหว
ของมนุษย์ไม่จึงซ้าลงทันตาเห็น
ยูอิจิคิดว่ามือของนาสึกิพาหนีไปจากตรงนั้น
เขาไม่ลื้มที่จะหอบยูอิจิระก่อนออกจากร้านกาแฟ
พวกยูอิจิยังคงวิ่งจนกระทั่งไปถึงตรอกที่เขาเคยมา
เวลาผ่านไปพักหนึ่ง ยูอิจิรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่น
ยูอิจิเพิ่งฉุกใจว่าเขาเผลอทิ้งระเบิดไว้ในร้านกาแฟ ทว่าทั้ง
สภาพร่างกายและสภาพจิตใจของยูอิจิในเวลานี้ อ่อนล้าเสียจนคิดว่า
นั่นคือเรื่องที่จะเป็นอย่างไรก็ช่าง

ท้องฟ้าเริ่มมืดสนิท

ทว่าโชคดีที่พวกยูอิจิอยู่ในตรอกแคบระหว่างตัวอาคาร
ด้วยเหตุนี้จึงมีแสงไฟจากหน้าต่าง ทำให้ไม่มีดวงมองไม่เห็น
อะไร

“ไหวไหม?”

นาสึกิส่งเสียงถามยูอิจิที่ได้แต่นั่งของตัวงอ
แน่นนอนว่าสภาพจิตใจในตอนนี้อย่างไรเขาเสียเลย แต่ก็เชื่อว่า
ควรเอาแต่นั่งตัวงออยู่แบบนี้ ยูอิจิจึงแหงนหน้ามองนาสึกิ

“สารภาพตามตรง ไม่ค่อยไหวเท่าไร”

พี่สาวอาจทำเรื่องมั่วซั่วปั่นป่วนอยู่เสมอ แต่ยูอิจิไม่เคยคิดว่า
วันหนึ่ง เธอคนนั้นจะกลายเป็นศัตรูของเขา

“หรือว่าถูกล้างสมอง?”

“พี่สาวนะเหรอ? ฝ่ายที่เป็นคนลงมือล้างสมองคือพี่สาวมากกว่า แผนการพวกนั้นคงเป็นความคิดของพี่สาวทั้งนั้น ไม่อยากเชื่อว่าแค่บอกจะไม่ไปเอาไซโลริตเตอร์คืนมา ก็ลงมือทำถึงขั้นนี้เลย”

“เหรอ ฉันเองก็ไมู้้รู้ความเป็นมาของเหตุการณ์ แต่ว่าคุณพี่สาวกลายเป็นศัตรูไปแล้วจริงหรือเปล่า?”

“หมายความว่าไง?”

“ฉันกับคุณมารูยามะยังมีชีวิต ถ้าหากผู้ครอบครองชิ้นส่วนคนก่อนยังมีชีวิต ก็ยอมเอามาใช้งานอีกไม่ได้ใช่ไหม? ถึงเคยพูดว่าไม่ต้องการพลังอ่อนด้อยอะไรแบบนั้น แต่การเลือกฆ่าทิ้งยอมเป็นเรื่องสะดวกสบายมากกว่าจริงไหม?”

เป็นไปตามคำพูดของนาสึกิ อีกฝ่ายไม่มีเหตุผลใดที่จะใช้ชีวิต นอกจากนี้หากต้องการฆ่ากันจริงละก็ เพียงแค่เลือกวิธีตั้งโปรแกรมให้มนุษย์ไม่ระเบิดตัวเองกะทันหันเท่านั้นก็พอ

“.....ก็นะ หรือครั้งนี่ก็เป็นการฝึกฝนด้วยเหมือนกัน?”

แสร้งทำตัวเป็นศัตรูเพื่อให้ยูอิจิได้ฝึกฝนเรียนรู้

วิธีการซึ่งไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจถ้าเป็นพี่สาวคนนั้น

นอกจากนี้เมื่อลองคิดทบทวนให้ดี ที่ผ่านมาพี่สาวอาจไม่เคยเป็นศัตรูกับเขาแม้แต่ครั้งเดียวก็จริง แต่มีเหตุการณ์มากมายนับไม่ถ้วนที่ยูอิจิเกือบตายด้วยฝีมือของพี่สาว พูดได้ว่างานปານี้แล้วยังมากังวลเรื่องพวกนี้อีกทำไม

“เข้าใจแล้ว จะลองลุยดู”

ยูอิจิลุกขึ้นอีกครั้ง

นาสึกิก็จ้องมองเขาด้วยใบหน้าตกใจ

“มีอะไรหรือ?”

“นายปรับอารมณ์กลับมามีใจสู้ได้รวดเร็วจนน่าประหลาดใจนะ”

“แม้แต่หตุก็ไม่ได้อะไรสักหน่อยจริงไหม”

“ฉันคิดว่านายคงเอาแต่ซีมเขานำรำคาญไปอีกสักพักกว่าจะกลับมาลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง ก็เลยเป็นเรื่องผิดความคาดหมายพอสมควร แล้วตกลงว่าจะทำไงต่อหรือ?”

“ฉันมีที่ที่ต้องไป ทาเคอิจิช่วยพาคุณมารุยามะกลับไปส่งบ้านให้หน่อยได้ไหม?”

“ก็ได้อยู่นะ แต่ว่าไปคนเดียวไม่เป็นไรหรือ?”

“บางทีนะ”

“หรือ”

นาสึกิก็มุ่งไปหายูริกะโดยไม่พูดอะไรออกมาอีก

ยูอิจิเดินลึกเข้าไปในพื้นที่ด้านหลัง

ที่แห่งนั้นมีทางเดินลงไปยังทางระบายน้ำใต้ดิน สถานที่ซึ่งวันก่อนยูอิจิเองก็เพิ่งลงไปหมาดๆ

ฝาท่อระบายน้ำสุดทางตรอกแคบ

ตามปกติต้องใช้อุปกรณ์เฉพาะทาง ทว่าสำหรับยูอิจิ เขาเพียงสอดนิ้วลงไปในรูแล้วออกแรงดึง ฝาปิดก็ถูกยกขึ้นมาอย่างง่ายดาย

“มีธุระอะไรกับผมหรือ?”

ช่วงจังหวะเดียวกับที่ยูอิจิดึงฝาท่อจากพื้นถนน ใครคนหนึ่งก็ส่งเสียงทักจากด้านหลัง

เมื่อยูอิจิหันกลับมา ก็พบว่าชายหนุ่มในเสื้อผ้าสะดุดตาเย็บอยู่

ตรงนั้น

ตัวตนผู้ทำหน้าที่กำกับสงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้า ร่างแบ่ง
ภาคของเทพมารเนลก็ล

“ถ้าคิดจะลงไปเพื่อล่าสัตว์ประหลาด ขอแนะนำว่าควรลุ่มลึก
ความคิดเสียดีกว่า”

“จะว่ามีอะไรกับนายก็มี จะว่าไม่มีก็ไม่มี ที่สถิตเทพอยู่ใต้ดินนั้น
ใช่ใหม?”

เอนเดพูดว่าเทพมารจะคืนชีพในสถิตเทพเจ้า
ยูอิจิจึงเกิดความคิดว่าแค่ไปทำลายสถานที่แห่งนั้นลวงหน้า
ก็พอ

“ไม่ใช่”

“ไม่ใช่หรอก! มีของที่เหมือนแท่นบูชาอยู่ด้วยไม่ใช่หรือไง!”

ลึกลงไปจากทางระบายน้ำใต้ดินคือทางเชื่อมต่อที่มีความ
สลักรับซ้อกราวเขาวงกต มุมลึกลับภายในทางเดินเช่นนั้นมีพื้นที่กว้าง
ทรงโดม

ที่แห่งนั้นคือที่ตั้งของแท่นบูชา เนลก็ลเคยพูดไว้ว่าที่นี่คือ
ดินแดนของเขา ยูอิจิจึงเข้าใจผิดไปเองว่าที่สถิตเทพเจ้าจะต้องหมายถึง
ที่นั่น

“แท่นบูชาคือสถานที่ให้ผู้คนมาแสดงความเคารพต่อเทพเจ้า
นั่นคือสถานที่สำหรับมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า”

“แล้วตกลงมันอยู่ที่ไหนกันแน่?”

“ออกจะเป็นคำถามที่น่าตกใจมาก ผมมีเหตุผลใดที่จำเป็นต้อง
ต้องแจ้งสถานที่ปิดผนึกร่างกายของผมออกไปตามตรงจากปาก

ตัวเองหรือ?”

เนลก็ลพุดด้วยน้ำเสียงหน่ายใจ

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ ก่อนอื่นเลย ฉันไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับที่สถิตเทพเจ้าสักนิด อย่างเรื่องปิดผนึกอะไรนั่นก็เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก”

“ตกลงว่าเธออยากไปที่แบบนี้เพื่อทำอะไร?”

“เปล่าหรือก แต่ถูกบอกว่าจะใช้ที่นั่นเป็นที่ทำศึกตัดสิน”

“อย่างนี้เอง ทว่าการคืนชีพเทพมาร ณ ที่สถิตเทพเจ้า จำเป็นต้องรวบรวมชิ้นส่วนจนครบเสียก่อนจริงไหม? หรือก็คือเป็นสถานที่ซึ่งจะถูกใช้งานหลังการต่อสู้จบสิ้นลงแล้ว”

หรือในอีกความหมาย ต่อให้ไปที่สถิตเทพเจ้าตอนนี้ก็ไม่มีทางพบเจอใครที่นั่น

“ตกลงว่าที่สถิตเทพเจ้าอยู่ที่ไหนกันแน่?”

“คิดว่าผมไม่มีหน้าที่ต้องตอบคำถามนะ?”

“จริงสิ ลูกสมุนของนายปรากฏตัวมาเล่นงานทาเคอุจิ ช่วยควบคุมความประพฤติของลูกน้องให้ดีกว่านี้หน่อย หรืออยากบอกว่าสิ่งที่ลูกน้องทำคือเรื่องไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง?”

“อืม ผมไม่ได้มีความตั้งใจว่าจะควบคุมกลุ่มสาวกอย่างเข้มงวด จึงมอบอิสระในการตัดสินใจด้วยตัวเอง.....ไม่สิ ไม่ได้คิดหาข้ออ้างเพื่อปิดความรับผิดชอบนะ เข้าใจละ ที่สถิตเทพเจ้าอยู่ในโรงเรียนของเธอ บอกเท่านั้นคงเพียงพอใช่ไหม?”

“ถึงจะบอกว่าอยู่ที่โรงเรียนก็เถอะนะ”

“ที่เหลือก็ลองลงมือค้นหาด้วยตัวเอง บอกไปให้ถึงขั้นนั้นนับว่า

บริการเป็นพิเศษมากแล้วนะ”

“ก็นะ สอบถามเรื่องที่เปิดฉีกร่างจากเจ้าของร่างที่ถูกปิดฉีก
ความจริงมันก็ยังไม่อยู่”

“ไหนๆ ก็บริการเป็นพิเศษแล้ว จะช่วยเสริมให้อีกหน่อย
ขึ้นส่วนทั้งหมดยกเว้นเพียงขึ้นเดียว ล้วนอยู่ในมือโรคุฮาระ ฮิโรมิจิ
เป็นที่เรียบร้อย ส่วนพลังงานสำหรับการคืนชีพเองก็มีมากเพียงพอ
เท่ากับในภาพรวม การต่อสู้สิ้นสุดลงแล้วล่ะ”

สงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้าเสร็จสิ้นรู้ผล เทพมารคืนชีพ
โลกพังพินาศ ยูอิจิจากแทบไม่สัมผัสส่วนนั้นคือความเป็นจริง แต่ก็ไม่ใช่
เวลาที่จะมัวแต่เอ้อระเหยได้อีกต่อไป

“ฉันเป็นคนถามเองก็จริง แต่ว่าตอบมาตามตรงแบบนี้จะดี
หรือ?”

“ว่ากันอย่างไรตรงไปตรงมา ตัวผมกับร่างจริงไม่ได้มีความ
สัมพันธ์ใกล้ชิดเท่าใดนัก ผมเคลื่อนไหวด้วยความนึกคิดของตนเอง
และผมก็ค่อนข้างถูกใจเธอไม่น้อยเลยทีเดียว”

“แต่ปล่อยให้ฉันเข้าไปจู้จี้จ้าน อาจทำให้การคืนชีพล้มเหลว
ก็ได้ไม่ใช่หรือ?”

“ถึงเรื่องราวจะกลายเป็นแบบนี้ก็ไม่มีปัญหา เพียงแค่เอาไว้
โอกาสหน้าเท่านั้นเอง ช่วงชีวิตของผมแตกต่างกับมนุษย์ ดังนั้นจึง
ไม่มีความจำเป็นต้องรีบร้อน”

“เข้าใจแล้ว” ยูอิจิจัดตสันว่าอีกฝ่ายไม่ได้พูดโกหก

— พวกพี่สาวจะเคลื่อนไหวอย่างไรบ้าง.....

ยูอิจิกำลังตั้งใจว่าจะครุ่นคิดแผนการหลังจากนี้ ทว่าเสียง

เรียกเข้าโทรศัพท์ดังแทรกเสียงก่อน แม้จะเป็นเบอร์โทรศัพท์ที่ไม่รู้จัก แต่ยูอิจิก็ลองกดรับสายดู

“อาจารย์มุสึโกะเสียสติไปแล้วเหรอ!”

“.....เคยบอกเบอร์โทรศัพท์เธอตอนไหน?”

นั่นคือเสียงของตันโนอุระ จิฮารุ

“ซื้อมาแพงมาก ให้มันได้อย่างนี้สิ ระวังตัวมากเกินไปแล้ว!”

“จ่ายเงินซื้อมาหอกเหรอ!? แล้วทำไมเบอร์โทรศัพท์ของฉัน ถึงกลายเป็นของค้ายายไปได้! ว่าแต่ไปซื้อมาจากใครกันแน่?”

“เรื่องนั้นบอกให้รู้ไม่ได้! แต่ถ้าอยาการู้จริงๆ ก็จงหมอบกราบ เลียเท้าข้าก่อนแล้วกัน!”

“ทำไมพูดจาเหมือนตัวเองเป็นฝ่ายเหนือกว่า.....”

“แต่ว่ากันตามตรง ถ้าขึ้นได้เห็นภาพเลี้ยวรองเท้า คงทำให้ กลายเป็นรู้สึกขยะแขยง เพราะฉะนั้นขอรับรองว่าย่ำเสียดีกว่านะ”

“ไม่คิดจะเสียดอยู่แล้ว! ตกลงว่ามีธุระอะไรกันแน่!”

“อืม.....! อาจารย์มุสึโกะพาทหารใต้บังคับบัญชามาหาข้า ออกคำสั่งให้หมอบขึ้นส่วนเทพเจ้า! ให้ข้ามอบนัยน์ตาโพคาลิปส์! นัยน์ตาแห่งอกินิหาร!”

“เอ?อะ! จะว่าไปเธอเองก็เป็นผู้ครอบครองชิ้นส่วนด้วย นี้นะ! ลืมสนิทเลย!”

ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่ายูอิจิจะนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้

ยูอิจิเคยเข้าใจว่าผลอดิมอะไรสักอย่างเกี่ยวกับสงครามแย่งชิง ชิ้นส่วนเทพเจ้า ที่แท้ก็คือเรื่องนั่นเอง

“ทำไมถึงลืมเรื่องนี้!? หลงลืมการพบกันที่แดนเร่ร่อนของ

พวกเราไปแล้วหรือ!”

“อา.....จะว่าไงดี เพราะฉันเอาแต่พยายามที่จะไม่จดจำเรื่องเกี่ยวกับเธอ แต่ก็ต้องขอโทษจริงๆ ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าพวกพี่สาวกำลังออกรวบรวมนั้นส่วนเทพเจ้า แต่ไม่ได้ดูใจแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียวว่าควรรีบแจ้งข่าวกับเธอ”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน! ทำไมถึงสามารถพูดคำอย่างเฉลอหลงลืมเด็กสาวแสนน่ารักอย่างตัวข้าคนนี้ออกมาได้!”

ความจริงแล้วยูอิจินึกผิดไม่มากก็น้อย

ในเมื่ออิโรมิจิวรวบรวมชิ้นส่วนมาได้แทบทั้งหมด เขาก็ควรรีบนำเรื่องนี้ไปแจ้งกับจิฮารุเสียก่อน

อย่างน้อยถ้าชิ้นส่วนของจิฮารุไม่ถูกขังขัง ยอมนำมาใช้สำหรับเผื่อระวางภัย นอกจากนี้คนรู้จักที่อยู่อิพิพอจะพึงพาดามข้อมูลเมื่อเกิดการเปล่งเสียง ที่จริงก็มีแค่จิฮารุเท่านั้น

“แล้วตกลงว่ามีอะไรอะไร?”

“กรุณาช่วยด้วยค่ะ ขอความกรุณาด้วยค่ะ”

“ทำไมจู่ๆ ถึงทำตัวตรงไปตรงมากันล่ะ.....ว่าแต่เธอให้ความเคารพยกย่อง เรียกพี่สาวว่าอาจารย์ไม่ใช่หรือ? แล้วทำไมถึงได้คิดต่อต้านขัดขืนพี่สาวล่ะ?”

“เพราะคิดว่าการถูกพาตัวไปโดยมนุษย์อีกที่จู่ๆ ก็เปิดฉากโจมตีกันกะทันหัน คือเรื่องเกินเหตุไปหน่อยไงล่ะ!”

“มนุษย์อีก.....หมายถึงโรคุฮาระสินะ ตอนนั้นคุณดันโนนุระอยู่ที่ไหน?”

“สวนสัตว์”

“ทำไมถึงไปสวนสัตว์คนเดียวในเวลาแบบนี้.....”

“แล้วทำไมถึงตัดสินใจตั้งแต่แรกว่าอยู่คนเดียวกัน! จงรับรู้ไว้เสียว่า ข้าคนนี้ได้ควบคุมบงการสรรพสัตว์มากมายเอาไว้! เพราะข้าเข้าชั้นขอบสัตว์ จึงไม่พลาดที่จะเก็บข้อมูลวันเวลาจัดงานเทศกาลพิเศษที่มีผู้คนมารวมตัวกันของสถานที่อย่างเช่นสวนสัตว์กลางคืนนี้ไงล่ะ!”

“หนือออกมาด้วยตัวเองคนเดียวสินะ? ว่าแต่รอดจากโรคฮาระมาได้ด้วย”

อิโรมิจิมิขึ้นสวนปึกซึ่งช่วยให้เขาสามารถเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง สำหรับมนุษย์ธรรมดาทั่วไป ไม่มีทางหนีรอดมาได้เป็นอันขาด

“อืม ลำดับแรก ไขว้ขาม่านควันพรางตาสายตันโนอุระเพื่อทำลายการมองเห็น จากนั้นยิ่งถูกครต่อเนื่องด้วยวิชาศรรอบทิศสายตันโนอุระ ตามด้วยวิชาวิงหน้าตั้งสายตันโนอุระจนหนีมาได้ไงล่ะ! เพราะจับได้ว่าเข้าเป้าจากปฏิกิริยาตอบรับหลายครั้ง หมายความว่า จะต้องทำให้ชะงักได้ไม่ผิดอย่างแน่นอน!”

“.....เออ แล้วลูกค้าคนอื่นในสวนสัตว์ล่ะ?”

“รู้จักคำศัพท์ด้านกฎหมายคำว่าประกาศอพยพลูกเงินหรือเปล่า?”

“เอาเป็นว่าลำดับแรก มาคิดเรื่องคำขอโทษกับจำนวนเงินที่ต้องจ่ายเพื่อชดเชยค่าเสียหายกัน”

“ล้อเล่น! จู๊ ร่องรอยคนก็หายไปกะทันหัน! น่ากลัวว่าตอนนี้ภายในสวนสัตว์คงเหลือแต่พวกข้าเท่านั้น!”

“ใช้เวลามาพูดล้อเล่นหรือไง ว่าแต่อยู่ที่สวนสัตว์ในเมืองข้างๆ

สินะ? ยังไงก็คงเป็นไปได้ยากที่ฉันจะไปทันเวลา.....ดีละ มอบตัวซะ
ถ่ายอมมอบชิ้นส่วนให้อีกฝ่ายแต่โดยดี จะต้องจบเรื่องอย่างปลอดภัย
แน่นอน”

จริงอยู่ว่าชิ้นส่วนเทพเจ้าของจิฮารุอาจเป็นชิ้นสุดท้ายที่ไม่ได้
อยู่ในมือฮิโรมิจิ ถึงกระนั้นก็น่าคงไม่มีทางเลือกได้อีก

“ว่าไงนะ! กำลังพูดว่าให้ช่วยอมมทิ้งนัยน์ตาอโศคาชิปส์อย่างนั้น
รี!”

“ถ้าไม่เอาก็เชิญตามสบาย อยากขัดขึ้นจนถึงวาระสุดท้าย
ก็เป็นอิสระของเธออยู่แล้ว”

“ถึงบอกให้ยอมมอบชิ้นส่วน แต่ว่าต้องใช้วิธีไหนกันล่ะ?
มันคือความสามารถที่จู่ๆ ก็มีโดยไม่รู้ตัว มาบอกให้มอบให้แก่คนอื่น
ข้าก็ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร?”

“จากประสบการณ์ที่พบเจอมา ถ้าหมดสติ มันก็จะหลุดจากร่าง
ไปเอง เขาเป็นว่าลองหมดสติดูก่อนไหม?”

“ซาคาคิ ยูอิจิ! นายพูดอะไรกับสาวน้อยวัยเยาว์ผู้ไร้เดียงสา
กันแน่! บอกให้เข้าอยู่ในสภาพไร้การป้องกันตัวเองโดยสิ้นเชิงต่อหน้า
ศัตรูนี้รึ? หรือกำลังคาดหวังฉากถูกขู่แย่งเอาไปนอนอยู่กันแน่!”

“ใครแย่งจากใครยังไงคือเรื่องที่จะเป็นไงก็ช่าง.....เอ่อ ชิ้นส่วน
คือของที่สามารรถถอดออกด้วยความต้องการของตัวเองหรือเปล่า?”

ยูอิจิหันไปถามเนลก็ด

เขาต้องเป็นผู้รู้รายละเอียดเกี่ยวกับชิ้นส่วนเทพเจ้ายิ่งกว่าใคร

“ทำได้หากมีความมุ่งมั่นเพียงพอ ทว่าในกรณีนั้น トラบไคที่
เจ้าของเดิมยังมีชีวิต จะไม่สามารถนำมาสติดเพื่อใช้งาน”

“เห็นว่าถ้ามุ้งมันมากพอก็ถอดออกได้”

“จริงเหรอ! ย้าก — !”

“หนวกหู! อย่าตะโกนใส่หนูโทรศัพท์ได้ไหม!”

“หลุดแล้ว! หลุดออกมาจริงด้วย! ร่วงลงมาจากนัยน์ตา
ทำเอากลัวไปหมดเลย!”

“งั้นแคะมอบเจ้านั้นไปก็พอ”

ยูอิจิตัดสาย

ขอเพียงยอมมอบชิ้นส่วนแต่โดยดี ก็จะไม่ถูกฆ่าอย่างแน่นอน
ความสามารถของจิฮารุคือมองเห็นตัวเลขบ่งบอกอะไรสักอย่าง
ของอีกฝ่าย ซึ่งไม่ใช่พลังที่มีความร้ายกาจแต่อย่างใด ไม่มีทางเป็น
ของที่ทำให้เกิดความปรารถนาอยากใช้งานอย่างแรงกล้า

“แถมให้สักนิด เท่ากับว่าเวลานี้ ชิ้นส่วนทั้งหมดอยู่ในมือ
ฮิโรมิจิ”

ดูเหมือนชิ้นส่วนในครอบครองของจิฮารุคือชิ้นสุดท้ายที่
ฮิโรมิจิจยังขาดอยู่จริงด้วย

“อย่างนี้เอง แต่ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถคืนชีพ
เทพมารในทันทีทันใดใช่ไหม?”

“.....อืม จำเป็นต้องผ่านพิธีกรรมในที่สุดเทพเจ้าเสียก่อน
เท่ากับยังมีเวลามากพอให้เธอลงมือ”

“จะว่าไงดี พุดเหมือนไม่อยากจะคืนชีพสำเร็จยังไงอย่างนั้น”

“ไม่ได้เป็นอย่างที่เธอเข้าใจ เป้าหมายสูงสุดของฉันคือการ
คืนชีพให้กับร่างจริง ถึงกระนั้นก็อย่างที่ฉันเคยบอก ไม่ใช่เรื่องที่มี
ความจำเป็นต้องรีบร้อน”

ยูอิจิพอสงสัยหรณัใจว่าทางฝั่งมุสึโกะเองก็ไม่ได้กำลังรีบร้อน
แต่อย่างใด

แม้ไม่มีหลักฐานใดๆ มาอ้างอิง เป็นเพียงกลางสงสัยเท่านั้น
แต่ยูอิจิคิดว่าคืนนี้มุสึโกะคงยังไม่ลงมือ

ยูอิจิจึงตัดสินใจว่าการสำรวจค้นหาภายในโรงเรียน คือเรื่อง
ที่เขาไว้คอยทำในวันพรุ่งนี้

กว่า

พิ

มีอีกไหม

ตอนที่ 6 ไม่รู้เพราะเหตุใด โรงเรียนคือสถานที่ซึ่งต้องถูกบุกโจมตีอยู่เสมอ

วันถัดมา เช้าวันอังคาร
บ้านซาคาคิยังคงไม่มีมู่สึโกะร่วมโต๊ะอาหารเช้าเหมือนเช่นเคย
— ก็นะ สภาพการณ์แบบนี้ถ้าเกิดจู่ๆ กลับบ้าน ฝ่ายนี้เอง
ต่างหากที่ต้องลำบากใจ.....

ยูอิจิมุ่งหน้าไปโรงเรียน
ไอโกะมาสมทบกลางทาง พวกเขาเดินไปโรงเรียนด้วยกัน
ตามปกติ

คาบเรียนช่วงเช้าผ่านพ้นไปด้วยดี ไม่มีเรื่องวุ่นวายใดๆ เกิด
ขึ้น

เข้าสู่ช่วงพักเที่ยง ยูอิจิขึ้นไปดาดฟ้า
เมื่อลองกวาดตามองสำรวจ บนดาดฟ้ามีกลุ่มนักเรียนขึ้นมา
กินอาหารกลางวัน

ยูอิจิมุ่งหน้าไปทางมุมมืดดำฟ้า นักเรียนหญิงสองคนรอเขาอยู่ตรงนั้น คนหนึ่งก็คือชินอิมิยะ ฟุรุ

“ซาคาอิ ยูอิจิ! การทำเป็นไม่สนใจโยดะฮิเมะมาสเตอร์ที่กำลังประสบภัย หมายความว่าไงกันแน่! จู่ๆ ตัดสายโทรศัพท์ใส่กันแบบนั้น ต่อให้เป็นคนชั่วช้าไม่เห็นหัวเพื่อนฝูง มันก็ออกจะเกินไปหน่อยนะ!”

ส่วนอีกคนก็คือตันโนอุระ จิซารุ

เด็กสาวร่างผอมบางสะพายกล่องเครื่องดนตรีขนาดใหญ่ ผู้สืบทอดวิชาธนูสายตันโนอุระ

ก่อนหน้านี้อันเธอเคยเป็นเด็กสาวร่างอ้วนท้วน ทว่าจู่ๆ กลับผอมลงอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็รักษาหุ่นผอมเพรียวเอาไว้มาตลอด

“ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

“อืม ข้าตัดสินใจลองขว้างลูกตาทิ้งไปด้วยความเจ็บแค้น ทำให้อีกฝ่ายยอมล่าถอยไปเอง ข้าเลยสนุกสนานเพลิดเพลินกับเหล่าสัตว์ยามค่ำคืนจนพอใจแล้วจึงกลับบ้าน”

“ทีหลังรอดแล้วกรีบบกลับทันทีสิ.....คาดเดาไม่ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างไม่ใช่หรือไง.....”

เมื่อได้เห็นจิซารุเล่าเรื่องราวด้วยใบหน้าอึดอัด ยูอิจิจึงเกิดความคิดอีกครั้งว่าเขาไม่มีความจำเป็นต้องนึกกังวลจริงๆ ด้วย

“แต่แบบนี้เท่ากับตอนนี้ขึ้นส่วนทั้งหมดอยู่ในมือคนที่ชื่อโรคุฮาระเรียบร้อยแล้ว”

ยูอิจิสรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อวานให้กับฟุรุ

“อย่างนี้เอง แต่ว่าประเด็นเกี่ยวกับเทพमार ฉันได้รายงานข้อมูลไปแล้วค่ะ และยังได้ยินว่ามีคำสั่งให้รวบรวมกำลังรบระดับ

สูงสุด จึงคิดว่าไม่มีสิ่งใดต้องเป็นห่วงนะคะ ไม่มีเรื่องที่เราต้องทำอีกแล้วค่ะ”

ฟุรุตอบด้วยน้ำเสียงปกติ ดูเหมือนเธอมีความเชื่อมั่นในกำลัง
รบระดับสูงสุดอะไรนั่นจากใจจริง

“พอถูกใจเรื่องที่สถิตเทพเจ้าบ้างหรือเปล่า? ดูเหมือนจะอยู่
ภายในโรงเรียน”

จริงอยู่ว่าเมื่อผู้เชี่ยวชาญลงมือเคลื่อนไหว หากมีสมศัครเล่น
อย่างยูอิจียังคงเข้าไปยุ่งยาม อาจมีแต่ทำให้เรื่องราวยุ่งยากยิ่งขึ้นกว่า
ที่ควรจะเป็นก็ได้

ทว่ายูอิจิไม่อาจคิดว่าเรื่องราวจะจบลงด้วยดี โดยที่ตัวเขา
ไม่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับได้เอาเสียเลย จะอย่างไรเอนเดที่วางเป้าหมาย
ว่าอยากล้มตัวเขา ก็กำลังจับมือเป็นฝ่ายเดียวกันกับมุสึโกะ

“ที่สถิตเทพเจ้าเธอคะ ไม่ทราบที่ตั้งอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม แต่
คงอยู่ที่นี้จริงไม่ผิดแน่ค่ะ อย่างเหตุรุ่นวายจากวิญญานร้ายครั้งก่อน
เจ้าพวกนั้นจู่ๆ ก็พรั่งพรูออกมาจากที่ไหนสักแห่งคะ น่ากลัวว่าภายใน
โรงเรียนแห่งนี้คงมีจุดเชื่อมต่อกับโลกต่างมิติอยู่ค่ะ”

“หมายความว่าคือที่นั่นสินะ”

ตอนได้ยินว่าที่สถิตเทพเจ้าอยู่ในโรงเรียนตนเอง ยูอิจิก็ตาคาเดา
ว่าอาจเป็นที่นั่นมาตั้งแต่ต้น

“ไม่ทราบหรอกนะคะว่ากำลังคิดอะไรในใจ แต่คิดว่าเรื่องหลัง
จากนี้ให้เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญดีกว่านะคะ”

ฟุรุพูดทิ้งท้ายแล้วเดินจากไป

ยูอิจิเดินไปหยุดหน้ารั้วดาตฟ้า แม้ไม่มีธุระอะไรด้วยอีกแล้ว

แต่จิฮารุเองก็ตามมาเช่นกัน

ก่อนหน้านั้นยูอิจิคเคยกระโดดลงจากตงนี้เพื่อเข้าไปยังห้องเรียน
แห่งหนึ่ง จากนั้นไม่รู้เพราะเหตุใด ห้องเรียนแห่งนั้นจึงกลายเป็น
ห้องเรียนร้างสร้างจากไม้ที่เต็มไปด้วยรอยไฟไหม้ กลายเป็นโลกใน
มิติที่แตกต่างออกไป

ยูอิจิริ้วีไปโลกใบนั้น นั่นก็คือตกลงจากที่สูงแล้วเข้าไปทาง
หน้าต่าง

ภายในห้องเรียนร้างเต็มไปด้วยวิญญาณร้าย เขาอาจกำจัด
ไปส่วนหนึ่งแล้วก็จริง แต่ไม่ได้เก็บกวาดทั้งหมดแต่อย่างใด นอกจากนั้น
ในเวลานี้ที่ไม่มีไซลริตเตอร์อีกต่อไป ยูอิจิไม่อาจแน่ใจว่ายังสามารถ
ต่อสู้กับวิญญาณร้ายได้หรือไม่

“ยะฮู้! ยูอิจิ!”

ทันใดนั้น เสียงเรียกอย่างสดใสร่างเงาก็ลอยมาจากด้านหลัง

“.....ทำไมยังมองเห็นเธอได้กันล่ะ?”

เมื่อหันกลับไปจึงพบว่าเด็กสาวที่มีร่างกายโปร่งแสงลอย
เหนือพื้นเล็กน้อยกำลังโบกไม้โบกมือให้กับยูอิจิ

สาวน้อยวิญญาณร้าย อามาดี จิเอะ

ต้นตอของเหตุคุณวายุวิญญาณร้ายอาละวาดในโรงเรียน
เซย์ชิน ทว่าเมื่อเหตุการณ์จบลงกลับไม่ยอมไปสุดไปเกิด ยังคง
วนเวียนอยู่ภายในโรงเรียน

ยูอิจิคเคยคิดว่าเพราะพลังของไซลริตเตอร์ทำให้เขาสามารถ
มองเห็นวิญญาณร้าย ทว่าดูเหมือนจะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด

“.....จะว่าไงดี ชักู้สึกว่าจะมีไซลริตเตอร์หรือไม่ก็ไม่ได้”

แตกต่างกันลึกนึ้ดขึ้นมาซะแล้ว.....”

เมื่อนึกถึงความเป็นไปในอนาคตข้างหน้า ยูอิจิกิเริ่มรู้สึกท้อแท้หมดเรี่ยวแรง

“อิม ข้าเองก็มองเห็น แต่ถ้าบอกว่าเป็นเรื่องปกติก็ย่อมเป็นเรื่องปกติ! เพราะว่าคือตัวข้าคนนี่ไงล่ะ!”

เพราะจิฮารุเองก็มองเห็นเช่นกัน จึงอาจหมายความว่าหากเคยมองเห็นมาแล้วครั้งหนึ่ง ก็คงมองเห็นได้เหมือนเดิมต่อไป

“มีอะไรหรือ?”

“ไม่มีอะไร คุณถามมาสิเคยอยู่ในโลกข้างล่างมาก่อนใช่ไหม ภายใโลกนั้นมีสภาพแวดล้อมยังไงบ้าง? ฉันมองเห็นแค่เฉพาะภายในห้องเรียนเท่านั้น”

“ฉันเองก็ไม่ได้เข้าไปลึกนักหรอกนะ แต่สัมผัสได้ชัดเจนมากกว่าไม่น่าฟังประสงค์เอาเสียเลย”

“อย่างนี้เอง อยากลองเข้าไปสำรวจดูอยู่หรอก แต่คงลงมือตอนนี้เลยไม่ได้”

ยูอิจิกิอยากลงไปสำรวจที่นั่น ทว่ายังไงเขาย่อมไม่มีทางทำเรื่องสะกดุดตาอย่างการกระโดดจากตาดฟ้าในช่วงเที่ยงวันได้อย่างแน่นอน

“ฉันลงไปดูให้เอาไหม?”

“นั่นสินะ อย่างน้อยถ้าจับร่องรอยได้ว่ามีใครเข้าไปในนั้น ก็ถือว่าช่วยได้มากเลยละ”

จิเอะป็นรั้วตาดฟ้า จากนั้นกระโดดลงไป

เวลาผ่านไปพักหนึ่ง จิเอะกลับมาตาดฟ้าอีกครั้งจากประตูทางเข้าออก

“จริงสิ บินไปไหนมาไหนกลางฟ้าไม่ได้นี่นะ”

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเป็นพิเศษ ถ้าเกิดมีใครเข้าไปละก็
อย่างน้อยน่าจะเห็นรอยเท้าบ้างนะ”

ยูจิจิย้อนนึกถึงสภาพแวดล้อมในห้องเรียนร้าง ที่นั่นเต็มไปด้วย
ตัวเขม่าและฝุ่นผง เพราะฉะนั้นหากเพิ่งมีใครเข้าไปละก็ ต้องปรากฏ
รอยเท้าโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม โลกที่มีวิธีเข้าไปด้วยรูปแบบที่ไม่สามารถเข้าใจ
เหตุผล ย่อมไม่อาจมั่นใจว่าทางเข้ามีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น

“การค้นหาเอาไว้หลังหมดชั่วโมงเรียนแล้วกัน”

บางทีต่อให้ไม่ใช่เรื่องเหมาะสม แต่เขาคควรลงไปเสียดังแต่
ตอนนี้ ทว่าการทำเรื่องเช่นนั้นก็หมายความว่ายูจิจิเป็นคนตัดสินใจ
ทำลายชีวิตปกติธรรมดาด้วยตนเอง

.....การเลือกปกป้องความสงบสุขของโลกจนยอมโดดเรียน
คือการตัดสินใจอย่างไม่มีสติสัมปชัญญะในความคิดของยูจิจิ

“ช่วยไม่ได้ ข้าจะช่วยร่วมแรงด้วยเอาไหม!”

“ความจริงอยากพูดเหลือเกินว่าห้ามตามมาเด็ดขาด แต่เธอ
เองก็อยู่ในกลุ่มที่จัดว่าทำประโยชน์ได้นี่นะ.....”

จิซารุอาจมีจุดที่ดูไม่ได้เรื่องได้ราวมากมาย แต่ก็เป็นคน
ที่ต่อให้ปล่อยไว้ไม่ต้องไปใส่ใจ ก็ยังสามารถลงมือทำบางอย่างด้วย
ตัวเองได้เช่นกัน

“ใช่ใหม่วา!”

นิสัยบ้ายอคือเรื่องน่ารำคาญที่สุด
ยูจิจิตัดสินใจกลับห้องเรียนอีกครั้ง

ระหว่างคาบเรียนในช่วงบ่าย ยูจิจิเอาแต่นั่งเหม่อลอยครุ่นคิด มาตลอด

ชิ้นส่วนเทพเจ้าถูกรวบรวมครบถ้วน หมายความว่าเหลือเวลาอีกไม่มากเทพมารก็จะคืนชีพ ภายในวันนี้หรือพรุ่งนี้จะต้องเกิดการเคลื่อนไหวไม่ผิดอย่างแน่นอน

ไม่ว่าจะอย่างไร การปล่อยให้ตัวตนอย่างเทพมารคืนชีพเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายเกินควร เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องลงมือทำอะไรสักอย่างเพื่อหยุดยั้ง แต่เพราะยูจิจิไม่อาจคาดเดาว่าผู้เชี่ยวชาญจากสมาคมนักปราบมารจะเคลื่อนไหวอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น จึงมีแต่ต้องรอดูสถานการณ์แล้วค่อยตัดสินใจทีหลัง

เขาเป็นว่าลำดับแรก อยากลองไปสำรวจที่สถิตเทพเจ้าดูก่อน ระหว่างกำลังครุ่นคิดเรื่องเหล่านั้น กลุ่มนักเรียนริมหน้าต่างก็ส่งเสียงแตกตื่น

“เฮ้! พวกเธอจะทำตามใจชอบกันไปหน่อยไหม ไม่มีสำนักบ้างหรือไฉ่เป็นนักเรียนม.ปลายกันแล้ว”

อาจารย์โนดายามะ ฮานาโกะที่กำลังสอนหนังสือในคาบเรียนนี้ พูดต่อว่าอย่างไม่พอใจ

“อาจารย์! ถึงจะพูดแบบนั้นก็เถอะ แต่มองยังงี้ก็ประหลาดเกินไปแล้ว! ลองดูทางนี้สิ!”

“หา? หรือมีสุนัขหลงเข้ามาในโรงเรียน ถ้าเป็นเรื่องแค่นั้นจะบอกให้คว่ำ.....อา อิม เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายจริงด้วย.....”

ฮานาโกะรู้สึกสนใจจึงชะเง้อมองออกไปนอกหน้าต่าง จากนั้นเดินกลับมาที่โต๊ะอาจารย์ด้วยใบหน้าตกใจ

“ฟังนะ ในบรรดาพวกเธอทุกคน มีใครที่มีพลังเปลี่ยนจินตนาการสุดเพี้ยนในหัวสมองให้กลายเป็นจริงบ้างหรือเปล่า?”

“อาจารย์ ไม่เห็นเข้าใจมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้วนะครับ ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ครับ?”

โชตะซึ่งนั่งโต๊ะตัวหน้ายูอิจิส่งเสียงถามฮานาโกะ

“ดีละ! ชี้แจงอธิบายอยู่แล้วด้วย ใครอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็ลุกไปมองนอกหน้าต่างเอาเอง! ครูอนุญาต!”

กลุ่มนักเรียนต่างรีบลุกไปริมหน้าต่างทันที

ยูอิจิเองก็เช่นเดียวกัน เขาชะเง้อมองออกไปนอกหน้าต่าง

สถานที่ซึ่งมองเห็นจากตำแหน่งนี้คือสนามกีฬา

สิ่งที่กำลังวิ่งเข้าไปในสถานที่แห่งนั้นคือรถหุ้มเกราะ

มันวิ่งผ่านทางเข้าออกสนามกีฬาเข้าไปข้างใน

จากนั้นวิ่งไล่ให้กลุ่มนักเรียนและอาจารย์ที่กำลังเรียนคาบ

พละออกจากสนาม

“เอ๋? นั่นมันอะไรกันเหวอ?”

“ไม่ใช่ที่กำลังถ่ายภาพยนตร์อยู่หรือไง?”

“ถ้าเป็นแบบนั้น ทางโรงเรียนจะต้องแจ้งประกาศก่อนอยู่แล้ว”

“หรือว่าบางที.....ก่อนการร้าย?”

“ไม่นะ ทำไมพวกแบบนั้นต้องโจมตีโรงเรียนกันล่ะ ไม่เห็นเข้าใจความหมายสักนิด”

ทุกคนต่างมีงงว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าควรรับมืออย่างไร

ใครบางคนลงจากรถหุ้มเกราะ

ผู้ที่ลงมาคือกลุ่มชายโกนผมสวมชุดสีดำ สรุปก็คือนักบวช
เรื่องราวไม่อาจทำความเข้าใจยิ่งขึ้นไปอีก เป็นเหตุให้เสียง
อื้ออึงในห้องดังขึ้นเรื่อยๆ ทว่าทุกคนต่างเจียบเสียงทันทีเมื่อประตูห้อง
ถูกเปิดกะทันหัน

นักบวชถือคลิปบอร์ดไว้ในมือ เดินเข้ามาในชั้นเรียน

เนื่องจากไม่มีทางที่กลุ่มนักบวชซึ่งลงจากรถหุ้มเกราะกลาง
สนามกีฬาจะสามารถขึ้นมาบนอาคารเรียนได้รวดเร็วถึงขั้นนี้ แสดงว่า
คงเป็นคนที่เข้ามาจากทางอื่น

“เอาละ พวกเธอทุกคน! ก่อนอื่นกลับไปนั่งประจำที่ จากนั้น
ชูมือทั้งสองข้าง! อย่าคิดทำเรื่องไม่เข้าท่าอย่างการต่อต้านขัดขืน!”

ผู้ตะโกนสั่งเช่นนั้นไม่ใช่สำนักบวชแต่เป็นฮานาโกะ

บางทีคงเป็นเพียงคำพูดที่ไหลไปตามสถานการณ์ ทว่า
สำหรับเวลานี้ถือเป็นคำสั่งที่ถูกต้อง เพราะหากปล่อยให้เกิดความ
แตกตื่น ก็ไม่อาจคาดเดาว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาคือเรื่องใดกันแน่

บางทีกลุ่มนักเรียนเองก็ให้ความเชื่อถือในตัวฮานาโกะ
พอสมควร ทุกคนจึงกลับไปนั่งประจำที่ ชูมือทั้งสองข้างตามคำสั่ง
ของเธอ ยูอิเองก็ตัดสินใจทำตามทุกคนไปก่อนด้วยเช่นกัน

“การเข้าใจสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว นับว่าช่วยได้มาก
เหลือเกินครับ”

นักบวชพูดด้วยรอยยิ้ม เดินไปยืนหน้าโต๊ะอาจารย์

ฮานาโกะรีบถอยห่างจากโต๊ะของเธอไปมุมห้องทันที

“เมื่อเห็นภาพเหตุการณ์ด้านนอกกันแล้วคิดว่าคงพอเข้าใจ

สถานการณ์นี้ระดับ พวกผมกำลังดำเนินการปิดล้อมเส้นทางเข้าออกของโรงเรียนครับ อิม การชุมนุมคั่งอยู่อย่างนั้นคงทำให้เมื่อยลตมือลงก็ไม่เป็นไรครับ”

นักเรียนทุกคนจึงลดมือลงตามคำพูดของนักบวช

นักบวชล้วงหยิบสมุดโน้ตประจำตัวนักบวชออกจากกระเป๋า เขาคงตั้งใจจะแสดงตัวต่อหน้าทุกคน ทว่านั่นคือของจริงหรือไม่ ย่อมไม่มีใครในชั้นเรียนสามารถยืนยันได้อยู่แล้ว

“พวกผมคือผู้ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองครับ หากอธิบายให้เข้าใจง่ายก็คือพวกเดียวกับตำรวจ แต่เนื่องจากเป็นหน่วยสำหรับรับมือเหตุการณ์ในกรณีพิเศษ การปฏิบัติการในเวลานี้จึงอยู่ในขอบเขตอำนาจที่ได้รับจากทางรัฐครับ”

ด้วยเหตุนี้จึงทำตัวให้อยู่ในความสงบกันเสีย ต่อให้พูดแบบนั้นก็เชื่อว่าจะสามารถทำความเข้าใจได้ ไม่มีทางรู้ว่าพวกเขาคือผู้ดูแลรักษาความสงบจริงตามที่พูด เพราะมองอย่างไรก็เห็นเป็นเพียงนักบวชโกนหัวสวมเสื้อผ้าสีดำเท่านั้น

“เวลานี้มีกลุ่มฆาตกรโหดนำหวาดกลัวลึกลับเข้ามาในโรงเรียนเพื่อเตรียมก่อการร้าย จึงขอความกรุณาว่าอย่าออกจากห้องเรียน ทุกคนจะปลอดภัยหากเฝ้ารออย่างสงบเสงี่ยมอยู่ภายในห้องครับ”

— นั่นมันเรื่องอะไรกัน? มีความเกี่ยวข้องกับพวกพี่สาวหรือเปล่า?

ยูจิจิไม่อาจตัดสินใจว่าเป็นเหตุการณ์ที่มีความข้องเกี่ยวกันหรือไม่

อย่างไรก็ตาม ยูอิจิสังหรณ์ใจไม่ดีเอาเสียเลย

ผู้ที่เข้ามาในห้องเรียนอาจมีเพียงคนเดียวก็จริง แต่ยูอิจิจับสัมผัสจำนวนมากได้จากกระเบื้องทางเดิน แม้ยังไม่อาจคาดเดาวัตถุประสงค์ แต่อย่างน้อยที่สุด พวกเขาตั้งใจจะซังกลุ่มนักเรียนไว้ในห้อง ไม่ต้องการให้ออกไปไหน

ยูอิจิจ้องพิจารณานักบวชคนนั้น

ดูเหมือนเขาจะเป็นวิชาต่อสู้ เมื่อพิจารณาจากตำแหน่งของจุดถ่วงน้ำหนัก จะต้องแอบซ่อนอาวุธไว้ไม่ผิดแน่ จริงอยู่ว่าอาจมีใบหน้าเป็นอันยิ้มอย่างอ่อนโยนเป็นมิตร ทว่าคงไม่มีอะไรมากไปกว่าการสร้างทำเท่านั้น บางทีอาจเพราะกำลังเหนื่อยหน่ายกับการถูกโยนหน้าที่น่ารำคาญมาให้ ใจจริงแล้วจึงกำลังอารมณ์เสียไม่มากนักน้อย

— การจู่โจมเพื่อล้มอีกฝ่ายในพริบตาจากตรงนี้เป็นเรื่องยาก แต่ถ้าเป็นตำแหน่งของนาสึกิ คิดว่าคงพอทำสำเร็จได้.....

ที่นั่นของยูอิจิคือแถวหลัง ส่วนนาสึกินั่งโต๊ะแถวหน้าสุด

ถ้าเป็นนาสึกิคงเอาชนะได้อย่างแน่นอน ทว่าเธอก็คงอยากหลีกเลี่ยงการลงมือต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้น

— ก็นะ ถ้าเป็นไปได้ ตัวยูอิจิเองก็ไม่อยากทำเรื่องสะอูดตาต่อหน้าทุกคนเช่นกัน

ทว่าการปล่อยให้เพื่อนร่วมชั้นเสี่ยงอันตราย ไม่ใช่เรื่องที่จะสามารถทำเป็นเมินเฉย

— ต่อให้ล้มหมอนี่ลงได้ ก็ยังมีพวกข้างนอกอยู่อีก

หากเพียงแค่อัดมือต่อสู้ทุกคนให้หมด คงไม่ใช่เรื่องยุ่งยากมากเท่าไร อย่างไรก็ตาม ถ้าต้องคอยปกป้องเพื่อนร่วมชั้นไปด้วยก็เป็น

อีกเรื่อง นั่นคือกรณีที่จะทำให้เรื่องรวรยุ่งยากขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“คือว่า! แล้วถ้าเกิดอยากไปเข้าห้องน้ำล่ะคะ!”

นักเรียนหญิงในโต๊ะแถวหน้าส่งเสียงถามนักบวช เธอเป็นนักเรียนหญิงที่อยู่อิจิแทบไม่เคยพูดคุยด้วยก็จริง แต่เขาจำได้ว่าเธอชื่อ อายาโนะโคจิ ริสะ เด็กสาวผู้มีชื่อสกุลให้ความรู้สึกว่าเป็นลูกคนรวย

“ความจริงแล้วไม่ขอรับคำถาม แต่ครั้งนี้จะตอบให้เป็นกรณีพิเศษ อย่างที่ได้กล่าวไปเมื่อครู่ ความต้องการของพวกเขาไม่เพียงอย่าออกไปจากที่นั่นเท่านั้น”

“เอ่ ถ้าอย่างนั้นหมายความว่า.....”

ไม่อนุญาตแม้กระทั่งให้ออกไปเข้าห้องน้ำสินะ

นักบวชแสดงท่าทางเหมือนเขาได้ตอบคำถามไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาจึงยกแผ่นคลิบบอร์ดขึ้นมาตรวจเช็ค

“ครั้งนี้ไม่ใช่ข้อเรียกร้อง แต่เป็นการแจ้งข่าวครับ คุณโคนิชิ ยูริ กรุณาเดินทางกลับบ้านด้วยครับ ครอบครัวกำลังคอยคุณอยู่ครับ”

“คะ? หมายความว่าอย่างไรคะ?”

ยูริออกอาการประหลาดใจ เธอคงไม่คิดว่าจะถูกเรียกชื่อ

“แจ้งว่ากรุณากลับบ้านตอนนี้เลยครับ”

นักบวชไม่คิดจะอธิบายใดๆ อีกทั้งสิ้น ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่าไม่มีใครสามารถยอมรับได้

“นี่มันหมายความว่าอย่างไรกันแน่คะ! ไม่อนุญาตให้ไปเข้าห้องน้ำ แต่อนุญาตให้คุณโคนิชิเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้กลับบ้านไม่เห็นเข้าใจความหมายเลยสักนิด!”

อายาโนะ โคจิพรับอย่างไม่พอใจ

กลุ่มนักเรียนซึ่งเห็นด้วยกับเธอต่างเริ่มส่งเสียงโวยวายออกมา
เช่นกัน

“อย่ามาพูดบ้าง! นี่มันเรื่องอะไรกันแน่!”

“ผู้ดูแลความสงบคือพวกประมาณเหมือนตำรวจไซ้ไหม?
งั้นก็รีบไปจับตัวคนร้ายให้จบเรื่องเสียสิ!”

“จับได้ไม่ได้ก็ช่าง แค่คุ้มกันระหว่างปล่อยกลับบ้านเท่านั้น
ก็พอ!”

ทันใดนั้น นักบวชก็เปลี่ยนท่าทีกะทันหัน

“หนวหนู เจ้าพวกเด็กเวอร์เอ๊ย! พวกแกทั้งหมดต้องอยู่ที่นี้
ห้ามออกไปไหน! อยากชี้เยี่ยวก็หาพื้นว่างแถวนั้นเอาเอง!”

นักบวชล้วงมือลงไปในเสื้อ

ยูอิจิตัดสินใจเคลื่อนไหว

โชคดีที่อยู่ระหว่างชั่วโมงเรียน บนโต๊ะของยูอิจิจึงมีอุปกรณ์
หลากหลายที่สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธ

ยูอิจิขว้างปากกาแทกทีคัลที่เขาใช้เพื่อจดบันทึก

สิ่งที่นักบวชกำลังหยิบออกมาคือปืนพก

ปากกาฟุ้งปักข้อศอกของนักบวช

ปากกาแทกทีคัลมีความทนทานและมีน้ำหนักมากกว่าปากกา
ทั่วไป ยิ่งรวมเข้ากับแรงขว้างของยูอิจิทำให้ไม้ไผ่เรื่องล้อเล่นเอาเสีย
เลย

ปืนพกร่วงจากมือนักบวช ใบหน้าของเขายังอยู่ด้วยความ
เจ็บปวด

นักเรียนชายคนหนึ่งเคลื่อนไหว

เขาผลักดันนักบวชไปชนกระดานดำ จากนั้นกระแทกหมัดตรง
ใส่ลิ้นปี

นักบวชครวญครางด้วยความเจ็บปวดก่อนล้มลงไป

“ทำได้ไม่เลวเลยนี่นา โคจัน! นั่นคือวิชาสายโคจันเหรอ!”

“ไม่ใช่สักหน่อย ชื่อสายยานากิซาวะ”

นักเรียนหนุ่มที่ได้รับเสียงชื่นชมจากเพื่อน ผู้ลงมือล้มนักบวช
มีชื่อว่ายานากิซาวะ โคจัน

— หมัดหนึ่งนิ้ว? บางทีอาจใกล้เคียงกับวิชาต่อสู้โบราณเสีย
มากกว่า

โคจันเหลือบมองมาทางยูอิจิ ดูเหมือนเขารู้ว่าใครเป็นผู้ขว้าง
ปากกา

“ล้มแล้วก็ตีอยู่หรือก แต่ว่าจะทำไงต่อ? ถ้าออกไปข้างนอก
ตอนนี้เลย คิดว่าคงถูกจับได้ทันทีนะ”

นาสึกิออกความเห็นอย่างเยือกเย็น

“ในกรณีแบบนี้ควรฟังความเห็นจากอาจารย์ไม่ใช่เหรอ”

ทว่าดูเหมือนฮานาโกะกำลังจดจ่อกับการครุ่นคิดว่าควรทำ
อย่างไร เธอจึงจะสามารถหาข้ออ้างปิดความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นนี้ได้

“ให้เป็นหน้าที่ของฉันไหม?”

ผู้ที่ลุกขึ้นแล้วเสนอความเห็นก็คือคาตากิริ อัน

เด็กสาวผู้ซึ่งโซลริตเตอร์แสดงคำว่า ‘แม่ मद’

“ซาคาคิคุง ช่วยมาทางนี้หน่อยได้ไหม?”

“ทำไมถึงเป็นฉัน?”

เพราะถูกเรียกชื่อ ยูอิจิจึงเดินไปหน้ากระดานดำ

“เครื่องนุ่งห่มชุดนี้มีความสามารถได้มาร เพราะฉะนั้นฉันจะลงมือลำบากถ้าคนพวกนี้ยังใส่มัน เลยอยากวานให้ช่วยถอดออกให้หน่อยได้ไหม?”

อันแจ้คำอธิบายกับยูอิจิ เหตุที่เธอเลือกยูอิจิให้มาเป็นผู้ช่วยคงเพราะเขาคือคนที่จะเข้าใจคำพูดของเธอ แม้จู่ๆ จะวานเรื่องอย่างขอให้ถอดเสื้อผ้าของนักบวชออกก็ตาม

“เข้าใจแล้ว ว่าแต่จะต้องเสื้อผ้าที่มีพลังได้มารไม่ได้ ตกลงว่าเธอเป็นใครกันแน่”

คำพูดของอันทำให้ยูอิจินึกถึงไอโกะ เธอคนนั้นเองก็ไม่ถูกกับของอย่างเช่นบทสวดทางศาสนาด้วยเช่นกัน

ยูอิจิถอดเสื้อผ้าของนักบวช

เมื่อนักบวชอยู่ในสภาพเปลือยเพียงชุดชั้นใน อันก็นั่งยองลงไป แล้วใช้มือทั้งสองข้างกุมศีรษะนักบวช

นัยน์ตาของอันลุกโผลง เริ่มพึมพำบางอย่างด้วยเสียงกระซิบ
— หวา ยายนี่น่ากลัวสุดๆ จริงด้วย!

“เท่านี้ก็คงไม่มีปัญหาแล้ว”

“ว่าแต่จะอธิบายกับพวกในชั้นว่าไงละทีนี้.....”

“แค่บอกว่าเกลียดกล่อมสำเร็จแล้วก็พอไม่ใช่หรือ?”

“ไม่มีทางฟังขึ้นเป็นอันขาด”

นักบวชสวมเสื้อผ้า จากนั้นลุกขึ้นด้วยท่าทางไซเซ เปิดประตูเดินออกไปจากห้องเรียน

เนื่องจากไม่ได้ยินเสียงเหตุวุ่นวายจากด้านนอก หมายความว่า

ทุกอย่างดำเนินไปได้ด้วยดี

“สุดท้าย! อะไรสักอย่างที่เหมือนมนตร์ของคุณคาตาคิริได้ผลซะงัด!”

โชตะส่งเสียงชื่นชมดีใจ ทางด้านเพื่อนร่วมชั้นคนอื่นเองก็ทำหน้าราวกับถ้าเป็นคาตาคิริ อันคนนั้น ย่อมไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่จะทำเรื่องแบบนี้ จึงไม่ได้เกิดปัญหาใดๆ ตามมาเป็นพิเศษ

— ทว่าสุดท้ายก็เชื่อว่าจะสามารถออกจากห้องเรียน เพราะข้างนอกยังมีนักบวชคนอื่นที่คอยเฝ้ากักบริเวณ

สามารถแก้ปัญหาดตรงหน้าได้เป็นที่เรียบร้อยแล้วก็จริง แต่ต้นตอที่แท้จริงของปัญหายังไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น

ยูอิจิบับเข้าไปหายูริ

“เมื่อคืนนักบวชบอกให้เธอกลับไปก่อนก็ได้ใช่ไหม พอถูกใจบ้างหรือเปล่านั้นเพราะเหตุผลอะไร?”

“ไม่เลยค่ะ แต่ถ้าหากพวกเขาคือผู้ดูแลรักษาความสงบจริง มีความเป็นไปได้ว่าคำสั่งเช่นนั้นคือผลลัพธ์จากการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับตระกูลของฉันค่ะ”

“อืม ถ้าเป็นอย่างที่วากิเท่ากับถ้าเชื่อฟังคำสั่งห้ามออกจากห้อง อย่างน้อยก็จะปลอดภัยไม่ถูกทำร้ายสินะ”

แม้ยังไม่อาจปักใจเชื่อว่าอีกฝ่ายคือผู้ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยจากภาครัฐได้อย่างมั่นใจ แต่ถ้าลองคิดในมุมกลับ บางทีก็ย่อมต้องเลือกใช้วิธีพูดเช่นนั้น หากอยากห้ามไม่ให้นักเรียนออกไปป่วนเปื้อนในเขตตัวโรงเรียนโดยเด็ดขาด

“เอ่อ ขอแค่สักชั่วโมงเดียวก็ได้ ช่วยพูดให้ทุกคนยอมเข้าใจ

และอดทนรออยู่ที่นี้ก่อนให้หน่อยได้ไหม? เขาเป็นบอกว่าข้างนอกอาจมีกลุ่มอันตรายอยู่จริง ตอนนี้อ่าเพิ่งเคลื่อนไหวกันดีกว่า”

ยูริคือนักเรียนที่ได้รับทั้งความเชื่อถือและความนิยมจากเพื่อนร่วมชั้น ยูริจึงคิดว่าหากกำหนดเวลาไว้ไม่นานจนเกินไปนัก เธอคงสามารถช่วยลงมือทำอะไรสักอย่าง

“ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ ว่าแต่คุณล่ะคะ?”

“จะลองออกไปสำรวจดูหน่อย”

ยูริเดินไปยืนหน้าโต๊ะอาจารย์ เริ่มแจ้งเรื่องกับทุกคน

ระหว่างที่สายตาของเพื่อนร่วมชั้นต่างไปรวมกันที่ยูริ ยูริก็อาศัยจังหวะนั้นย้ายที่ไปหลังห้อง ชะเง้อมองนอกหน้าต่างเพื่อตรวจสอบสภาพการณ์โดยรวม

รถหุ้มเกราะจอดเรียงแถวในสนามกีฬา ทว่าดูเหมือนไม่ค่อยเหลือผู้ประจำอยู่ที่นั่น

“ซาคาคิคุง! นี่คือเรื่องอะไรเหรอ? ทำอะไรลงไปอีกแล้วเหรอ?”

“เอ่อ ช่วยอย่าพูดเหมือนฉันคือตัวต้นเหตุของเรื่องวุ่นวายได้ไหม.....”

ไอโกะเดินเข้ามาส่งเสียงถามด้วยการใช้คำบีบคั้น ทำให้ยูริก็ได้แต่เกาหัว

“หมายความว่าไม่เกี่ยวข้องเหรอ?”

“บางทีอาจเกี่ยว ก็เลยว่าจะลองออกไปสำรวจเพื่อยืนยัน”

ยูริจึ้นหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโดยตั้งใจจะกดโทรหาชิโนมิจิยะ

ฟูรู

กลุ่มคนที่ปรากฏตัวคือนักบวชสวมเครื่องแต่งกายที่มีพลัง

ไฉมาร หมายความว่าอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มนักปราบมารก็เป็นได้
ทว่าหน้าจอโทรศัพท์มือถือขึ้นสัญลักษณ์นอกเครือข่าย

“ดูเหมือนจะถูกตัดสัญญาณ”

“อะ จริงด้วย”

ไอโกะเองก็ลองตรวจเช็คโทรศัพท์มือถือของเธอ

“ช่วยไม่ได้ คงต้องลองออกไปดูหน่อยแล้ว”

ยูอิจิกลับไปทีโตะของเขา ลองค้นตามเรื่องตามราวว่าใน
กระเป๋ามีอะไรที่นำมาใช้ได้บ้าง

“ไปไหนเหรอ?”

ไอโกะตามมาส่งเสียงถามอีกครั้ง เธอคงคิดว่ายูอิจิกำลัง
คิดจะทำอะไรกันแน่

“ไปห้องข้างๆ ห้องของคนชื่อชินิมิยะ ฟุรุ บางทียานั้นอาจ
รู้อะไรก็ได้”

“เอ? แต่ว่าออกไปข้างนอกไม่ได้ไม่ใช่เหรอ?”

“นั่นคือกรณีที่ออกทางประตูเท่านั้นไม่ใช่หรือ?”

ยูอิจิเลื่อนเปิดขอบหน้าต่าง

“เอ!? แต่ก็นะ เรื่องแค่นี้ซาคาคิคุงทำได้สบายๆ อยู่แล้ว.....”

ตอนแรกไอโกะมีสีหน้าตกใจ ทว่าเธอเปลี่ยนไปอยู่ในสีหน้า
ทำความเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว

เมื่อลองมองสำรวจสนามกีฬาอีกครั้ง อาจเพราะวางกำลัง
ปิดล้อมเสร็จสิ้น ที่นั่นจึงไม่มีนักบวชประจำการอีกต่อไป

ยูอิจิข้ามออกไปนอกหน้าต่าง ใช้เพียงนิ้วมือประคองร่าง
ตัวเองเอาไว้

จากนั้นกระโดดรวดเดียวไปยังห้องเรียนที่ติดกัน
เมื่อมือจับขอบหน้าต่างได้สำเร็จ เท่ากับสามารถยืนยันความ
ปลอดภัย

ยูอิจิเหลื้อมองสำรวจเข้าไปในห้อง ภายในมีเพียงแค่กลุ่ม
นักเรียนกับอาจารย์เท่านั้น

เนื่องจากทุกคนต่างออกอาการไม่สงบใจเท่าไร หมายความว่า
คงได้ฟังคำอธิบายจากนักบวชมาแล้ว

ยูอิจิกวาดตามองหา ทว่าไม่พบเจอฟุรุแต่อย่างใด
— คุณชิโนมียะคือผู้เกี่ยวข้องของเจ้าพวกนั้น ก็เลยถูก
พาตัวไปอย่างนั้นหรือ?

ควรทำอย่างไรต่อ

ถ้าหากนี่คือเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับเทพมาร สถานที่ซึ่ง
ควรมุ่งหน้าไปในทันทีก็คือที่สถิตเทพเจ้า

ยูอิจิตัดสินใจขึ้นไปดาดฟ้า

ผนังอาคารเรียนมีจุดให้สามารถใช้เป็นที่ยึดจับมากมาย และ
ยังมีท่อทางระบายน้ำ ด้วยเหตุนี้การปีนขึ้นไปข้างบนจึงเป็นเรื่อง
ง่ายตายสำหรับยูอิจิ เรื่องยุ่งยากเล็กน้อยมีเพียงรั้วกันขอบดาดฟ้า
เท่านั้น

ยูอิจิชะเง้อหน้าจากขอบดาดฟ้า สังเกตสภาพการณ์ภายใน
ดาดฟ้าเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก

ไม่เพียงแค่นักบวชเท่านั้น ยังมีกลุ่มคนที่เหมือนเป็นพวกใน
วงการศาสนาหลากหลายประเภทอยู่อีกด้วย

แท่นบูชาขนาดใหญ่กำลังถูกประกอบบนดาดฟ้า ยูอิจิเองก็

ไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องพวกนี้ แต่พอสังเกตเห็นได้ว่ากลุ่มนักบวชกำลังลงมือกันอย่างรีบร้อนซะมากเขม่น

เรื่องสะดุดอีกอย่างหนึ่งก็คือรั้ว

จุดหนึ่งของรั้วถูกตัดขาดเปิดออกเป็นช่องว่าง ติดตั้งอุปกรณ์หลบภัยสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน อุโมงค์ผ้าเชื่อมต่อลงไปถึงหน้าต่างชั้นสองของอาคารเรียน

หากไม่รู้ที่มาที่ไป อาจบอกว่าการต่อบันได้มาจากด้านล่างคือเรื่องสะดวกยิ่งกว่า แต่วิธีเช่นนั้นคือเรื่องไร้ความหมาย เพราะหากไม่ใช้วิธีลงไปจากข้างบน ก็จะไม่มีความเป็นไปได้

เหล่านักบวชต่อแถวลงไปสู่อุโมงค์ผ้า

— หรือว่าพวกนี้คือผู้เชี่ยวชาญที่มาปราบเทพมาร?

ถ้าเป็นเช่นนั้นเท่ากับที่เหลือให้เป็นหน้าที่ของพวกเขาอีกพอ แต่ยูจิจิยังคงคาใจเกี่ยวกับการปิดทางเข้าออกโรงเรียน

ราวครึ่งหนึ่งของกลุ่มคนที่อยู่บนดาดฟ้าลอดผ่านลงไปสู่อุโมงค์ผ้า ส่วนที่เหลือต่างลงมือจัดเตรียมงานพิธีกรรม

ยูจิจิพบชิโนมิยะ ฟุรุอยู่ในกลุ่มของคนที่ยังอยู่บนดาดฟ้า

อาจเพราะเธอไม่มีหน้าที่ใดเป็นพิเศษ จึงยืนแยกตัวห่างออกมาเล็กน้อยด้วยท่าทางว่างงานไม่มีอะไรทำ

ยูจิจิปีนขึ้นไปบนดาดฟ้า ลบร่องรอยตนเองเข้าไปประชิดฟุรุจากด้านหลัง

“เฮ้”

“เฮ้?”

ฟุรุหันขวับกลับมาด้วยความตกใจ เมื่อยูจิจิส่งเสียงทัก

“ทำไมมาอยู่ที่นี่.....ทั้งที่ระหว่างทางขึ้นมาดาดฟ้า มีกองกำลัง
ตรวจตราอย่างแน่นหนาเลยนี่นา”

“พอคุยกันได้หรือเปล่า?”

“เข้าใจแล้วค่ะ ไปคุยกันในที่ปลอดภัยดีกว่าค่ะ ฉันไม่ได้รับ
หน้าที่ใดเป็นพิเศษอยู่แล้วด้วย ย่อมไม่ได้ถูกให้ความสนใจค่ะ”

ฟुरु่มุ่งหน้าไปยังด้านหลังของประตูทางเข้าออกและห้องดาดฟ้า
ยูอิจิกเองก็เดินตามเธอไปด้วย

เมื่อเข้าไปถึงมุมอับสายตา ฟुरु่แหงนหน้าขึ้นมามองยูอิจิก

“ขอโทษด้วยค่ะ”

“ว่าแล้วว่าเรื่องนี้ คุณชินอิมิยะต้องมีส่วนเกี่ยวข้อง”

“ถ้าพูดถึงความเกี่ยวข้อง คนกลุ่มนั้นคือเหล่านักปราบมาร
ชั้นสูงสุดที่ถูกเรียกตัวให้มาปิดผนึกเทพมารค่ะ”

“แล้วทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้?”

“คือ.....การผนึกเทพมารต้องใช้พลังงานมหาศาล จำเป็นต้อง
มีแหล่งพลังงานจำนวนมากค่ะ.....”

“.....ตั้งใจจะใช้ทุกคนในโรงเรียนอย่างนั้นแหละ.....”

ยูอิจิกได้ใจเมื่อฟुरु่ออกอาการลำบากใจที่จะพูด

“นั่นมันเรื่องบ้าบอเกินไปแล้ว! ทุกคนในโรงเรียนรวมกันแล้ว
มีเกินกว่าพันคนเชียวนะ!”

“ก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้นี่คะ! เมื่อเทียบกับจำนวนมนุษย์ทั้งหมด
หนึ่งพันคนคือจำนวนที่ไม่อาจเทียบเคียงได้เลยค่ะ!”

เรื่องราวขยายใหญ่โตเกินไปจนไม่อาจตามทันเอาเสียเลย

ทว่าดูเหมือนฟुरु่ปักใจเชื่อเรื่องนั้น พวกที่กำลังเตรียมงานพิธี

ใหญ่โตบนดาดฟ้าเองก็คงไม่ต่างกัน

“หลังจากนี้เจ้าพวกนั้นจะทำอะไรต่อ?”

“ทุกคนจะบุกจู่โจมที่สถิตเทพเจ้าคะ ถ้าสามารถกวาดล้างได้ก่อนการคืนชีพ ทุกอย่างก็จะจบลงด้วยดีค่ะ ทว่าหากเกิดเรื่องไม่คาดฝัน เทพมารคืนชีพได้สำเร็จละก็ จะเริ่มลงมือทำพิธีปิดผนึก.....”

ความจริงแล้วฟุรุไม่มีความจำเป็นต้องเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้กับคนนอกอย่างยูอิจิ แต่ด้วยความรู้สึกผิดจึงทำให้ฟุรุอธิบายอย่างตรงไปตรงมา

“ก็นะ สุดท้ายต้องคืนชีพได้อยู่แล้ว”

ในเมื่อมุสึโกะมีส่วนกับเรื่องนี้ ย่อมไม่มีทางที่เธอจะปล่อยให้เทพมารคืนชีพไม่สำเร็จ เวลานี้คงคิดคักสนุกสนานกับการเล่นบทตัวร้ายอยู่แน่ ยูอิจิเชื่อมั่นว่าจะต้องเป็นอย่างที่เขาคิด

“บางทีอาจกลายเป็นเรื่องไม่ดีต่อคุณชินอิมิยะ เขาเป็นว่าขอโทษด้วยแล้วกัน”

ก่อนอื่นมีแต่ต้องลงไปที่สถิตเทพเจ้าเท่านั้น

ยูอิจิเตรียมใจเด็ดขาดแล้วก้าวเท้า

“เอ่ ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่คะ! หน้าทางเข้าออกวางกำลังป้องกันไว้อย่างแน่นหนานะคะ!”

“ลัมแล้วฝ่าลงไปก็พอ ในเมื่อเป็นกลุ่มที่คิดจะฆ่าคนนับพันต่อให้โดนต่อยก็ไม่มีสิทธิ์บ่นอะไรอยู่แล้ว”

“ไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้นคะ! คนพวกนั้นไม่ใช่นักปราบมารทั่วไปนะคะ! ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่นักเรียนม.ปลายคนเดียวจะไปทำอะไร.....”

ถึงจะพูดเช่นนั้นแต่ฟุรุไม่ได้พยายามทำอะไรเพื่อห้ามยูอิจิ

เขาจึงเดินต่อไปโดยไม่สนใจเธออีก

อาจยังไม่ถึงเวลาจำเป็นต้องรีบร้อน แต่ก็ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะมัวแต่เย็นใจด้วยเช่นกัน

ผู้คอยเฝ้ารักษาความปลอดภัยเส้นทางลงไปด้านล่างมีอยู่สามคน เพราะสวมชุดนักบวชจึงน่าจะเป็นหน่วยป้องกันการโจมตีในรูปแบบเวทมนตร์ อารูธในมือของพวกเขาคือไม้เท้ากระดิ่ง

กว่าพวกเขาจะสังเกตเห็นยูอิจิซึ่งก้าวเดินโดยไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า ก็เมื่อยูอิจิเข้าไปถึงระยะประชิด

ยูอิจิยันเท้าถีบไล่นักบวชซึ่งกำลังจะตั้งท่าเตรียมพร้อม
เป้าหมายคือเตะให้ลอยกระเด็น

ร่างของนักบวชหัวแถวลอยไปชนกับอีกสองคนที่อยู่ด้านหลัง จนล้มคว่ำ ยูอิจิอาศัยช่วงจังหวะที่พวกเขาตกใจ พุ่งตัวกระโดดลงไปในอุโมงค์หลบภัย

ช่วงเวลาเดียวกัน พวกมุสึโกะสามคนกำลังเดินไปด้วยกันในที่สถิตเทพเจ้า

เป็นไปตามการคาดเดาของยูอิจิ พวกมุสึโกะเข้ามาที่นี่จากเส้นทางอื่น ทางเข้าออกซึ่งมีแต่ผู้รวบรวมชิ้นส่วนครบถ้วนเท่านั้นที่จะใช้งานได้ ไม่มีควมจำเป็นต้องทำเรื่องอย่างกระโดดลงมาจากคานฟ้าอาคารเรียน

ทางเข้าออกอีกแห่งหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างแมกไม้ในสวนสาธารณะ

ใกล้โรงเรียนมัธยมปลายเซย์ซิน ซึ่งหากเพียงมองผ่านจะไม่มีทางสังเกตเห็น

ทั้งสามต่างเดินไปตามทางเดินไม้ที่แสนยาวไกลราวไม่มีจุดสิ้นสุด

ฝั่งซ้ายมือคือห้องเรียน ฝั่งขวามือคือหน้าต่าง จำนวนของพวกมันมีมากเสียจนไม่อาจนับ

สภาพแวดล้อมบ่งบอกว่าที่นี่คืออาคารเรียนเก่า ทว่าโครงสร้างแปลกประหลาดอย่างเห็นได้ชัด

ระเบียงทางเดินโค้งไปทางขวาเสมอ ทำให้ราวกับกำลังเดินเป็นเส้นวงกลม เพราะไม่อาจคิดได้ว่าจะมีอาคารเช่นนี้อยู่ในโลกความเป็นจริง หมายความว่าสถานที่แห่งนี้จะต้องอยู่ในพื้นที่ต่างมิติ

“นี่ๆ! ตกลงว่าจะขอพระอะไรหรือ? อยากให้ความปรารถนาแบบไหนกลายเป็นจริงกันแน่ะ! ตามปกติแล้วต้องขอให้เพิ่มจำนวนพรที่ขอได้สิเนอะ!”

มุสึโกะหมุนตัวไปนำหน้าฮิโรมิจิ จากนั้นยื่นหน้าไปมองพร้อมส่งเสียงถาม

โตรนสีลำบิรรอบกายมุสึโกะ พวกมันถูกตั้งโปรแกรมให้สามารถเคลื่อนที่ด้วยตัวเอง โดยรักษาระยะห่างจากมุสึโกะในระยะที่ถูกกำหนด

“ความปรารถนา.....ของฉันคือ.....กลายเป็นเทพเจ้า..... ทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สิ้นซาก.....”

ท่าเดินของฮิโรมิจิตูติดชัดไม่กระฉับกระเฉง

หากมองจากสภาพของฮิโรมิจิในเวลานี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขา

จะเดินลำบาก นี่คือผลจากการที่ขึ้นส่วนทุกชั้นอยู่ในการครอบครอง
ของเขา

ยามที่ขึ้นส่วนทั้งหมดมารวมกันจนครบ ชั้นส่วนเทพเจ้าทุกชั้น
จะถูกดูดเข้าไปในตัวผู้ชนะ สิ้นสุดสงครามแย่งชิงชั้นส่วนเทพเจ้า
เข้าสู่ขั้นตอนต่อไปของพิธีกรรม

นัยน์ตาเพิ่มเป็นสี่ดวง แขนมีทั้งหมดหกแขน มีทั้งปีกและเขา
อวัยวะต่างๆ ซึ่งไม่ปรากฏในร่างกายของมนุษย์ ผิวหนังกลายเป็น
เกล็ดสีดำคล้ำ

“อะไรกันอะ น่าเบื่อมาก”

มุสึโกะพูดด้วยน้ำเสียงหมดความตื่นเต้น การพูดด้วยท่าที่
เช่นนั้นต่อหน้าอิโรมิจซึ่งเวลานี้ราวกับกลายเป็นสัตว์ประหลาดไปแล้ว
ต้องถือว่ามีความกล้าอย่างมากเลยทีเดียว

“นี่ๆ ตกลงหมายความว่าไงกันแน่หรือ? อิโรมิจคงอาจถูก
เพื่อนร่วมชั้นรังเกียจก็จริง แต่ไม่คิดว่าด้วยเหตุผลแค่นั้น จะทำให้
เกิดความเคียดแค้นถึงขั้นอยากฆ่าล้างมนุษยทุกคนขึ้นมาได้หรอก
นะ?”

มุสึโกะส่งเสียงถามเอนเดซึ่งเดินไปด้วยกัน

“ยิ่งขึ้นส่วนสถิตกับร่างกายมากเท่าไร ร่างกายและจิตใจ
ของผู้ครอบครองจะยิ่งใกล้เคียงกับเทพมารมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อ
ถึงเวลาเอ่ยความปรารถนา ก็จะไม่ปากขอพรให้ตนเองกลายเป็น
เทพมารเพื่อลงมือทำลายล้างโลกมนุษย์.....รายละเอียดคร่าวๆ
ก็ประมาณนี้ เห็นไหม อีกฝ่ายไม่ได้พูดโกหกแม้แต่นิดเดียวจริงไหม
.....?”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน! แผนตีมตุ๋นไม่ใช่เหรอ! มิฉะฉินชัดเจนอนะ!”

เสนอรางวัลความปรารถนาเป็นจริงทุกประการ ทว่ากลับชักใยเปลี่ยนความปรารถนาให้เป็นการทำลายล้างโลก กลายเป็นความปรารถนาที่ตนเองต้องการ เท่ากับไม่ได้มีความหมายใดๆ ทั้งสิ้น

ความปรารถนาต้องการช่วยเหลือเพื่อนของโมนิกะ หรือว่าความต้องการทิ้งโซลิตเดอริ์ไปจากตัวเองของยูอิจิ ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ตามก็ไม่มีทางกลายเป็นจริงทั้งนั้น

“ที่ผ่านมามีเหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำหลายต่อหลายครั้ง ทว่าโลกก็ไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายใช่ไหม ความจริงแล้วเป็นเรื่องที่ควรคาดเดาได้ตั้งแต่แรกไม่ใช่เหรอ?”

“ยังงี้ก็ช่าง! ลำดับแรกเขาเป็นว่าทำให้คืนชีพก่อนแล้วกัน! เขาละ รีบเดินให้เร็วขึ้นหน่อยสิ! ขึ้นม้วนแต่ชักช้า เต็มวัยก็ถูกเล่นงานก่อนกลายเป็นร่างหอรกนะ!?”

“นำหนวุกุมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว!”

อิโรมิจิจิตุดสวนอย่างหมดความอดทน

“ว่าไงนะ! ทั้งที่จนถึงเมื่อกี้ยังเอาแต่ออกอาการเหมือนจะขาดใจตายมาตลอดแท้ๆ แต่พอเป็นคำไวยววยแล้วพูดคล่องเชียวนะ! แล้วพิธีกรรมคือยังงั้นเหรอ? ทำแค่นี้ก็พอจริงเหรอ!”

“ใช่ ทางเดินเส้นนี้มีลักษณะม้วนเป็นก้นหอย ขอเพียงแค่ว่าเดินไปถึงใจกลางเท่านั้นก็พอ อาคารเรียนแห่งนี้จัดแน่นไปด้วยความอาฆาตเคียดแค้น หมายความว่ายิ่งเดินนานเท่าไรก็จะยิ่งดูดซับของเหล่านั้นมากขึ้นเท่านั้น”

“เรื่องนี้ก็น่าเบื่อ! ช่วยเลือกใช้พิธีกรรมอย่างเช่นคว้านหัวใจสดๆ เหมือนอย่างพิธีกรรมสังเวทของชาวแอซเท็ก หรือว่าจุดไฟเผาแท่นบูชาอะไรแบบนี้สิ!”

“หากทำอะไรแบบนี้ คนที่จะถูกเลือกให้เป็นเหยื่อสังเวทคือตัวเธอนะ?”

“จะว่าไปโรงเรียนร้างแห่งนี้คือที่ไหนหรือ? ดูแล้วคิดว่าไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับโรงเรียนเซย์ซินเลยนะ”

“หากนับจากยุคของเธอ ก็ถือเป็นเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา ยาวนานพอสมควร ที่นี้มีมนุษย์ล้มตายเป็นจำนวนมาก จริงอยู่ว่าไม่ได้มีบันทึกอย่างเป็นทางการ แต่ถ้าหากเกิดความสนใจแล้วละก็ อย่างเธอคงสืบค้นได้ไม่ยากอยู่แล้ว”

ถ้าหากยังคงมีชีวิตรอดต่อไปนะ เอนเดลงท้ายเพิ่มเติมด้วยเสียงกระซิบ

ทั้งสามคนยังคงเดินต่อไป

ทว่าเมื่อไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงใดๆ มุสึโกะจึงพรวดออกมาอีกครั้ง

“ยังไงก็เบื่อเต็มทีแล้วแหละนะ ถ้าเกิดยุ่งๆ ไม่มาก็เหมือนฉัน บ้าไปเองไม่มีผิด!”

“สำหรับยูอิจิคุง เวลานี้กำลังมุ่งหน้ามาทางนี้ แต่คงต้องใช้เวลาก็กักพัก”

เอนเดลเล่าเรื่องที่เธออ่านจากหนังสือในมือ นี่คือความสามารถของเอนเดล เธอสามารถรวบรวมเหตุการณ์ต่างๆ นานามาปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นเนื้อหาในหนังสือนิยาย

อย่างไรก็ตาม ใ้ว่านิยายของเอนเดจะบันทึกรายละเอียดทั้งหมดไว้อย่างครบถ้วน ยังมีบางเรื่องราวที่ตกหล่นขาดหาย ถึงกระนั้นสำหรับการมองเหตุการณ์ในภาพรวม ถือเป็นความสามารถที่มีประโยชน์อย่างมาก

“แต่คิดว่าไม่จำเป็นต้องกังวล เดียวก็จะหายเบื่อเพราะอีเวนต์ต่อไปได้เวลาเริ่มต้นแล้ว”

เอนเดชี้นิ้วไปด้านหน้า

จุดสิ้นสุดของทางเดินปรากฏให้เห็นหลังพินโค้ง ปลายทางคือที่ตั้งของประตูเลื่อนแบบเดียวกับประตูเข้าออกชั้นเรียน

“หมายความว่าถึงจุดหมายแล้วสินะ!”

มุสึโกะตั้งท่าจะวิ่งไปด้วยอาการคึกคัก ทว่าถูกเอนเดคว้ามือหยุดไว้ก่อน

“ภายในนั้นมีศัตรูรออยู่ สำหรับฉันก็เรื่องหนึ่ง แต่สำหรับมุสึโกะคง ย่อมถูกฆ่าอย่างง่ายดายจริงไหม”

“ศัตรู!? หมายความว่าไง!? กลุ่มผู้พิทักษ์ความถูกต้องที่มารวมตัวกันเพื่อหยุดยั้งการคืนชีพของเทพมารเหรอ!? องค์ภรศาสนาลับอูระโคยะ? ศาสนจักรแห่งความมืด? หน่วยพิเศษที่ 13 แห่งสำนักงานวาติกัน? หน่วยจักรกลกันบอส? หรือว่าพวกนินจาปราบมาร? ได้เลย! จะไม่เป็นแบบนี้ได้ไงเนอะ! ต้องเป็นแบบนี้แหละถึงจะใช้.....! เอาละโรคุสธาระคุง! จงไปไล่อัดเจ้าพวกนั้นให้กระเจิงเสีย!”

ไม่อาจคาดเดาได้ว่าฮิโรมิຈิฟังคำพูดของมุสึโกะหรือไม่ อย่างไรก็ตาม เขาพาร่างกายที่ยังคงเกิดความเปลี่ยนแปลงไปยังประตูบานนั้น

ฮิโรมิจิกะมื่อสิ้นเทาเดือนเปิดประตู
เสียงกระสุนปืนดังต่อเนื่องในทันที

กว่า
พิ
มีอีกไหม

ตอนที่ 7 จะเป็นเทพเจ้าหรืออะไรก็ช่าง

พวกเขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่ากลิ่นอายชั่วร้ายถึงขั้นทำให้
อยากอาเจียนกำลั้งใกล้เข้ามาทุกขณะ

ยิ่งเวลาผ่านไปมากเท่าไร กลิ่นยิ่งรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น

พลังของตัวตนชั่วร้ายค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น พวกเขารู้สึกได้ว่า
เหลือเวลาอีกเพียงไม่นาน เทพมารก็จะพร้อมคืนชีพอีกครั้ง

มีเวลาเพียงพอสำหรับเตรียมรับมือ

การเข้ามาตึ้งกำลั้งในจุดศูนย์กลางที่สถิตเทพเจ้าได้ก่อน
คือข้อได้เปรียบใหญ่หลวง

พื้นที่โล่งกว้างวงกลมสร้างจากหิน

ที่โล่งเส้นผ่านศูนย์กลางราวสี่สิบเมตรซึ่งไม่มีอะไรทั้งสิ้น มีแค่
ประตูสองบานเท่านั้น ประตูบานที่พวกเขาใช้เข้ามา กับประตูที่ตัวตน
ชั่วร้ายกำลั้งจะมาถึง

พวกเขาจัดเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือเทพมารได้ทันเวลา
เท่านี้ย่อมสามารถปิดฉากได้ก่อนการคืนชีพ

ใช่ที่กำลังเกิดความประมาท แต่ในใจของพวกเขาก่อเกิด
ความหวัง

พวกเขาเองก็เชื่อว่าอยากให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องต้องกลายเป็นเหยื่อ
สังเวทย หมายความว่าหากขัดขวางการคืนชีพได้ตั้งแต่ตอนนี้ ก็ไม่มี
ความจำเป็นต้องกังวลเรื่องเหล่านั้น

ในที่สุดเทพมารก็มาถึง

พวกเขาต่างกลั้่นหายใจ ตั้งสมาธิไปยังประตู

ครู่หนึ่งหลังจากนั้น ประตูถูกเลื่อนเปิด

ความมืดปรากฏตัว

สำหรับพวกเขาซึ่งมีพลังวิญญาณ ภาพที่ปรากฏในสายตา
คือก่อนความมืดเคลือบไหวได้

พวกเขาเปิดฉากโจมตีในทันที

ลำดับแรกคือการโจมตีจากระยะไกล พวกเขาพุ่งสมาธิทั้งหมด
เท่าที่จะทำได้

อาวุธที่ถูกนำมาใช้งานคือปืนไรเฟิลจู่โจม

จะเป็นเทพมารหรือสัตว์ประหลาดหรืออะไรก็ตาม หากมี
ร่างเนื้อ การโจมตีทางฟิสิกส์ย่อมได้ผล

นอกจากนี้กระสุนที่นำมาใช้งานคือกระสุนที่ผ่านการอวยพร
จากนักบุญ ย่อมคาดหวังผลลัพธ์ด้านพลังวิญญาณได้ด้วยเช่นกัน

การโจมตีจากระยะไกลกินพลังวิญญาณ จึงไม่มีใครคิดว่าจะ
สามารถจบเรื่องราวทั้งหมดได้เพียงเท่านี้

หากเห็นว่าเกราะป้องกันของเทพमारลดความแข็งแกร่งลงในระดับหนึ่ง ก็จะไปปิดฉากด้วยอาวุธศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่ก็ใช้วิชาฝ่ามือที่มีพลังทำลายล้างมารร้าย

กระสุนปืนเข้าเป้า

แม้ไม่ได้เห็นภาพกระสุนปืนเจาะร่าง ทว่าก่อนความมืดนั้น บิดเบี้ยวเสียรูปทรง เลือดไหล เศษเนื้อลอยกระเด็น

“ได้ผล! ยิ่งต่อไป!”

เหล่านักปราบมารต่างขานรับเสียงของหัวหน้าหน่วย ถึงกระนั้นก็ยังไม่อาจหยุดการเคลื่อนไหวของเทพमार แม้เพียงชั่ว แต่เห็นได้ชัดว่ามันยังคงก้าวเดินเข้ามาข้างใน การโจมตีได้ผล แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับล้มเป้าหมาย ควรเปลี่ยนไปใช้การโจมตีระยะประชิดหรือไม่ ระหว่างที่พวกเขาเริ่มเกิดความลังเลนั่นเอง สถานการณ์ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

ร่างของเทพमारขยายใหญ่

โป่งพอง

ช่วงจังหวะที่พวกเขาเกิดความรู้สึกไม่อยากเชื่อ ร่างของเทพमार พลันระเบิดอย่างไม่คาดฝัน

ร่างกายของเทพमारโป่งพองราวลูกโป่ง จากนั้นแตกกระจาย

“ล้มได้แล้ว.....เหวอ?”

เลือดเนื้อกลายเป็นสายหมอก ไม่อาจมองเห็นร่างเทพमार ได้อีกต่อไป มีความเป็นไปได้ว่ามันสูญสลายไปแล้ว

ทว่าพวกเขาไม่ได้มองในแง่ดีถึงขั้นนั้น

ร่องรอยของเทพमारยังไม่เลือนหาย
ตรงกันข้าม การข่มขู่อันแสนชั่วร้ายเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเป็นทวีคูณ
เสียด้วยซ้ำ

หมอกเลือดสลายหายไป

ปรากฏเงาร่างมนุษย์จำนวนสามคน

คนหนึ่งคือเด็กหนุ่มผู้กลายเป็นร่างทรงของเทพमार โรคุฮาระ
ฮิโรมิจิ

คนหนึ่งคือหญิงสาวไร้ดวงตาผู้มีครึ่งล่างเป็นงู

คนหนึ่งคือชายร่างผอมที่มีปีกงอกจากกลางหลัง

“สามตน?”

หัวหน้าหน่วยพิมพ์ทำ เมื่อเทพमारคืนชีพก็หมายความว่าพวกเขา
คือฝ่ายพ่ายแพ้ ไม่มีความจำเป็นต้องคิดถึงเรื่องใดอีก ถึงกระนั้น
ก็ไม่เคยคาดการณ์มาก่อนว่าจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเช่นนี้

“อย่างนั้นเอง ตอนที่รวมชิ้นส่วนทุกชิ้นเข้าด้วยกัน พูดยตามตรง
ว่าก็คิดนะว่าดูไม่ได้เอาเสียเลย ที่แท้ก็เป็นความเชื่อแบบพระเจ้ามี
สามองค์ ซึ่งจริงๆ แล้วล้วนมาจากองค์เดียวกันนี่เอง”

เป็นคำพูดของเด็กสาวผมสีแดงที่เดินตามหลังเทพमारเข้ามา
ในห้อง เด็กพวกนั้นคงเป็นพวกสาวกของเทพमार ทว่าเวลานี้พวกเขา
ไม่มีเวลาวางพ้อที่จะไปยุ่งกับพวกเธอ

ก่อนอื่นจำเป็นต้องทำอะไรสักอย่างกับเทพमारให้ได้ ต่อให้
ไม่มีโอกาสเป็นฝ่ายชนะ แต่อย่างน้อยต้องสร้างบาดแผลให้กับศัตรู
แม้จะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม

“จู่ๆ ทำไม่ลั่นไกยิงกันแบบนี้? มันเจ็บไม่ใช่หรือไง เจ็บมาก”

อิโรมิจิจัดแสดงออกถึงความโกรธจัด

“เลี้ยงไปที่เด็กหนุ่มคนนั้น! ทุกคนเตรียมบุกโจมตีระยะประชิด!”

หัวหน้าหน่วยซึกดาบของเขาออกมา

เหล่านักปราบมารต่างทิ้งปืนไรเฟิลจู่โจม หยิบอาวุธระยะใกล้

ตามถนัดของตนเองออกมา

ร่างของอิโรมิจิจลายหายไป ก่อนปรากฏตัวอีกครั้งตรงหน้า
นักบวชในพริบตา

นักบวชเหวี่ยงกริชปักลงไปทันที

“อืม พอรู้สึกถึงพลังวิญญาณอยู่บ้าง แต่ไม่ทำให้เจ็บเลยสักนิด”

“ย้าย — !”

นักบวชรัวปักกริชในมือด้วยอาการราวคลุ้มคลั่ง ทว่าอิโรมิจิจ
ไม่มีท่าทีว่าจะหลบหลีกเสียด้วยซ้ำ

“พลังป้องกันอยู่ในระดับประมาณนี้รึ แล้วพลังโจมตีล่ะ?”

แค่อิโรมิจิจัดตัวตมือเล็กน้อย คอของนักบวชก็หลุดลอยจากบ่า

“หน้อย! กางเขตแดน! ฉันจะใช้ดาบตัดมิติ!”

หัวหน้าหน่วยตัดสินว่าการโจมตีปกติไม่มีทางเข้าเป้า เพราะ
การเคลื่อนไหวในพริบตาของอิโรมิจิจไม่ใช่สิ่งที่ใครจะไล่ตามทัน

“อา มาเลย อยากลองทดสอบดูเหมือนกัน”

อิโรมิจิจักมือด้วยรอยยิ้มอย่างมั่นใจ

ยิ่งดูถูกดูแคลนยิ่งเป็นเรื่องเข้าทาง หากยอมเป็นเป้ารับ
การโจมตี เท่ากับยังพอมีโอกาสชนะ หัวหน้าหน่วยตัดสินใจรีบลงมือ
ก่อนที่อิโรมิจิจจะนึกเปลี่ยนใจ

หัวหน้าหน่วยยกดาบเหวี่ยงลงมารวดเดียว

ฮิโรมิจิไม่หลบหลีก

หัวหน้าหน่วยมันใจในชัยชนะ

ดาบตัดมิติสามารถผ่าทุกอย่าง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะมีร่างกาย
ที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งสิ้น

ทว่าฮิโรมิจิลับหยุดดาบของเขาเอาไว้อย่างง่ายดาย

“อะไรกัน!?”

“โห ดาบที่ผ่าได้ทุกอย่างรี สูดยอดไปเลยนี่นา แต่ถ้าไม่ใช่
ดาบญี่ปุ่นจะไม่สามารถใช้ได้อย่างนั้นหรอก นั่นก็ออกจะยุ่งยากไปหน่อย
อีกอย่าง มันผิดกฎหมายมีอาวุธไว้ในครอบครองไม่ใช่หรือไง”

ฮิโรมิจิหัวเราะเมื่ออีกฝ่ายตื่นตกใจ

“อธิบายให้แล้วกัน ฉันทักษะความสามารถของแกมา อืม
ถ้าเข้าเป้าก่อนที่ฉันทักษะ บางที่ชัยชนะอาจตกเป็นของแกไปแล้ว
ก็ได้”

ฮิโรมิจิชิงดาบจากมือหัวหน้าหน่วย โดยที่หัวหน้าหน่วยไม่อาจ
ต่อต้านได้แม้แต่น้อย เพราะกำลังกายแตกต่างกันเกินไป

ฮิโรมิจิเหวี่ยงดาบที่ชิงมาแบบมั่วซั่ว

ไม่ใช่วิชาดาบใดๆ ไม่มีอะไรมากไปกว่าการเหวี่ยงมั่ว ถึงกระนั้น
ก็ทำให้ร่างของหัวหน้าหน่วยขาดเป็นสองท่อนด้วยการฟันเพียงครั้ง
เดียว

“อ่อนแอจนไม่จำเป็นต้องใช้พลังเสียด้วยซ้ำ”

ฮิโรมิจิพูดด้วยน้ำเสียงผิดหวัง

แม้ผู้เก่งกาจที่สุดอย่างหัวหน้าหน่วยเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ทว่า
ความใจสู้ของเหล่านักปราบมารก็ไม่ได้ถดถอย

ถึงกระนั้นสำหรับฮีโรมิจิ พวกที่เหลื่ออยู่ก็ไม่ต่างอะไรกับ
ปลาชิวปลาสร้อยเท่านั้น

เขาทำหน้าที่เหมือนไม่เหลือความสนใจอีกต่อไป

“ตายไปให้หมดทุกคน”

มือซ้ายของฮีโรมิจิเปล่งแสง เขาตวัดกวาดมือไปด้านข้าง
คมประกายแสงจากมือของฮีโรมิจิพัดผ่าร่างกายที่อนบนของนักปราบ
มารทุกคนจนสูญสลาย

พลังของเทพมารคือพลังไร้เทียมทาน

หมายความว่า การคืนชีพเสร็จสิ้นเป็นที่เรียบร้อย

ถึงกระนั้นก็ไม่อาจพูดเป็นอย่างอื่น นอกจากยังคงหลงเหลือ
ความเป็นมนุษย์อยู่อีกมาก

“อืม แบบนี้คงไม่ดี ถ้าไม่ยอมมือให้ละก็ อย่างซาคาคิ ยูอิจิ
คงตายในชั่วพริบตา”

ท่าที่หัวเราะเยาะเย้ยเช่นนั้นทำให้เอนเดไม่อาจสัมผัสถึงความ
เป็นเทพเจ้าเอาเสียเลย

“จะว่าไงดี สำหรับการคืนชีพของเทพมาร ส่วนที่ยังเป็น
โรคุฮาระ ฮีโรมิจิออกจะมากเกินไปหน่อยไหม หรือว่าฉันแค่คิดไปเอง
เท่านั้น”

เอนเดเดินเข้าไปหาเทพมาร

เป็นเพราะชายร่างผอมกับหญิงสาวครึ่งงูยังคงหยุดนิ่งไม่ขยับ

เคลื่อนไหว เธอจึงเดินผ่านทั้งคู่ไปหาฮิโรมิจิ

“หืม? ฉันไม่ใช่โรคหฐาระ ฮิโรมิจิอีกแล้ว เพียงแต่ฉันไม่มีลักษณะนิสัยที่ชัดเจน มีเพียงเจตนาารมณต้องการทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ เพราะฉะนั้นถ้าไม่นำลักษณะนิสัยมาใช้เป็นรากฐาน ก็ย่อมไม่มีทางวางแผนเพื่อทำเจตนาารมณให้สำเร็จลุล่วง”

ดูเหมือนผลข้างเคียงของการคืนชีพคือเทพमारต้องได้รับอิทธิพลจากร่างทรง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ หมายความว่าสถานการณเป็นใจในความคิดของเอนเด

เหตุเพราะตัวเทพमारเองไม่มีเหตุผลใดให้ต้องต่อสู้กับยูอิจิ จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าจะเริ่มลงมือทำลายล้างโลกมนุษย์ทันที นับตั้งแต่คืนชีพ

ทว่าฮิโรมิจิมีความแค้นกับยูอิจิ และเมื่อเทพमारได้รับอิทธิพลจากฮิโรมิจิ เขาจึงเกิดความต้องการที่จะล้มยูอิจิ

“ว่าแต่ตั้งใจจะใช้วิธีไหนฆ่าล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือ? จากที่เห็นเมื่อครู่ก็แข็งแกร่งอยู่หรอก แต่คงไม่ได้กำลังตั้งใจจะฆ่ามนุษย์ทั้งหมดด้วยวิธีแบบนั้นไปเรื่อยๆ หรอกนะ”

“พูดเป็นเล่น การทำให้มนุษย์ในยุคสมัยนี้สูญพันธุ์คือเรื่องง่ายตายมากไม่ใช่หรือไง? เพราะเจ้าพวกนั้นสร้างวิธีการขึ้นมาด้วยมือตัวเองเอาไว้แล้ว การนำของเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์ ขอเพียงมีความแข็งแกร่งในระดับหนึ่งก็เพียงพอ”

สิ่งที่กำลังพูดถึงคงไม่พ้นอาวุธสงครามจำนวนมหาศาล สามารถพูดได้ว่ามนุษย์ในยุคสมัยปัจจุบัน กำลังใช้ชีวิตอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบาง

สันติภาพที่เกิดจากการเคยใช้อาวุธทำห้ำหั่นกันระหว่างชาติ
มหาอำนาจ เหตุการณ์เรื่องที่เราเข้าใจผิดเพียงเล็กน้อยจะกลายเป็น
ต้นกำเนิดให้เกิดการต่อสู้ล้างแค้นเชื่อมต่อกันเป็นลูกโซ่ โซ่ว่าจะเป็น
ไปไม่ได้

และนั่นคือสิ่งที่เทพमारสามารถทำได้

“เออละ ก่อนอื่นแกจงตายไปซะ”

เอนเดไม่เคยคาดคิดถึงความเป็นไปได้ในข้อนี้มาก่อนแม้แต่
ครั้งเดียว

จะอย่างไรตนเองก็ไม่มีทางตาย เทพमारเองก็ไม่มีเหตุผล
ให้ต้องฆ่าเธอ นั่นคือสิ่งที่เอนเดเคยคิด

ทว่าหน้าอกของเอนเดกลับร้อนรุ่มกะทันหัน

ต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าที่เอนเดจะนึกออกกว่าความรู้สึกใน
เวลานี้คือความเจ็บปวด

เอนเดยืนย่นสถานการณื

อิโรมิจิใช้ดาบแทงตัวเธอ

“อืม ถ้าใช้ฝ่ามิติจจะเข้าเป้าจริงอย่างนั้นรึ”

อิโรมิจิถอนดาบ

เอนเดรีบถอยห่าง

“เอาร์ทเตอร์อย่างพวกแกอาจนึกอยากเล่นเป็นพระเจ้า แต่
สำหรับฉัน พวกแกเองก็เป็นแค่ประเภทหนึ่งของมนุษย์ เผ่าพันธุ์ที่ควร
ทำลายล้างให้สิ้น เพราะฉะนั้นถ้ามีโอกาสฆ่าทิ้งได้ ก็ย่อมต้องลงมือ
อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

บทลงเอยเช่นนี้คือเรื่องที่ไม่สมควรเกิดขึ้น เอนเดเกิดความ

สับสนกับการเปิดฉากเรื่องราวที่เธอไม่เคยคาดคิด

ทันใดนั้น เอนเดเกิดอาการเวียนหัวราวกำลังจมลงไปในความมืด

“ขอใช้อำนาจยึดกุมความเป็นไปได้”

ผู้ที่พูดออกมาเช่นนั้นคืออีกร่างหนึ่งของเทพมาร ชายร่างผอมซึ่งตลอดที่ผ่านมาไม่ได้ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่ครั้งเดียว

“อึยตาย? ออกอาการแตกตื่นแบบนั้นเป็นอะไรไปเหรอ? หรือพอดตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤต เลยทำให้หนักกลัวตายขึ้นมาอีกนะ?”

จากนั้นคือคำพูดที่เหมือนเชื่อมต่อประโยคของหญิงไร้ดวงตาที่มีครึ่งล่างเป็นงู

เอนเดมักพูดจาโอ้อวดอยู่เสมอว่าเธอเบื่อหน่ายกับการมีชีวิตเต็มที

แม้ว่าคำพูดเหล่านั้นคือสิ่งที่ออกมาจากใจจริง ทว่าย่อมเป็นคนละกรณีเมื่อเธอต้องเผชิญหน้ากับความตาย

“ฮะๆ ก็แค่ตกใจเล็กน้อยเท่านั้น ยอมรับว่าเป็นเรื่องน่าหวาดกลัวเกินความคาดหมาย”

เอนเดทำเป็นพูดเสียงแข็ง ทว่าเธอยังคงทิ้งระยะถอยห่างออกไปอีก

โชคที่ตาบของฮิโรมิจิพลาดเป้าหัวใจ แม้การถูกแทงทะลุปอดคือแผลฉกรรจ์ แต่ไม่ใช่บาดแผลที่รุนแรงในระดับทำให้เอาท์เตอร์เสียชีวิต

ถึงกระนั้นชีวิตของตนก็เหลือเพียงกระทั่งก่อนอีกฝ่ายจะลงมือครั้งต่อไปเท่านั้น เอนเดซึ่งเวลานี้ได้รับรู้ถึงความสามารถของเทพมาร

ไม่อาจนึกหาหนทางหนีเอาตัวรอดไปจากที่นี่ได้แม้แต่วิธีเดียว

ขณะที่เอนเดกำลังจะตัดสินใจยอมแพ้ ลู๊ว โดรนก็บินเข้ามาขวาง
ระหว่างเธอกับเทพमार

“หนี!”

ช่วงจังหวะเดียวกับที่มูสึโกะตะโกนให้สัญญาณ โดรนก็ยัง
แสงแฟลชเจิดจ้าใส่เทพमार

เอนเดวิ่งไปยังประตูคนละฝั่งกับที่พวกเธอเข้ามา

“จึ!”

เทพमारกระเดาะลิ้นอย่างเจ็บใจ วิธีพื้นฐานเรียบง่ายกลับให้
ผลลัพธ์เกินคาด

“โง่งง!? มีทฤษฎีว่าต่อให้อีกฝ่ายคือพวกที่มีพลังร้ายกาจ
ระดับสูง แต่หมัดแสงอาทิตย์ก็ยังส่งผลลัพธ์ได้ดีเกินคาดอยู่ด้วย!”

มูสึโกะพูดด้วยน้ำเสียงโอ้อวด

เสี้ยววินาทีหนึ่ง เอนเดเกิดความลังเลว่าควรทิ้งมูสึโกะไว้ที่นั่น
หรือไม่ ทว่าแม้จะอยู่ตรงนี้ต่อไป เอนเดในเวลานี้ก็เชื่อว่าจะสามารถ
แก้ไขสถานการณ์นี้ได้

เอนเดตัดสินใจหนีเข้าไปในประตูบานนั้น

ยูอิจิวิ่งไปตามอุโมงค์ผ้าหนึ่กัยลงมาถึงชั้นสองอย่างรวดเร็ว
ชายสองคนล้มกองอยู่บนพื้น คงเป็นพวกนักปราบมารที่เข้ามา
มาก่อน มองผิวเผินเหมือนไม่มีบาดแผล แต่ดูเหมือนพวกเขาต่างตาย

ไปแล้ว

“ฝีมือของพวกเขาแฉะนั่นแหละ”

อาจไม่ได้มีจำนวนมากเท่าตอนที่เข้ามาครั้งก่อน แต่ภายในห้องเรียนก็ยังคงมีวิญญาณร้ายสิงสู่

วิญญาณร้ายเหล่านั้นต่างแตกกระเจิงเป็นลูกแมงมุมเมื่อพวกมันเห็นยูอิจิ

ดูเหมือนพวกมันคงยังจดจำได้ว่าครั้งก่อนเคยถูกยูอิจิเล่นงานมาอย่างหนัก

ยูอิจิลองสำรวจด้านหลัง ไม่มีวี่แววว่าวิญญาณตนไหนไล่ตามมา

เขาจึงออกจากห้องเรียน

ยูอิจิเร่งฝีเท้าไปตามระเบียบทางเดินไม้ สภาพแวดล้อมอาจแตกต่างจากโรงเรียนเซย์ชินโดยสิ้นเชิง แต่เขาสามารถรับรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าควรมุ่งหน้าไปทางไหน

แค่มุ่งหน้าไปตามรอยเท้าใหม่บนพื้นก็พอ

ยูอิจิเดินต่อไปโดยที่บางครั้งต้องเหวี่ยงเท้าถีบไล่วิญญาณร้ายที่ปรากฏตัวออกมาจู่โจม

ทางเดินเป็นแนวโค้งทำให้ทัศนวิสัยในการมองเห็นย่ำแย่ โครงสร้างไม่ใช่ระดับแต่มีความแตกต่าง ไม่ว่าจะที่ไหนในโลกก็คงไม่อาจพบเจอสถานที่แบบนี้

ยิ่งเข้าไปลึกเท่าไรยิ่งได้กลิ่นเลือด กลิ่นสนิม กลิ่นไหม้มากขึ้นเท่านั้น บรรยากาศไม่ปกติธรรมดาเพิ่มความรุนแรงมากขึ้นทุกที

— รูปทรงกันหอยสินะ? ถึงทางเดินมีเพียงเส้นเดียว แต่ว่า

ประตูบานไหนคือทางออกกันแน่?

ระเบียบทางเดินเลี้ยวไปทางขวาตลอดตั้งแต่ต้น

ใจกลางกันหอยจะต้องมีบางอย่างไม่ผิดแน่

เมื่อมุ่งหน้าต่อไปสักพัก ในที่สุดยูอิจิก็สังเกตเห็นเงามนุษย์

บางที่คงเป็นนักปราบมารที่เข้ามามาก่อน ถ้าหากยังมีชีวิตก็คง

ไม่อาจทำเป็นมองผ่าน ยูอิจิเข้าไปหาด้วยความคิดเช่นนั้น ทว่านัยน์ตา
ของเขาก็ต้องเบิกกว้าง เมื่อผู้ที่ปรากฏตัวคือคนที่อยู่นอกเหนือความ
คาดหมาย

“โย่”

เอนเดแหงหน้าด้วยรอยยิ้มเจื่อน

เสื้อผ้าของเธอเปื้อนเลือด ดูเหมือนเอนเดจะได้รับบาดเจ็บ

ยูอิจินึกสงสัยว่าเหตุใดจึงมีเพียงเอนเดคนเดียวเท่านั้น ทำไม

ฮิโรมิจิกับมุสึโกะไม่ได้อยู่ด้วยกันกับเธอ

“ฉันมาที่นี่เพราะเธอเป็นคนบอกเองว่าจะทำศึกตัดสิน แต่
แบบนี้ไม่เห็นจะเข้าใจความหมายเลยสักนิด”

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวแทบทั้งหมดที่ยูอิจิเข้าไปพัวพันนับ
ตั้งแต่ชั้นชั้นมัธยมปลาย ล้วนแต่เป็นเรื่องที่เขาไม่อาจทำความเข้าใจ
ด้วยกันทั้งสิ้น จึงอาจพูดได้ว่าปานนี้แล้วยังจะพูดจาแบบนี้อยู่อีก

“ฮะๆๆ ผิดพลาด ถูกหักหลังเสียแล้ว”

ดูเหมือนไม่ใช่คำพูดโกหก ไม่ใช่คำที่เอนเดพูดโดยมีแผนการ
หลอกลวงอยู่เบื้องหลัง

“หรือว่าบางที่อาจเป็นฝีมือของพี่สาว?”

“ตั้งข้อสงสัยพี่สาวตัวเองเป็นลำดับแรก เธอเองก็เป็นคนใจร้าย

เกินคาดเหมือนกันนะ”

“ถ้าเป็นพี่สาวก็มีความเป็นไปได้ไม่ใช่หรือไง”

“ถูกเล่นงานโดยเทพมารที่คืนชีพแล้ว ก็นะ ต้องบอกว่าสมแล้วที่ได้ชื่อว่าเทพเจ้า ความเชื่อมั่นในตัวเองจนเกินเหตุของเอาร์ทเตอร์ทำให้ผลลัพธ์คือสภาพในตอนนี่”

“ไหวหรือเปล่า?”

ยูอิจิโนงะของลงข้างเอนเด

เขาเลิกเสื้อของเธอเพื่อตรวจสอบจุดที่เลือดไหล เอนเดถูกแทงเข้าที่ส่วนบนของหน้าอกข้างขวา

บางทีคงเพราะเธอคนนั้นคือเอาร์ทเตอร์ บาดแผลจึงแสดงให้เห็นว่ากำลังฟื้นฟูตัวเอง ถึงกระนั้นก็ยังไม่ควรให้เธอฟื้นทำอะไร

“เธอรู้ตัวบ้างไหมว่าเวลานี้ตัวเองกำลังลวนลามทางเพศอย่างหน้าตาเฉยอยู่นะ”

“เวลาหมองมือตรวจร่างกายผู้หญิงเปลือย มีใครไว้วางใจใหญ่โตบ้างไหม? มันก็เรื่องประเภทเดียวกันนั่นแหละ”

“เอาเถอะ ทางนี้เองก็เป็นผู้หญิงที่ผ่านประสบการณ์มาไม่น้อย ไม่คิดที่จะส่งเสียงไว้วางใจอะไรหรอก”

“หายเองอยู่แล้วใช่ไหม?”

“อืม ถึงสภาพร่างกายไม่ดีสักเท่าไร แต่ปล่อยไว้ก็จะฟื้นตัวเองเอาละ มีเรื่องอยากขอเตือนเอาไว้หน่อยนะ”

“อะไรนะ? เราสนิทสนมคุ้นเคยกันตอนไหน?”

“จากมุมมองของเธอก็คงเป็นแบบนั้น แต่ว่านะ ที่ผ่านมามันคอยติดตามผลงานของเธอมาตลอด เป็นแฟนตัวยงเชียวนะ”

“แผนที่ไหนจะวางแผนก่อนเรื่อง ทำให้กลายเป็นเรื่องยุ่งยาก
ซับซ้อนแบบนี้”

“ยกตัวอย่างเช่นมีการ์ตูนเรื่องหนึ่งที่ตัวเอกคือฮีโร่ไร้เทียมทาน
แต่ว่าฮีโร่คนนั้นเขาแต่ลอยไปลอยมาไม่ได้ต่อสู้กับใคร สำหรับแพน
ย่อมไม่อาจยอมรับได้อยู่แล้วจริงไหม? ต่อสู้กับศัตรูที่แสนร้ายกาจดี
เขาตัวรอดจากวิกฤตให้ดูสิ ทุกคนยอมคิดเหมือนกันจริงไหม?”

“วิธีการเปรียบเปรยเป็นบทละครของพวกเขา คือเรื่องที่ฉัน
เบื่อหน่ายเต็มทนแล้ว”

“ต่อให้โลกใบนี้อยู่ในบทละครเรื่องหนึ่ง แล้วมันมีอะไรอย่างนั้น
หรือ

สมมุติว่านั่นคือความเป็นจริง สุดท้ายสิ่งที่ยู่อิจิจะลงมือทำก็
ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพราะความเป็นจริงเช่นนั้นไม่มีความหมาย
ใดๆ ทั้งสิ้น

“เวลานี้เธอถูกตัดออกจากโลกของซาคาคิ มุสึโกะ สรุปคือเธอ
จะไม่ได้รับการปกป้องจากโลกทัศน์ของพี่สาว ซึ่งเล่าแต่งเรื่องราว
ผลงานอันโดดเด่นของน้องชายอีกต่อไป หากมุ่งหน้าไปในสภาพนี้
เธอจะต้องถูกฆ่าตายโดยไม่อาจตอบโต้”

“เธออยากล้มฉันไม่ใช่หรือไง? จริงอยู่ว่าบางทีเธออาจถูก
หักหลังมาจริง แต่สุดท้ายเป้าหมายที่ยากเห็นฉันพ่ายแพ้ก็ประสบ
ความสำเร็จไม่ใช่หรือ?”

“ซึกุรุสึคิดว่าจะเป็นอย่างไรก็ช่างขึ้นมาเสียแล้ว ทั้งที่พูดเสมอ
ว่าเบื่อหน่าย ไม่มีเรื่องที่ต้องทำ แต่พอได้พบเจอสถานการณ์วิกฤต
ทำให้รับรู้ว่าฉันยังคงเหลือเยื่อใยกับโลกมากแค่ไหน ไม่ใช่เวลาที่

มัวเอนักเรียนม.ปลายมาเป็นของเล่น นอกจากนี้ฉันยังมีเรื่องติดค้าง
มุสึโกะคุงอีกด้วย”

“เกิดอะไรขึ้น?”

“มุสึโกะคุงให้ความช่วยเหลือในตอนที่ยังกำลังจะถูกฆ่า
เพราะฉะนั้นจึงอยากแจ้งเตือนไว้ เธอในตอนนี้อย่างไรไม่มีทางเป็นฝ่ายชนะ
แต่ถ้าย้อนกลับไปแล้วละก็ อย่างน้อยเธอก็จะยังรอดชีวิต พวกคนที่
เธออยากปกป้องหนีออกจากโรงเรียนไปเสีย”

“ฟังดูเง่าชะมัด”

ยูอิจิตอบปฏิเสธโดยไม่ลังเล

หากคิดจะทำเรื่องแบบนั้นละก็ เขาไม่มีทางลงมาถึงที่นี้ตั้งแต่
แรกอยู่แล้ว

นอกจากนี้คำแนะนำของเอนเดเท่ากับให้ทอดทิ้งพี่สาว นั่นคือ
เรื่องที่ยูอิจิไม่เคยแม้แต่จะคิด

“ก็เอนะ คิดอยู่แล้วว่าต้องตอบแบบนี้”

“แล้วจะพูดออกมาทำไมกันแน่”

“เพราะว่าเอาชนะไม่ได้ไงล่ะ และขอบอกเผื่อเอาไว้ว่า ถึงไปต่อ
จนพบเจอมุสึโกะคุง คินดึรวมกลุ่มกันอีกครั้ง โลกทัศน์ก็เชื่อว่าจะกลับ
มาเป็นเช่นเดิมในทันทีทันใด ถ้าคาดหวังเรื่องนั้นเอาไว้ นั่นคือเรื่อง
เปล่าประโยชน์”

ยูอิจิไม่อาจเข้าใจได้เลยสักนิดว่าเอนเดกำลังเป็นกังวลเรื่องใด
กันแน่

ถึงบอกว่าเขาถูกตัดออกจากโลกของมุสึโกะ ทว่านั่นคือเรื่อง
ที่ยูอิจิไม่เคยมีสำนึกมาก่อนเสียด้วยซ้ำ และยังไม่อาจคิดว่าตนเอง

อ่อนแอลงกว่าเดิม

“โรคุฮาระเป็นไงบ้าง ความปรารถนาเป็นจริงหรือเปล่า?”

ไม่ว่าความปรารถนาใดก็จะกลายเป็นจริง แน่แน่นอนว่าตามปกติเรื่องราวแบบนั้นย่อมไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ถ้าหากเทพมารคือตัวตนที่สามารถทำให้กลายเป็นจริงได้แล้วละก็ คงไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่จะสามารถประจันหน้าจนเรียกว่าการต่อสู้ได้เสียด้วยซ้ำ

“ฮิโรมิจิตายไปแล้ว”

“ความปรารถนาของโรคุฮาระคืออยากหลับชั่ววันจันทร์อย่างสงบอะไรพวกนั้นหรือ?”

ยูอิจ็เอย่ถามทั้งที่คิดในใจว่าย่อมไม่มีทางเป็นแบบนั้น

“พรที่เขาขอคือต้องการเป็นเทพมารเพื่อทำลายล้างโลกใบนี้ ความปรารถนานั้นก็กลายเป็นจริง ร่างกายของเขากลายเป็นร่างทรงให้เทพมารฟื้นคืนชีพ”

“หมอนั้นมีความต้องการอยากทำลายล้างถึงขั้นนี้เชียว?”

จริงอยู่ว่าคูมินิสัยไม่น่าคบหาเอาเสียเลย แต่ยูอิจ็ไม่คิดว่าโรคุฮาระจะเป็นพวกสติหลุดถึงขั้นนั้น

“ยิ่งขึ้นส่วนเทพเจ้าสถิตกับร่างกายมากเท่าไร ยิ่งทำให้ออกเกิดความปรารถนาอยากทำลายล้างมากขึ้นเท่านั้น ในทำนองที่ความปรารถนาของผู้ครอบครองขึ้นส่วนทั้งหมดก็จะกลายเป็นทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ไปเองโดยอัตโนมัติ แผนการทั้งหมดถูกวางไว้แบบนี้”

“.....หลอกกันแบบนี้เอง ต้มตุ๋นชัดๆ”

เทพเจ้าอาจไม่มีทางผิดคำสัญญา จึงไม่มีทางเลือกอื่น

นอกจากใช้วิธีแบบนี้ก็เป็นได้

ที่ว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับความปรารถนาของโมนิกะไม่มีทางเป็นจริง เป้าหมายตั้งต้นที่จะทำให้โซลริตเตอร์หายไปของยูอิจิเองก็เช่นเดียวกัน

“ฮึๆ มุสึโกะคงเองก็พูดแบบเดียวกัน เพราะเป็นพี่น้อง วิธีคิดเลยคล้ายคลึงกันอย่างนั้นหรือ?”

ยูอิจิไม่ชอบใจเล็กน้อยเมื่อได้ยินเอนเดบอกว่าเขาพูดเหมือนพี่สาว อย่างไรก็ตามจากที่ได้ฟัง หมายความว่าเทพมารไม่ได้ไร้ทางต่อกรแต่อย่างใด

— ก็นะ ถ้าไร้ทางต่อกรย่อมไม่มีทางถูกผนึกมาตั้งแต่แรก หากเป็นตัวตนไร้เทียมทานอย่างแท้จริง มนุษย์ย่อมสูญพันธุ์ไปตั้งแต่อดีตกาล หมายความว่ายังมีหนทางให้ประจันหน้า

“ถ้ามุ่งหน้าต่อไปจะพบเจอเทพมารใช่ไหม?”

“ใช่ หลังจากนั้นก็ยังคงเป็นเส้นทางเดียว เมื่อไปถึงสุดทางจะพบประตู ถ้าหากไม่ได้ไล่ตามมาแล้วละก็ คิดว่าคงยังอยู่ที่นั่น”

“ฉันจะมุ่งหน้าต่อไป ว่าแต่เธอจะทำไมต่อไป?”

ยูอิจิรู้สึกสนใจหากต้องปล่อยเอนเดทิ้งไว้เพียงลำพังในที่แบบนี้ ถึงแม้เฮอร์เตอร์อย่างเธอคงไม่มีปัญหาใดๆ กระนั้นยูอิจิก็ยังตัดสินใจเอ่ยถาม

“อยากรวนให้ช่วยพาไปด้วยกันจะได้ไหม เพราะหนีออกมาแล้วครั้งหนึ่ง พูดแบบนี้ก็คงกระไรอยู่ แต่จะอย่างไรฉันก็ตัดสินใจอยากรู้ฉากจบเสียจนอดใจไม่ไหว”

“เข้าใจแล้ว แต่จะเกิดอะไรขึ้นบ้างฉันเองก็ไม่รู้ เธอไปหาผม

หลบดูเหตุการณ์เอาเองแล้วกัน”

ยูอิจิแบกเอนเดขึ้นหลัง เพราะเป็นเด็กสาวร่างเล็กจึงไม่ใช่เรื่องลำบากแต่อย่างใด

เขามุ่งหน้าต่อไปตามทางเดินโค้งก้นหอย

ระหว่างทางเอนเดช่วยเล่าเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับเทพมารเท่าที่เธอรู้ ยูอิจิอาจไม่ได้เข้าใจสิ่งที่เธอเล่าให้ฟังมากนัก แต่อย่างน้อยก็เป็นข้อมูลที่มีค่ามากพอสำหรับการจดจำเอาไว้

เมื่อเดินไปอีกพักหนึ่ง ในที่สุดพวกเขาาก็ไปถึงสุดทางเดิน

ตรงหน้าคือบานประตู

บานประตูเลื่อนทำจากไม้ซึ่งไม่ได้มีความแตกต่างจากบานประตูชั้นเรียนทั่วไป

ยูอิจิเลื่อนประตูเปิด

ภายในคือพื้นที่โล่งวงกลม

สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงจากระเบียงทางเดินที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง

พื้นและผนังทำจากหิน สถานที่ซึ่งดูโอ้โง่อลังการแต่กลับให้ความรู้สึกเงียบสงบ พูดได้ว่าสมแล้วที่เป็นที่สถิตเทพเจ้า อย่างไรก็ตาม ที่นี้ดูลอบบอวลไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

เพราะคือที่สถิตของเทพมารจึงอาจควรเป็นเช่นนั้น พื้นของที่นี่เต็มไปด้วยซากศพ ซึ่งแทบทั้งหมดไม่เหลือร่างกายท่อนบนอีกต่อไป

“โอ้ รอจนเมื่อแล้วนะ! อยากให้ฉันทำอะไรเพื่อฆ่าเวลาในที่ที่ไม่มีอะไรเลยแบบนี้กันแน่!”

ยูอิจิได้ยินเสียงของมุสึโกะจากใจกลางห้อง

มุสึโกะถูกมัดตรึงกับไม้กางเขน

“ทำอะไรอยู่นะพี่สาว.....ถูกหักหลังแล้วไม่ใช่หรอนั่น.....”

แขนขาและเอวของมุสึโกะถูกมัดไว้ด้วยโซ่ อาจเพราะถูกใช้
ความรุนแรงจึงเห็นคราบเลือดซึม

คนจำนวนสามคนยืนอยู่หน้าไม้กางเขน เจ้าพวกนั้นคือเทพमार
โรคุฮาระ อิโรมิจิจื่อตาบไว้ในมือ

ชายร่างผอมมีปีก

หญิงสาวไร้วางตามีครึ่งล่างเป็นงู

ไม่ว่าใครก็ล้วนแผ่บรรยากาศชั่วร้ายออกมาเต็มเปี่ยม

“ลืมบอกเสียสนิท เทพमारแบ่งเป็นสามร่าง”

เอนเดซึ่งยังคงอยู่บนแผ่นหลังยูอิจิฟุคุขึ้นมา

“ก็นะ แค่เห็นก็รู้แล้ว”

ยูอิจิวงเอนเดลกับพื้น การให้อยู่ในห้องนี้ด้วยอาจเสี่ยง
อันตรายก็จริง แต่ในเมื่อบอกว่าอยากเฝ้าชมผลลัพธ์ เท่ากับไม่มีทาง
เลือกอื่นอยู่แล้ว

“เอ่อ ทำไมพี่สาวบ้าๆของบ้านฉันถึงถูกมัดโซ่เอาไว้ตรงนั้น
ด้วยล่ะ?”

“อะไรกันนะยูคุง! คนที่พูดว่าบ้าต่างหากที่บ้า!”

เหตุที่เธอได้เพียงอย่างไว้ความคึกคัก อาจเพราะมุสึโกะเองก็
พอสำนึกตัวว่าทั้งหมดเป็นเพราะทำตัวเอง

“แค่คิดว่าเมื่อเทียบกับพบว่าตายไปแล้วเมื่อมาถึงที่นี่ ซึ่งมัน
ก็น่าสนุกสนานอยู่หรอก กับเทียบกับต้องสิ้นหวังทั้งที่มาทันเวลา
แต่สุดท้ายกลับไม่อาจช่วยเหลือได้ คิดใหม่ว่าอย่างหลังมีความลึกซึ้ง

นำเสนอใจยิ่งกว่า”

เด็กหนุ่มที่มีใบหน้าเหมือนอิโรมิจิพูดออกมาด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกับอิโรมิจิ

ทว่าแท้ที่จริงอิโรมิจินั้นตายไปแล้ว เด็กหนุ่มตรงหน้าในเวลา^{นี้}คือเทพมารที่ได้รับอิทธิพลด้านลักษณะนิสัยจากอิโรมิจิ ^{นี่คือ}สิ่งที่เอนเดเคยเล่าให้ฟัง

ยูอิจิคิดมาตลอดว่าการต่อสู้กับเทพมารเป็นเหมือนหน้า^{ที่}ซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยง

เพราะมีชีวิตของผู้คนทั้งหมดในโรงเรียนเป็นเดิมพัน เขาย่อมไม่มีทางเลือกผ่านเรื่องนี้ ^{กว่า}ครั้งจึงเป็นเรื่องของหน้า^{ที่}ที่รับผิดชอบ

ทว่าเวลานี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว

วินาทีที่ยูอิจิเห็นภาพพี่สาวถูกมัดและสูญเสียความร่าเริงแจ่มใส การต่อสู้^{ครั้ง}นี้ก็กลายเป็นเรื่องส่วนตัว

ยูอิจิโกรธจัด

ไม่ว่าอีกฝ่ายคือใครหน้าไหนก็ตาม เขาจะต่อยคนที่ทำให้พี่สาวต้องพบเจอเรื่องเช่น^{นี้}ให้^คว่า ยูอิจิตัดสินใจเด็ดขาดตั้งแต่วินาที^{นั้น}

ยูอิจิเดินด้วยฝีเท้าอย่างเป็นธรรมชาติ มุ่งหน้าตรงไปหาอิโรมิจิ

“ดูเหมือนก่อนหน้า^{นี้}เคยดูแลร่างแบ่งภาคของฉันทัน หรือกำลังคิดจะลองทำแบบเดียวกันอีก?”

ความทรงจำเชื่อมต่อกับร่างแบ่งภาค

เทพมารจึงจดจำได้ว่ายูอิจิเคยทำอะไรเอาไว้บ้าง

“ให้ ท่าทางโกรธจัดน่าดูทีเดียว”

ยูอิจิไม่คิดที่จะปิดบังความโกรธ ถึงกระนั้นเชื่อว่าเขามีท่าที
ว่าจะอาละวาด กลับกัน มองเห็นได้ว่ายูอิจิยังคงสงบเยือกเย็น

แต่ไม่ว่าคิดจะทำอะไรก็เป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ ดูเหมือนจะ
ภาคภูมิใจในความรวดเร็วของตนเอง เพราะฉะนั้นเพียงแค่ช่วงชิง
ความสามารถมาก็จบ

ยูอิจิเข้ามาถึงระยะทำการของสกลอิทเตอร์

สกลอิทเตอร์ทำงาน และกำปั้นของยูอิจิก็จมลงไปในพื้นที่ของ
ของฮิโรมิจิ

“หา?”

สกลไม่สามารถแย่งชิงได้ การโจมตีทะลุผ่านเกราะป้องกัน
เกิดเรื่องซึ่งไม่อาจเข้าใจความหมาย

พลังป้องกันคือสิ่งที่เมื่อครูได้รับการทดสอบมาแล้ว ไม่ว่าจะถูก
โจมตีกี่ครั้งก็ไม่แม้กระทั่งเกิดความรู้สึกเจ็บปวด

ทว่าเวลานี้เทพมารในร่างฮิโรมิจิสัมผัสถึงความเจ็บปวดอย่าง
ชัดเจน

“ก่อนอื่นเลย สกลมันคืออะไรกันแน่? ถ้าหมายความถึงวิชา
ศิลปะการต่อสู้ ของพวกนั้นมันขโมยจากคนอื่นได้ที่ไหนกันแล้ว”

ยูอิจิพูดคำที่เหมือนแทนคำตอบให้กับเทพมาร

“หน้อย!” เทพมารเหวี่ยงดาบ

ดาบตัดมิติ พลังป้องกันทุกประเภทคือเรื่องไร้ผลเมื่ออยู่ต่อหน้า

สกลนี้ ไม่ว่าจะอีกฝ่ายเป็นใครก็ตาม มันคือการโจมตีที่จะแสดงผลลัพธ์
อย่างแน่นอน

ทว่ายูอิจิย่อดัวหลบได้อย่างไม่ยากเย็น

เขาเตะสวนกลับไปในจังหวะเดียวกัน

ข้อมือของฮิโรมิจิไม่อาจต้านทานแรงเตะของยูอิจิ ทำให้ดาบ
กระเด็นหลุดจากมือ

เทพมารจ้องมองนิ้วของฮิโรมิจิด้วยใบหน้าตกตะลึง นิ้วเหล่านั้น
บิดไปในทิศทางที่ไม่น่าเป็นไปได้

“ที่ว่าตัดได้ทุกอย่างแล้วมันมีอะไรกันเล่า? ถ้าโดนเข้าคือตาย
มันก็ไม่ได้ต่างกับดาบญี่ปุ่นทั่วไปไม่ใช่หรือไง จะเป็นกระสุนปืนหรือ
อาวุธอื่นก็เหมือนกัน”

พลังของยูอิจิมาจากการฝึกฝน

เป็นไปไม่ได้

เทพมารแตกตื่น

อิทธิพลของฮิโรมิจิทำให้ความนึกคิดเป็นไปในทางต่ำต้อย แต่
เทพเจ้าก็คือเทพเจ้า

ไม่มีทางอ่อนด้อยกว่ามนุษย์เป็นอันขาด

ทว่าเทพมารไม่อาจตามการเคลื่อนไหวของยูอิจิทัน

เขาดึงนิ้วที่หักงอให้กลายเป็นกำปั้น เหยียดหมัดด้วยแรงที่จะ
ทำให้ศิวะของมนุษย์หลุดจากบ่าอย่างง่ายดาย หากเข้าเป้าเท่ากับ
เป็นอันจบสิ้น

ทว่ายูอิจิไม่คิดที่จะหลบหมัด

ยูอิจิออกแรงยำเท้าเหยียบพร้อมแทงฝ่ามือดาบ

แขนของยูอิจิพุ่งสวนหมัดที่เหวี่ยงมาของฮิโรมิจิ
แรงเหยียบทำให้เขาฮิโรมิจิเสียสมดุล เวลานี้เพียงแค่ถูกเตะ
ตัว เขาก็พร้อมที่จะเสียหลักล้มคว่ำ

ยูอิจิปักฝ่ามือดาบลงบนอกฮิโรมิจิ

ฝ่ามือพุ่งทะลุซี่โครงเข้าไปถึงตำแหน่งใต้หัวใจ ยูอิจิจำแนก
ของเทพมารที่อยู่在那ตำแหน่งนั้น

“พลาดเป้าเหอ”

ยูอิจิพิมพ์าขณะบีบสิ่งนั้นแหลกคามือ ร่างกายของฮิโรมิจิ
สลายหายไปทันที

เกิดเสียงระเบิดและเสียงเหมือนก้อนหินแตกเป็นผุยผง

เทพมารหญิงสาวครึ่งงูตั้งใจที่จะใช้ต่อมรับกลิ่นของตนค้นหา
ตำแหน่งที่อยู่ของยูอิจิ ทว่านั่นคือเรื่องที่ไม่อาจทำได้

เหตุเพราะร่างกายของหญิงสาวครึ่งงูขาดออกจากกันเป็น
สองท่อน แกนซึ่งอยู่ที่ช่วงหน้าต้องถูกผ่าขาดไปแล้ว

เทพมารร่างชายมีปีกจ้องมองยูอิจิ

อย่างไรก็ตาม การโจมตีของยูอิจิเสร็จสิ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ใบมีดคมกริบเสียบร่างชายมีปีกจากด้านหลัง

สิ่งที่แทงทะลุหัวใจของชายผู้นั้นคือใบมีดซึ่งยืดยาวไปถึงศอก
ของยูอิจิ

นั่นคือแกนกลางที่แท้จริงของเทพมารทั้งสามร่าง

“เกิดอะไรขึ้น?”

เอนเดได้แต่มองเหตุการณ์ด้วยใบหน้าตกตะลึง ระหว่างยูอิจิกำลังช่วยเอาพี่สาวลงจากไม้กางเขน

ยูอิจิซึ่งไม่ได้รับอิทธิพลจากมุสึโทะ ไม่มีความสามารถสร้างผลงานได้ตามที่ใจมุสึโทะนึก กระทั่ง ณ เวลานั้นยูอิจิก็ยังไม่ได้รับผลกระทบจากโลกทัศน์ของมุสึโทะแต่อย่างใด

ทว่าความจริงที่เกิดขึ้นก็คือ ยูอิจิจัดการเทพมารได้อย่างง่ายดายในเวลาเพียงชั่วครู่เท่านั้น

เมื่อแกนกลางถูกทำลาย เทพมารจึงไม่อาจคืนสภาพที่สถิตเทพเจ้ากำลังจะพังทลาย

ยูอิจิกับมุสึโทะเข้ามาหาตัวเธอ ทว่ากว่าจะรู้สึกตัวอีกที เอนเดก็พบว่าเวลานี้เธอกำลังเดินไปตามทางเดินกันหอย มุ่งหน้าไปยังทางออก

“นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?”

เอนเดซึ่งในที่สุดก็สามารถดึงสติคืนมาอีกครั้ง ส่งเสียงถามมุสึโทะที่กำลังเดินเคียงข้าง ส่วนทางด้านยูอิจิ อาจเพราะต้องการระวังความปลอดภัยจึงเดินนำหน้าพวกเธอเล็กน้อย

“อืม นี่คือเรื่องนั้นไง แบบที่เห็นในการ์ตูนวัยรุ่นชายอยู่เสมอ ความจริงแล้วพลังถูกปิดผนึกไว้มาตลอด! ต้องเป็นเรื่องประเภทนี้ไม่ใช่เหรอ!”

“คะ?”

“สำหรับยูคุง จะพูดว่าไงดีนะ เป็นพวกอัจฉริยะ?”

“เดี๋ยวก่อนนะ ไม่ใช่เรื่องที่เอาค่าแบบนี้มากลบบเกลื่อนแล้วจะเข้าใจได้.....”

จริงอยู่ว่าอาจเป็นอัจฉริยะ แต่ไม่มีทางทำความเข้าใจได้ เป็นอันขาดว่าเพียงเท่านั้นจะเป็นเหตุให้เขาทำได้ถึงขั้นล้มเทพเจ้า

“เพราะฉะนั้นฉันก็เลยคิดแบบนี้ไงล่ะ! ถ้าปล่อยให้กลายเป็นเด็กซึ่งคุ้นเคยกับการทำได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม คงไม่ใช่การเลี้ยงดูที่ดีจริงไหม? มนุษย์ควรใช้ชีวิตในแบบพยายามอย่างสุดความสามารถ กัดฟันอย่างเจ็บแค้น ท้อแท้สิ้นหวัง จากนั้นลุกขึ้นต่อสู้อีกครั้ง! พอดคิดอย่างนั้นก็เลยทำให้กลายเป็นแบบนี้ไงล่ะ!”

โลกทัศน์จะได้รับอิทธิพลจากจินตนาการหรือเจตนากรรมของผู้พิทักษ์โลกทัศน์

คำพูดเมื่อครู่คงเป็นเหตุผลให้เกิด ‘โลกแสนโหดร้ายที่มีเพียงความพยายามเท่านั้นที่จะอยู่รอด’ ของมุสึโกะ

“เรื่องแบบนั้นไม่ว่าจะเป็นเหตุผลให้ทำความเข้าใจได้สักหน่อย! เพียงแค่เป็นอัจฉริยะจึงสามารถล้ม ‘ตัวเอก’ ของเรื่องได้อย่างนั้นหรือ!? สามารถปราบเทพมารที่มีตัวตนมาตั้งแต่อดีตกาลได้อย่างนั้นหรือ!?”

“ถ้าจะว่าไป คุณเองก็ใช้โซลริตเตอร์ได้ใช่ไหม? เมื่อใช้มองยูคุงแล้วผลลัพธ์คืออะไรหรือ?”

“ไม่มีคำอื่นนอกเหนือไปจาก ‘ยูคุง’ เท่านั้น! ราวกับเป็นเรื่องไร้ความหมายไม่มีผิดไม่ใช่หรือไง!”

“นั่นคือเมื่อมองโดยที่มีฉันเป็นจุดศูนย์กลางจริงไหม? ถ้าลองมองจากจุดอื่นดูล่ะ?”

เอนเดสั่งให้โซลริตเตอร์ทำงาน หันหน้าไปทางยูอิจิที่กำลังเดินนำหน้า

เพราะไม่ใช่ของไม่สมบูรณ์อย่างที่เคยอยู่กับยูอิจิ เอนเคจึงสามารถเลือกปิดเปิดได้ตามใจชอบ นอกจากนั้นสิ่งที่แสดงยังรวมถึงคำอธิบายรายละเอียดอีกด้วย

‘ผู้ที่จะยืนอยู่เป็นคนสุดท้าย : ตัวตนสุดท้ายของมนุษยชาติ ผู้ปกป้องโลกที่มีมนุษย์เป็นจุดศูนย์กลางในยุคสมัยปัจจุบัน ผู้ประจันหน้ากับบุคคลที่คิดจะเปลี่ยนแปลงโลกให้กลายเป็นโลกที่มีเทพเจ้าหรือเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นจุดศูนย์กลาง’

“ใหญ่โตเกินไปแล้ว! นั่นมันหมายความว่าไงกันแน่!”

“ไม่ว่าจะเป็นเทพเจ้าหรือว่าภูตหรือว่าสัตว์ประหลาดหรือว่าคนจากโลกต่างมิติ ตามปกติแล้วเป็นเพียง ‘จินตนาการ’ ที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่า ‘เรื่องเพ้อฝัน’ พวกเขาเหล่านั้นคือสิ่งที่จะไม่มีตัวตนหากว่าไม่มีมนุษย์ ก็นะ เค้าโครงของพวกเขาคือตัวตนที่มีอยู่ก่อนหน้ามนุษย์ถือกำเนิดขึ้นมา.....เรื่องราวกลายเป็นแบบนี้ไปแล้วก็จริง แต่ถ้าเกิดไม่มีมนุษย์อีกแล้วละก็ พวกเขาจะยังคงมีตัวตนอยู่ได้หรือไม่? เป็นตัวตนที่มีความเข้มแข็งในตัวเองถึงขั้นนั้นจริงหรือ?”

“.....จะบอกว่าซาคาคิ ยูอิจิสามารถปฏิเสธการมีตัวตนของสิ่งเหล่านั้น?”

“คิดว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตถึงขั้นนั้นหรอกนะ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าโลกที่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ กับโลกที่ไม่มีเวทมนตร์มาบรรจบกัน คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างหรือ?”

“การปะทะกันของโลกสินะ ผลลัพธ์คือโลกที่อ่อนแอกว่า จะเป็นฝ่ายถูกดูดกลืน ในกรณีส่วนใหญ่ โลกที่มีลักษณะพิเศษคือ ฝ่ายที่มีความเข้มแข็งกว่า เท่ากับโลกที่มีเวทมนตร์จะเป็นฝ่ายทับซ้อน โลกอีกใบ”

“นั่นสินะ มองภาพรวมคงเห็นเป็นแบบนั้น ยูคองเองก็รู้ว่า จะปฏิเสศตัวตนของเทพเจ้าหรือภูตหรือว่าเวทมนตร์ แต่ว่านะ เรื่องแบบนี้ ใ้ที่ว่าจะต้องเป็นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเท่านั้น การมาบรรจบหมายความว่า โลกทั้งสองต่างผสมผสานกลายเป็นโลกใบใหม่ไฉไล และสำหรับ ยูคอง เขาไม่เคยมีความคิดว่ามีศัตรูที่ไม่อาจเอาชนะได้อยู่ในสมองเลยสักชนิด”

“อย่าบอกนะว่า.....ซาคาคิ ยูอิจิสร้างโลกที่ตนเองคือผู้แข็งแกร่ง ไร้เทียมทานขึ้นมา?”

“ไม่ถึงขนาดนั้นนะ แต่ที่ทำได้คือสร้างความเป็นไปได้ที่จะเป็น ฝ่ายชนะเอาไว้เสมอ และหากเป็นคู่ต่อสู้ที่ ยูคองมีความเป็นไปได้ว่าจะ เอาชนะ ผลลัพธ์คือ ยูคองจะต้องเป็นฝ่ายชนะอย่างแน่นอน!”

มุสึโกะมีความเชื่อมั่นอย่างตรงไปตรงมา

“นี่มันเรื่องอะไรกัน.....ถ้าอย่างนั้น ‘โลกแสนโหดร้ายที่มีเพียง ความพยายามเท่านั้นที่จะอยู่รอด’ หมายความว่าไงกันแน่?”

เอนเดเคยคิดว่านั่นคือสาเหตุที่ทำให้ซาคาคิ ยูอิจิเก่งกาจ เพราะเขาอยู่ในโลกที่มีแต่ผู้พยายามเท่านั้นที่จะเป็นฝ่ายชนะ ผู้ที่ ได้รับพลังมาโดยไม่ต้องพยายามจึงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

“นั่นคือสิ่งที่มีเพื่อการฝึกฝน! และเมื่อถึงเวลาปลดปล่อย อัจฉริยะที่มีความพยายามจะยิ่งเข้มแข็งขึ้นอีกมากไม่ใช่หรือไง!”

“บ๊ายบอเกินไปจนมีอารมณ์ร่วมไม่ได้เลย.....”

เอนเดออาจยังคงไม่อาจยอมรับได้ แต่ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นคือยูอิจิเป็นฝ่ายชนะ จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมเท่านั้น

“ยังมีคำถามเหลืออยู่ คงไม่ว่าใช่ไหม? ถ้าอย่างนั้นเธอ ซาคาคิ มุสึโกะเป็นใครกันแน่? ทำไมถึงรู้เรื่องพวกนี้? ทำไมต้องบังคับให้ ซาคาคิ ยูอิจิฝึกฝนด้วยวิธีเกินเหตุมาตลอดด้วย?”

“หุๆ! สำหรับเรื่องนี้เอนเดอเป็นว่าจะเฉลยให้ในภาคสองแล้วกัน!”

มุสึโกะตอบเอนเดอด้วยคำพูดอมกมุมิ จากนั้นเดินไปหายูอิจิ

“พี่สาวดีใจมากเลยนะที่ยูอิจิยอมใช้เซเบอร์! อะไรงั้น ความจริงแล้วอยากลองใช้มาตลอดเลยเธอ?”

“หนวทนู! เพราะไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นยังไงกันแน่ เเลยเลือกพกของที่น่าจะใช้งานง่ายที่สุดมาด้วยเท่านั้น”

อุปกรณ์บนแขนของยูอิจิคือสิ่งประดิษฐ์ของมุสึโกะ อาวุธประเภทสวมใส่ที่มุสึโกะตั้งชื่อว่าเซเบอร์ เกราะแขนที่มีใบมีดยืดยาวไปถึงข้อศอก

เพราะเป็นอุปกรณ์ที่สามารถเลือกเปิดใบมีดในตอนที่จะใช้งาน ยูอิจิจึงสวมเอาไว้เพื่อใช้ใน ช่วงจังหวะตัดสิน

“อ่า! ทำไมถึงถอดออกเธอ? ไม่เห็นต้องเขินสักหน่อย!”

“เพราะมันเกะกะต่างหาก! ยังไม่ได้แก้ไขเรื่องเก็บใบมีดไม่ได้เลยสักนิดไม่ใช่เธอ!”

ยูอิจิถอดเซเบอร์ขว้างลงตรงเท้าด้วยสีหน้าไม่ชอบใจ

กว่า

พิ

มีอีกไหม

ปัจฉิมบท การต่อสู้ของยูอิจิยังคงดำเนินต่อไปจริงด้วย

หลังจากนั้น เรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเทพมารก็จบสิ้นลง
ในเวลารวดเร็ว

โรคฮาระ ฮิโรมิจิซึ่งตายไปแล้วอย่างแน่นอน พื้นคินชิฟใหม่
อีกครั้งในฐานะหนึ่งในเทพมารสามร่าง ทว่าเมื่อแกนกลางถูกทำลาย
ไปแล้ว เขาจึงคินชิฟในฐานะมนุษย์

สภาพร่างกายไม่มีความแข็งแกร่งเป็นพิเศษ ไม่เหลือแม้
กระทั่งเศษเสี้ยวพลังของเทพมาร ความหวาดกลัวที่เขามีต่อยูอิจิ
ทำให้มั่นใจได้ว่าฮิโรมิจิจะไม่ก่อปัญหาใดๆ อีก

ขึ้นส่วนเทพเจ้าสูญสลายไปพร้อมเทพมาร หมายความว่า
สงครามแย่งชิงขึ้นส่วนเทพเจ้าปิดฉากโดยสมบูรณ์แบบ

ทาเคอิ เรียวมะเข้าพักฟื้นในโรงพยาบาล เขาสูญเสียบพลัง
ทั้งหมด

“ถ้าเป็นเมื่อก่อนอาจคืนสภาพกลับมาได้อีกครั้ง แต่สำหรับตอนนี้คงหมดหวัง ในเมื่อพ่ายแพ้อย่างหมดรูปแบบนั้น ย่อมไม่มีผู้อ่านคนไหนคิดจะติดตามอีกต่อไป หรือก็คือหมดคุณสมบัติในการเป็นตัวเอก ฉันเองก็เกิดสำนึกอยู่เนะว่าทำเรื่องไม่ดีลงไปบ้างเล็กน้อย เลยคิดว่าจะช่วยดูแลหมอนั้นสักนิดหน่อยก็แล้วกัน”

เอนเดออาจพูดแสดงความรับผิดชอบก็จริง แต่สภาพการณ์ของเรียวมะไม่มีทางคิดว่าแค่ทำเรื่องไม่ดีลงไปบ้างเล็กน้อย จะอย่างไร เอนเดอก็ไม่ใช่ผู้ที่มีความเป็นมนุษย์

สำหรับสถานการณ์ในโรงเรียน เรื่องราวดำเนินไปในทิศทางที่ว่าคนร้ายซึ่งไม่ได้มีตัวตนอยู่จริงถูกจับได้ กลุ่มที่ขนานนามพวกตนเองว่าผู้ดูแลรักษาความสงบ ถอนตัวออกจากโรงเรียนไปอย่างรวดเร็ว

ผลลัพธ์กลายเป็นเพียงคาบเรียนช่วงบ่ายถูกขัดจังหวะเล็กน้อยเท่านั้น

ทว่าอาจเพื่อความปลอดภัย โรงเรียนจึงประกาศหยุดเป็นเวลาหนึ่งวัน

เมื่อคิดว่าเป็นเหตุวุ่นวายระดับเสี่ยงต่อการสูญสิ้นเผ่าพันธุ์มนุษย์ บทสรุปความเสียหายพูดได้ว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเสียเหลือเกิน

สำหรับกลุ่มนักเรียน เพราะเป็นเรื่องที่ผ่านพ้นไปแล้ว จึงไม่มีใครคิดให้ความสนใจอะไรอีก

อีกไม่นานก็จะเข้าสู่การสอบปลายภาคเทอมสอง

ยูอิจิเดินทางไปโรงเรียนด้วยกันกับไอโกะตามปกติ

“คิดว่าเท่านี้ฉันก็ได้รับการปลดปล่อย ไม่ต้องข้องเกี่ยวกับเหตุ
วุ่นวายไร้เหตุผลอีกต่อไป!”

ยูอิจิอารมณ์ดีอย่างเห็นได้ชัด

“เหวอ? แต่ฉันไม่คิดว่าเรื่องราวจะเป็นแบบนั้นเลยสักนิดนะ”

ไอโกะจ้องมองด้วยแววตาเคลือบแคลงใจ

“ก็คิดอยู่หรือว่าคงไม่ได้หมดเรื่องตั้งแต่ตอนนี้ แต่ว่าฉันไม่มี
โซลริตเตอร์อีกแล้ว เท่ากับจะไม่ต้องไปเกี่ยวพันกับเหตุวุ่นวายมากไป
กว่านี้อีกไงล่ะ”

บทสรุป แม้ล้มฮิโรมิจิลงแล้ว แต่โซลริตเตอร์ไม่ได้กลับคืนสู่
ยูอิจิแต่อย่างใด

“คือว่านะ ฉันคิดว่าไม่ควรโยนให้เป็นการผิดของโซลริตเตอร์
ไปเสียทุกเรื่องนะ”

“อย่างนั้นเหวอ? แต่คิดว่าแทบทั้งหมดเป็นผลจากการมีเจ้านั้น
.....”

ยูอิจิไม่ค่อยเห็นด้วยสักเท่าไร ทว่าเสียงของเขาขาดหายไป
กลางคัน เมื่อใครคนหนึ่งปรากฏตัวตรงหน้า

หญิงสาวสวมเสื้อผ้าโดเด่นสะดูดตา

ศีรษะคาดปีกผมส่งเสียงกรู๊งกริ่ง ประดับตกแต่งด้วยดอกไม้

ทั้งที่เป็นหน้าหนาว แต่กลับสวมชุดกิโมโนเปิดไหล่ที่ดูยั่ววน

นอกจากนั้นดูเหมือนจะไม่ใช่คนญี่ปุ่น นัยน์ตาสีฟ้า โครงหน้า

เป็นชาวตะวันตก

“.....เอ่อ ต้องไม่ใช่คนปกติ ห้ามเผลอไปสบตาเป็นอันขาด!”

ยูจิพิุดเตือนด้วยเสียงกระซิบแต่หนักแน่นไปยังไอโกะ

บางทีนักเรียนที่กำลังเดินทางไปโรงเรียนหรือผู้คนที่ผ่านไปมาเองก็คงคิดว่าไม่ใช่คนที่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับเช่นกัน ทุกคนจึงพยายามหลบหลีกเธอคนนั้นอย่างเห็นได้ชัด

“เอ? แต่ว่ากำลังจ้องมาทางฉันอย่างตรงไปตรงมาเลยนะ.....”

ไม่มีประโยชน์

จำเป็นต้องอาศัยพลังใจมหาศาล หากอยากทำเป็นเมินเฉยต่อเหตุการณ์นี้

“ไม่ได้พบกันเสียนานเลยนะคะ นายท่าน”

สายตาของหญิงสาวที่แต่งกายเหมือนเกอิชาจ้องมองมาทางไอโกะ จากนั้นเธอก็เดินเข้ามาหาด้วยดวงตาขมขื่น

“คือ ไม่ทราบว่าเป็นใครหรือคะ?”

นั่นเป็นคำพูดซึ่งบางทีอาจทำให้เธอคนนั้นช็อก น้ำตาจึงไหลรินจากเบ้าตาของหญิงสาว

“อะ คือ ขอโทษค่ะ แต่ว่าไม่ทราบจริงๆ ค่ะ”

“ไม่ ไม่ใช่ค่ะ! อย่างฉันยอมเป็นเรื่องธรรมดาที่นายท่านจะจดจำไม่ได้ การสะเทือนใจกับเรื่องเพียงเท่านี้ ฉันนี้ช่างโง่เขลาเสียเหลือเกินค่ะ”

“คะ คือ ช่วยงยหน้าก่อนได้ไหมคะ ลำบากใจมากค่ะ!”

ภาพเกอิชาสาวโค้งศีรษะก้มหน้าร้องไห้ต่อหน้านักเรียนหญิงชั้นมัธยมปลายบนถนนทางเดินในยามเช้า ย่อมไม่ใช่ภาพที่จะพบเห็นกันได้บ่อยครั้ง แต่ก็เชื่อว่าจะทำให้มีใครอยากเอาตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง

“เอ่อ ก็ไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เท่าไรครับ แต่ว่าย้ายไป

ยังที่ปลอดภัยตายตากันก่อนดีไหมครับ?”

ยูอิจิเสนอความเห็นแม้คิดในใจว่านี่ต้องเป็นเรื่องวุ่นวาย น่าเบื่อหน่าย ทว่าป่านนี้แล้วยอมไม่มีทางทำเป็นไม่เห็นแล้วเดินหนี เพราะฉะนั้นถ้าต้องตกเป็นเป้าสายตาต่อไปคงไม่ใช่เรื่องดี

“นายท่าน? ปศุสัตว์ตัวนี้คือผู้ใดหรือคะ? ดูเหมือนกล้าที่จะเปิดปากทั้งที่ยังไม่ได้ขออนุญาตจากนายท่านคะ”

“เอ๋? พูดถึงอะไรหรือ.....”

ไอโกะได้แต่ทำหน้ามึนงง เธอไม่อาจทำความเข้าใจว่าหญิงสาว กำลังพูดถึงเรื่องใด

“มีทราบว่าเลือกที่ใบหน้าอย่างนั้นหรือคะ? ถึงกระนั้นยังคงขาดการอบรมเป็นอย่างมากคะ มีใช้ว่าฉันกำลังตำหนิติเตียนนายท่านนะคะ เพียงแค่ปศุสัตว์ตัวนี้ไม่มีพื้นฐานของการเป็นปศุสัตว์ที่ดีเอาเสียเลยคะ หรือก็คือไม่เหมาะสมคู่ควรกับนายท่านคะ”

จู่ๆ หญิงสาวคนนั้นก็แสดงใบหน้าไม่เป็นมิตรอย่างมาก

“เอ๋? อะไรกันนะ?”

ยูอิจิได้แต่มึนงงเมื่อต้องถูกจ้องมองด้วยรังสีฆ่าฟันอย่าง ไม่คิดปิดบัง ทั้งที่เขายังไม่อาจปะติดปะต่อเรื่องราวได้เสียด้วยซ้ำ

จริงอยู่ว่ายูอิจิเตรียมใจรับมือกับเรื่องไม่คาดฝันที่อาจเกิดขึ้น เมื่อใดก็ได้ ทว่าเมื่อเป็นเรื่องกะทันหันเกินไปเช่นนี้ ก็เป็นเรื่องยาก ที่เขาจะสามารถรักษาความเยือกเย็นเอาไว้

“ทราบดีค่ะว่าเป็นการข่มขู่อย่างจนเกินเหตุ ทว่าคงไม่อาจปล่อยให้ปศุสัตว์เยี่ยงนี้คอยเดินตามหลังนายท่านต้อยๆ ได้เป็นอันขาดค่ะ!”

“ลอร่า!”

สุนัขตัวหนึ่งกระโดดเข้ามาขวางระหว่างยูอิจิกับหญิงสาวซึ่งกำลังอยู่ในอารมณ์เดือดดาล

มนุษย์หมาป่าเนโร เวลานี้อยู่ในร่างสุนัข

“โอ้? อย่างเนโรคิดจะเผลอหน้ามาทำอะไรนั่นหรือ?”

“คะ คือว่า ฉันไม่เห็นเข้าใจสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่คะ?”

ไอโกะถามออกไปด้วยน้ำเสียงมึนงง

“ยายนี่คือลอร่า หนึ่งในข้ารับใช้ของท่านไอโกะ”

“อ้อ จะว่าไปเหมือนเคยมีเรื่องแบบนั้นด้วยนี่เนอะ.....”

ถ้าจำไม่ผิดเคยได้ยินว่าไอโกะมีข้ารับใช้ทั้งหมดสิบสองตน

“ยูอิจิ! ฉันจะรับมือเอง นายรีบพาท่านไอโกะไปจากที่นี่ก่อน!”

“ถ้าอย่างนั้นขอไม่เกรงใจแล้วกัน รีบไปกันได้แล้ว”

“เอ้? สถานการณ์แบบนั้น ปล่อยให้ทำเป็นไม่สนใจจะดีหรือ?”

“แค่เปลี่ยนจากเกอิชากัมหัวร้องไห้ขอแ่งให้กับนักเรียนหญิงม.ปลาย เป็นเกอิชาทะเลาะเบาะแว้งกับสุนัข เห็นไหมว่าไม่ได้มีอะไรแตกต่างกันสักเท่าไร”

ยูอิจิจุมมือไอโกะเดินย้อนกลับไปในทิศทางที่เพิ่งเดินมาเพื่อเปลี่ยนเส้นทางเดินไปโรงเรียน

เมื่อมาถึงโรงเรียนแล้วเข้าไปในชั้นเรียน เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งก็ส่งเสียงทัก

ยานากิซาวะ โคจัง

“มีเรื่องอยากคุยด้วยหน่อย ว่างไหม?”

“อืม ก็ไม่มีปัญหาอะไร”

ที่ผ่านมามาอาจแทบไม่เคยได้พูดคุยกันก็จริง แต่ยูอิจิคาดเดาเหตุผลออกมาว่าเขาทักเพราะเหตุใด

คงไม่พ้นเรื่องที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเมื่อวันก่อน ยานากิซาวะรู้ว่าเขาเป็นผู้ขว้างปากกาแทกทีคัล

ยูอิจิแยกกับไอโกะแล้วไปยังมุมระเบียงทางเดินด้วยกันกับ ยานากิซาวะ จากตรงนี้ขอแค่ไม่ส่งเสียงดังก็จะมีใครได้ยินเสียง บทสนทนา

“เรื่องที่จะคุยด้วยคือ?”

“ดันโนอุระ จิฮารุ”

“เฮ? ว่าไงนะ?”

“รู้จักใช่ไหมล่ะ?”

“ถามว่ารู้จักไหมก็รู้จักอยู่หรอก ว่าแต่แล้วมีอะไรหรือ?”

“ช่วยเลิกกันได้ไหม”

“ครับ?”

ยูอิจิตกตะลึงเนื่องจากเป็นเรื่องไม่คาดฝันอย่างแท้จริง

“รู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าฉันชอบจิฮารุ!?”

“ใครจะไปรู้! ก่อนอื่นเลยนายกับฉันเพิ่งเคยคุยกันครั้งแรก ก็วันนี้ไม่ใช่หรือไง? แล้วที่ว่าให้เลิกกันหมายความว่าไงกันแน่ ทำไมฉันถึงต้องถูกนายพูดแบบนี้ด้วย”

“งั้นรี.....ถ้าเอาแบบนี้ฉันคงมีแต่ต้องใช้กำลังบังคับเท่านั้นนะ?”

แววดตาของยานากิซาวะเปลี่ยนไปกะทันหัน กลายเป็นแววดตา

ซึ่งแสดงออกถึงรังสีฆ่าฟัน

“เดี๋ยวก่อนๆ ลำดับแรกเลยเรื่องเล็กกันอะไรนะ ฉันไม่ได้
คบหากับยายนั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกันเลย”

“จริงเหรอก!”

ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น สีหน้าของยานากิซาวะเปลี่ยนเป็นยิ้มแ้ม
ดีใจ ดูเหมือนหมอนี่เป็นคนเข้าใจง่ายมากทีเดียว

“ก่อนอื่นทำไมถึงเอาเรื่องแบบนี้มาพูดกับฉันกันเล่า”

“เพราะจิซารุเป็นคนพูดเองว่าซาคาคิ ยูอิจิอยู่ในฮาเร็มของเธอ”

“นั่นคือคำที่ทำให้ฉันรู้สึกเสียชื่อเสียงอย่างรุนแรงจนแทบเสีย
สติ เขาเป็นว่าฉันขอดำเนินการฟ้องร้องคงไม่ว่าไซ้ไหม?”

“ฉันตัดสินใจว่ายังไงก็คงฝากจิซารุไว้กับเจ้าหนูมูที่เปลี่ยนสาว
คงไม่เข้าหน้าไม่ได้.....แต่สรุปว่าไม่ใช่อย่างที่ฉันคิดสินะ?”

“ไม่ใช่เลยสักนิด ว่าแต่ยานากิซาวะรู้จักกับคุณตันโนคุระ
อย่างนั้นเหรอก?”

“เพื่อนสมัยเด็กของฉัน บ้านของพวกเขาต่างเป็นสำนักต่อสู้
โบราณ ครอบครัวยุ่จักสนิทสนมกันนะ”

“ดีละ ฉันจะเอาใจช่วย!”

หลังจากนี้ถ้าเกิดจิซารุเอาเรื่องฮาเร็มอะไรนั้นมาป่าวประกาศอีก
ไม่ว่ายังไงก็มีแต่กลายเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น
ให้จับคู่กับหมอนี่ไป ย่อมเป็นทางออกที่ดีที่สุดในความคิดของยูอิจิ

“จั้นเหรอก! เอ่อ จู่ๆ พูดแบบนี้ออกมาก็ยังไปอยู่ แต่ว่านายเป็น
คนดีนี่นา! ไม่เห็นเคยรู้มาก่อน!”

“ในเมื่อไม่เคยคุยกัน ก็ไม่แปลกที่จะไม่รู้”

“หลังจากนี้ก็ขอฝากตัวด้วย! จ้ะขอตัวกลับห้องก่อนนะ!”

ยานากิซาวะแยกตัวกลับห้องเรียนไปเพียงลำพัง

“เอาเถอะ ไม่เกิดเรื่องอะไรก็ดีแล้ว”

ยูอิจิพิมพ์คำด้วยความรู้สึกโล่งอก

“แต่สุดท้ายเรื่องราวมันไม่เป็นไปดั่งใจหรอกนะ”

ยูอิจิรีบหันมองไปทางต้นเสี้ยว

เอนเด็นซูดนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมปลายเซย์ชินยืนอยู่

ตรงนั้น

“เอ่อ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?”

“ฉันลองย้ายเข้าโรงเรียนนี้”

“ง่ายตายเหลือเกินนะ!”

“เรื่องแค่นี้ไม่จำเป็นต้องลำบากวางแผนอะไรสักหน่อย”

“แล้วที่ว่าไม่เป็นไปดั่งใจ หมายความว่าไง?”

“เกิดเรื่องต่างๆ นานาระหว่างเธอกับจิซารุคุง ในทำนองที่สุดก็ไม้อาจหลีกเลี่ยงการต่อสู้กับยานากิซาวะ โค้งั้น.....มีหนังสือบางเล่มเขียนเอาไว้แบบนั้น อยากลองอ่านไหม?”

เอนเด็นหนังสือในมือของเธอมาแสดง

“หนังสือที่ช่วยให้รู้อนาคตเธอ แต่ใช้ว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนไม่ใช่หรือ?”

“ก็นะ บางครั้งเรื่องเล็กน้อยก็ทำให้อนาคตเกิดการเปลี่ยนแปลงเลยบอกไม่ได้หรอกนะว่ามีความแม่นยำสักเท่าไร”

ทว่าเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนั้น ทำให้ยูอิจิสังหรณ์ใจว่าคงไม่อาจหลีกเลี่ยงชะตากรรมต้องเผชิญหน้า

ขณะกำลังสงสัยว่าควรทำอย่างไรนั่นเอง เสียงออกแสดง
สัญญาณถึงเวลาเริ่มเรียนก็ดังขึ้น ยูอิจิจึงรีบวิ่งกลับไปเข้าชั้นเรียน

พักเที่ยง ยูอิจิมุ่งหน้าไปโรงอาหารเพื่อซื้ออาหารกลางวัน
ซาเอคิ โชตะยืนอยู่ก่อนแล้วในตอนที่ยูอิจิเข้าไปซื้อขนมปัง
“ซาเอคิไม่ได้พกข้าวกล่องหรือห่อหรือ?”

“อืม.....เอ่อ มีเรื่องอยากคุยด้วยหน่อย สะดวกหรือเปล่า?”

“ก็ได้อยู่หรือ มีเรื่องอะไรนะ”

โชตะคือเพื่อนร่วมชั้นโต๊ะตัวหน้าของยูอิจิ หมายความว่า
ถ้าอยากคุยด้วย เขาย่อมหันมาส่งเสียงทักได้เสมอ บรรยากาศจึงออก
จะแปลกไปสักหน่อย

ยูอิจิกับโชตะซื้อขนมปัง จากนั้นออกไปสวนกลาง

พวกเขาเลือกเก้าอี้นั่งตามเรื่องตามราว

“แล้วตกลงว่ามีเรื่องอะไร? เรื่องที่คุยกันในชั้นเรียนไม่ได้หรือ?”

“ไม่รู้เหมือนกันว่าควรเล่ายังไงดี เพราะเป็นเรื่องที่ฉันเองก็
ไม่เข้าใจความหมายเลยสักนิด คิดว่าคงทำให้มองฉันเป็นพวกเสียดสี
ไปแล้ว”

“เอาเป็นว่าลองเล่ามาก่อน พี่สาวฉันเป็นแบบนั้นไซ้ใหม่
ฉันเลยคุ้นเคยกับคนที่พูดเรื่องประหลาดอยู่แล้ว ไม่ว่าเรื่องราวเป็น
แบบไหนก็จะฟังจนจบ ไม่คิดทำเรื่องอย่างพูดล้อเลียนนายเป็นอันขาด”

โชตะอาจเป็นคนสนุกสนานร่าเริง แต่ไม่ใช่พวกประเภทที่
พูดจาส่งเดชสุ่มสี่สุ่มห้า เพราะฉะนั้นลองตั้งใจฟังเรื่องเล่าของหอมนี้

จนจบเสียก่อน แล้วจึงค่อยตัดสินใจว่าเป็นอย่างไร

“มนุษย์ต่างดาวมาหา”

“หืม?”

“ล้อเลียนกันอยู่ไม่ใช่หรือไง!”

“เปล่า ไม่ได้ล้อเลียน แต่เพราะเป็นเรื่องเกินคาดมากไปหน่อย ก็เลยตกใจเท่านั้นเอง เล่าต่อสิ”

“เมื่อวานหลังฝึกซ้อมเสร็จ มนุษย์ต่างดาวมาหาที่สนามกีฬา”

“ฟังก่อนนะ ฉันไม่ได้คิดจะล้อเลียนเลยสักนิดนะ แต่ว่าทำไมถึงคิดว่านั้นคือมนุษย์ต่างดาวล่ะ?”

“เพราะ UFO มั้ง? ยานทรงกลมลอยจากบนฟ้าลงมาในสนามของโรงเรียน”

“โห”

“จากนั้นมนุษย์ต่างดาวก็ลงมาจากเจ้านั้น”

“มนุษย์ต่างดาวที่ว่าหน้าตาเป็นแบบไหนหรือ?”

“ไม่ต่างอะไรกับมนุษย์โลก ถึงตอนนั้นเหมือนเห็นว่ามีผิวเขียวคล้ำ แต่เพราะเป็นกลางคืน ฉันเลยไม่กล้าพูดยืนยัน”

“มนุษย์ต่างดาวนั้นมีรูปร่างอะไรกันแน่นะ ถึงได้อุตสาหะเดินทางมาจากอวกาศแสนไกลเพื่อมายังสนามกีฬาโรงเรียน”

“อะ กำลังล้อเลียนอยู่จริงด้วย”

“ไม่ได้ล้อเลียนสักหน่อย ถ้ามีใครที่กำลังล้อเลียน คนนั้นก็คือเจ้ามนุษย์ต่างดาวนั้นแหละ แล้วฐานะของนายคือเรื่องอะไร?”

“ดูเหมือนจะมาเพื่อยึดครองโลกมนุษย์”

“หมายความว่าโลกของเราจบสิ้นแล้วสินะ ไม่รู้หรือกว่ามา

จากที่ไหน แต่ไม่มีทางที่พวกเราจะเทียบเคียงพวกที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง
ระดับเดินทางข้ามจักรวาลมาถึงที่นี่ได้”

“สำหรับเรื่องนั้นนะ จากที่ได้ยินมาจากพวกนั้น ดูเหมือนใน
อวกาศมีสมาพันธ์จักรวาล ซึ่งเจ้าพวกนั้นเองก็เข้าร่วมเป็นสมาชิก
สมาพันธ์จักรวาลมีกฎบังคับห้ามไม่ให้สมาชิกดาวใดเปิดฉากทำ
สงครามเต็มรูปแบบ ทำให้ต้องปรับเปลี่ยนไปใช้วิธีการตัดสินด้วย
การประลองที่มีสัดส่วนเล็ก ในรูปแบบที่ต้องมีการวางกฎเกณฑ์กำกับ
เอาไว้”

“เป็นเรื่องราวที่เหมือนเคยได้ยินจากที่ไหนมาก่อน”

“บทสรุปคือพวกฉันขมรมฟุตบอลต้องทำศึกตัดสินกับทีม
มนุษย์ต่างดาว ก็เลยนึกไม่ออกว่าควรทำอย่างไรกับเรื่องนี้ การบอกว่า
ชะตากรรมของโลกเดิมพันด้วยฝีมือของฉัน มีแต่ทำให้ลำบากใจ
เท่านั้น”

“น่าลำบากใจจริงด้วย” ยูอิจิไม่อาจเลือกคำอื่นมาตอบ

“เรื่องการพบกับมนุษย์ต่างดาวคือความจริง แต่ถึงฉันเป็นคน
เล่าออกมาด้วยตัวเอง ที่จริงแล้วก็ยังเป็นเรื่องที่ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าเป็น
เรื่องจริง เขาเป็นว่าชอบใจนายมากที่อุตส่าห์ช่วยทนฟังจนจบ”

โชตะลุกขึ้นจากที่นั่ง การได้เล่าออกมาจากปาก คงช่วยให้
เขารู้สึกปลอดภัยไปบ้างไม่มากนักน้อย

“เอ่อ ฉันขอไปดูศึกตัดสินที่ว่าด้วยได้ไหม?”

“ได้หรือเปล่านะ บางทีอาจไม่อนุญาตให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้าร่วม
ก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้นเขาเป็นว่าฉันสมัครเข้าชมรมก็ได้ ช่วยลงทะเบียน

ชื่อฉันในฐานะนักกีฬาด้วยดีหรือเปล่า? ไม่ใช่ว่าฉันสงสัยคำพูดของ นาย แค่นี้ก็สนใจขึ้นมาเท่านั้นเอง”

“นั่นสินะ ไม่ใช่การแข่งขันอย่างเป็นทางการอยู่แล้วด้วย แล้วก็ไม่ได้พูดถึงเงื่อนไขของนักกีฬาที่มีสิทธิ์เข้าร่วม ฉันจะลองตรวจเช็คเรื่องนี้ให้แล้วกัน”

โชตะพูดทิ้งท้ายแล้วเดินจากไป

ในเมื่อมีทั้งญาติหรือว่าเทพเจ้า หากมนุษย์ต่างดาวจะมีตัวตนอยู่จริง ยูอิจิคิดว่าบางทีก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจแต่อย่างใด

เมื่อยูอิจิกลับไปห้องเรียน ฮามาซากิ โทโมมิก็รีบเข้ามาหาเขาด้วยใบหน้าแตกตื่น

“เรื่องใหญ่! มีการจัดงานเทศกาลแข่งขันตัวปลอม ประเด็นคือเรื่องของรางวัลนั่นก็คือ.....”

“อะ เรื่องของเธอจะเป็นไงก็ช่าง”

“เดี๋ยวลสิ! หมายความว่าไงกันนะ!? คราวนี้เรื่องจริงจังนะ ให้ความช่วยเหลือหน่อยสิ!”

“เอาไว้คุยกันทีหลัง”

“สัญญาแล้วนะ! แล้วก็แวะมาที่ร้านด้วย!”

ที่จริงแล้วยูอิจิเองก็จับสังเกตได้ว่าสีหน้าท่าทางของโทโมมิดูแตกตื่นต่างจากที่เคยเห็นมาตลอด เขาจึงคิดว่าหลังเลิกเรียนอาจลองแวะไปที่ร้านหนึ่งชั่วโมงก่อนกลับบ้าน

ยูอิจิกลับไปที่นั่ง คาตาคิริ อันรีบเดินมาหายูอิจิทันที เธอคงเฝ้าคอยว่าเมื่อไรเขาจะกลับห้องเรียนมาตลอด

“มีอะไรหรือคุณคาตาคิริ?”

“สะดวกไหม?”

อันจูงมือพายูอิจึขึ้นไปดาดฟ้าโดยไม่พูดจา

“มีอะไรเหรอ ไม่บ่อยเลยนะที่จะมีธุระกับฉัน”

“หาตัวทาคูโร่ไม่พบ! พบฉุคุใจบ้างหรือเปล่า?”

อันออกอาการร้อนรอนอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

โอดะ ทาคูโร่คือเพื่อนตั้งแต่สมัยมัธยมต้นของยูอิจึ เหตุเพราะเขาคบหากับอันหลังขึ้นชั้นมัธยมปลาย ทำให้โอกาสพูดคุยกับยูอิจึลดน้อยลง ถึงกระนั้นเวลานี้ยูอิจึก็ยังมองว่าทาคูโร่เป็นเพื่อนคนหนึ่งของเขา

“นั่นสินะ หายไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

ถ้าจำไม่ผิดวันนี้หมอนั้นลาหยุด เป็นหวัดกะทันหันจึงขอลาป่วยหนึ่งวัน ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด ยูอิจึจึงไม่ได้นึกกังวลเท่าไร

“ติดต่อก็ไม่ได้ตั้งแต่เมื่อคืน เวลาที่ชัดเจนคือตั้งแต่หลังหนึ่งทุ่ม”

“ทำไมถึงรู้เรื่องนี้ได้ล่ะ”

“เพราะว่าฉันจะโทรศัพท์ไปทุกหนึ่งชั่วโมง โทรศัพท์ตอนหนึ่งทุ่มยังรับสายอยู่ทุกๆ”

“พูดเรื่องน่าหวาดกลัวออกมาหน้าตาเฉยเลยนะ”

“นายไม่ได้รับการติดต่อบ้างเลยเหรอ?”

“ไม่มีเลย ว่าแต่แค่ตามหาด้วยวิชาเวทมนตร์ที่เธอถนัดเท่านั้น ก็พอไม่ใช่เหรอ? ถ้าพูดถึงเวทมนตร์ การค้นหาสิ่งของหรือว่าคนคือเวทมนตร์พื้นฐานไม่ใช่หรือไง?”

“คิดว่าฉันไม่ได้ลองทำมาแล้วอย่างนั้นเหรอ?”

“ตกลงว่าทำจริงสินะ แล้วถ้าเป็นแบบนี้ล่ะ หมอนั้นเกิดไม่ชอบเธอขึ้นมา เลยไปขอความช่วยเหลือจากแม่มีคนอื่น? นั่นไง อย่างวิถีทางเซตแดนอะไรพวกนั้น จะส่งผล.....”

“ฮ่า”

จู่ๆ รังสีฆ่าฟันซึ่งไม่อาจรู้ที่มาที่ไปก็ครอบคลุมล้อมรอบตัวยูอิจิ รังสีฆ่าฟันที่ยูอิจิสามารถสัมผัสได้ โดยหลักคือการจับเจตนาที่จะฆ่าคู่ต่อสู้โดยอ่านจากอากัปกริยาการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย ทว่าสิ่งที่จับได้ในเวลานี้คือเรื่องคนละมิติกับของเช่นนั้น

ความปรารถนาที่จะฆ่าอย่างตรงไปตรงมาซึ่งยูอิจิไม่อาจอ่านออกว่ามีที่มาจากที่ใดกันแน่

— น่ากลัวสุดๆ จริงๆ ด้วยยายนี่.....

ยูอิจิไม่ได้คิดว่าจะเป็ฝ่ายพ่ายแพ้ถ้าเกิดต้องต่อสู้ ทว่าเมื่ออีกฝ่ายคือผู้ใช้เวทมนตร์ที่มีความคลุมเครือจนไม่อาจคาดเดา ย่อมกลายเป็นการต่อสู้ที่หนักหนาสาหัส

“แต่ว่าชอบใจมาก ฉันไม่ทันนึกถึงความเป็นไปได้ว่านี่คือฝีมือของผู้รู้วิธี่เด็ดลอดจากเวทมนตร์ของฉันมาก่อน ก็เลยร้อนรนถึงขั้นนี้”

“เฮ้!”

ยูอิจิส่งเสียงหยุดอันที่กำลังจะเดินจากไป

“มีอะไร?”

“ถ้ามีเรื่องที่คิดว่าฉันช่วยได้ก็ช่วยเรียกด้วย”

“ไม่ใช่ว่าเกลียดฉันหรือกลัวหรือ?”

“เรื่องนั้นกับทาคูโรคือคนละเรื่องกัน แล้วยังสังหรณ์ใจว่า ถ้าเกิดปล่อยให้เธอลงมือเองคนเดียว อาจมีคนต้องกลายเป็นศพใน

จำนวนมากจนน่าตกตะลึงก็ได้”

“.....นั่นสินะ จะลองเก็บไปคิดดู”

อันพุดทิ้งท้ายแล้วเดินจากไป

ยูอิจิเองก็ตั้งใจที่จะกลับไปชั้นเรียนอีกครั้ง แต่เมื่อลงบันได
เดินไปตามระเบียบทางเดิน มารูยามะ ยูริกะก็ส่งเสียงเรียกหยุดเขาไว้

“มีอะไรหรือคุณมารูยามะ?”

“นี่ๆ เข้าชมรมผู้กล้าใหม่?” ลู่ๆ ยูริกะก็เอ่ยชวนเข้าชมรม

“เอ๋? ไม่ได้เกี่ยวข้องกับชั้นส่วนเทพเจ้าอะไรใช่ไหม?”

ยูอิจิเคยเข้าใจมาตลอดว่าเมื่อสูญเสียชั้นส่วนเทพเจ้าไปแล้ว
ยูริกะก็ไม่ได้มีพลังใดๆ อีก

“อ้อ สถานะผู้กล้าของฉันกับชั้นส่วนเทพเจ้าไม่ได้มีความ
เกี่ยวข้องกันหรอกนะ ได้ยินว่าเป็นความสามารถติดตัวตั้งแต่เกิด
ตอนนี้นักบวชกับนักผจญภัยออกจากปาร์ตี้ไปแล้ว เหลือแค่ฉันกับ
นักรบเท่านั้น ก็เลยกำลังรับสมัครสมาชิกมาเข้าร่วมปาร์ตี้ล่ะ!”

“เอ่อ ชมรมผู้กล้าของโรงเรียนคือชมรมที่ทำกิจกรรมแบบไหน
บ้าง”

“อย่างเช่นลงดันเจี้ยนไปเก็บเลเวลอะไรประมาณนี้ไง”

“ลองไปชวนคนอื่นดูนะ”

ยูอิจิเชื่อมั่นจากใจว่าจะต้องกลายเป็นเรื่องวุ่นวายน่าเบื่อหน่าย
อย่างแน่นอน

หลังเลิกเรียน ยูอิจิกับไอโกะและนาสึกิเดินทางไปห้องชมรม
ด้วยกัน

เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องชมรมจึงพบว่าโอริฮาระ คานาโกะ

กำลังพูดหน้าคว่ำลงกับโต๊ะ

วันนี้เธอคนนั้นก็ยังคงมีเรื่องกลุ่มใจในห้องชมรมเพียงลำพัง
เหมือนเคย

“หรือว่า วันนี้ก็หยุดพักทำกิจกรรมชมรมอีกแล้วหรือครับ?”

ยูอิจิลองถามออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“อะ อ้อ ใช่แล้ว วันนี้คุณซาคาคิมาโรงเรียนนะ แต่เห็นบอกว่า
มีธุระเลยขอตัวกลับไปก่อน”

“อย่างนั้นหรือครับ ส่วนคุณโอรินาระก็กำลังคิดข้อมูลของ
นิยายอยู่สินะครับ”

ถ้าเช่นนั้นย่อมไม่ควรทำเรื่องรบกวนเธอ เขาเป็นว่ารีบกลับ
เลยดีกว่า ยูอิจิคิดในใจ ทว่าคานาโกะสายหน้าตบกลับ

“วันนี้ไม่ใช่หรือกนะ กลุ่มใจเรื่องอื่น.....พอจะช่วยฟังหน่อย
ได้ไหม?”

“ได้อยู่แล้วครับ แต่ว่าพวกผมจะช่วยอะไรได้หรือเปล่านี้สิ”

“คือว่า คุณแม่กลับมาที่บ้าน.....”

ความสัมพันธ์ระหว่างคานาโกะกับคุณแม่ที่หย่าร้างไปแล้ว
ไม่ดีเอาเสียเลย สมัยก่อนตอนที่คานาโกะเคยคิดอยากฆ่าตัวตาย
เหตุผลส่วนใหญ่ก็มาจากคุณแม่ของเธอ

“อะ เรื่องคุณแม่หรือครับ.....พูดอะไรมาบ้างครับ? คุณแม่
หย่าร้างแล้วออกจากบ้านไปนานแล้วใช่ไหมครับ?”

จะต้องเป็นเรื่องราวอดีตปีบคั้น ยูอิจินึกอยากหนีไปเสียด้วยซ้ำ
เมื่อเขาเกิดสังหรณ์ใจ

“เรื่องที่พูดก็คือ.....บอกว่าความจริงแล้วแม่คือคนของโลก

ต่างมิติ คุณแม่บอกว่ามาจากโลกต่างมิติ!”

“.....เอ?”

ยูจิจิอุทานด้วยเสียงฟังดูไม่ได้ เขาไม่เคยคาดคิดแม้แต่บ่อย
ว่าจะกลายเป็นเรื่องราวเช่นนี้

“ฉันตกใจหมดเลยนะ!”

“อืม ผมเองก็ตกใจมากครับ”

“ฉันด้วย”

ไอโกะเสริม

“เช่นเดียวกัน”

ตามด้วยนาสึกิ

“ดูเหมือนเคยเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่ถูกหมายเอาชีวิตตั้งแต่เด็ก
ก็เลยเลิอกหนีจากโลกใบนั้นมาที่นี่นะ!”

“คุณแม่กลับมาที่บ้านเพื่อสรวภาพเรื่องนี้หรือคะ?”

ไอโกะส่งเสียงถาม ยูจิจิเองก็นึกสงสัยเรื่องเดียวกัน

“บอกว่าเพราะเวลาผ่านพ้นมาหลายสิบปี เหตุการณ์คงสงบ
ลงแล้ว ก็เลยอยากกลับไปโลกใบเดิม แล้วก็บอกมาว่าการทำเรื่องนั้น
จำเป็นต้องใช้พลังของฉัน เลยคิดไม่ออกว่าแล้วฉันจะรับมือกับเรื่อง
อย่างไรดี.....”

“อย่างนั้นหรือครับ คือ จะว่าไงดี เหมือนพอให้ความช่วยเหลือได้
แต่ก็เหมือนจะช่วยไม่ได้.....อะ ถ้ามีเรื่องที่ต้องการให้ช่วยก็บอกมาได้
เลยครับ แต่พวกมันตามตรง ไม่ค่อยเข้าใจเรื่องโลกต่างมิติสักเท่าไร
ครับ”

“อ้อ ขอโทษที่เล่าเรื่องแปลกๆ ให้ฟังนะ ฉันจะนั่งคิดอะไรทีนี้”

อีกสักพัก ทุกคนกลับไปก่อนก็ได้นะ”

เพราะคานาโกะพูดเช่นนั้น พวกยูอิจิจึงตัดสินใจขอตัวกลับไปก่อน

“โลกต่างมิติเธอ.....จะเป็นสถานที่แบบไหนกันแน่นะ”

ไอโกะส่งเสียงถามด้วยท่าทางเหมือนกำลังคิดอะไรในใจ

“นั่นสินะ แต่ว่าตอนที่รู้ว่าจะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคุณแม่อีกกังวลว่าควรตอบรับกลับไปยังไง โชคดีที่อย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องน่าอึดอัด”

“อยากฟังเรื่องน่าอึดอัดไหม?”

คราวนี้เป็นนาสึกิ

“อะไรนะ จู่ๆ ก็พูดแบบนี้”

“เรื่องราวก่อนที่ฉันจะกลายมาเป็นเหมือนทุกวันนี้ เรื่องราวของสาวน้อยคนหนึ่งที่ถูกกลายมาเป็นฆาตกรโหด เพราะครอบครัวทุกคนยกเว้นเธอถูกฆ่าล้างโคตร อยากฟังอย่างละเอียดครบถ้วนชัดเจนไม่ตกหล่นแม้แต่เลี้ยวเดียวดูไหม?”

“เออ ขอรับรองละ ปล่อยฉันไปที่เถอะ.....”

“เธอ”

นาสึกิอมยิ้มอย่างผู้ชนะโดยไม่รู้สาเหตุ

“ทำไมต้องทำหน้ายิ้มเย้ยด้วยคะ คุณทาเคอุจิ.....”

ถ้าจะว่าไป ช่วงนี้แทบไม่ได้ทำกิจกรรมชมรมอย่างเป็นทางการ เป็นราวเอาเสียเลย ยูอิจินึกเช่นนั้น ทว่าเขาแก้ไขความคิดใหม่อย่างรวดเร็ว อันที่จริงแล้วไม่เคยทำกิจกรรมเป็นเรื่องเป็นราวมาตั้งแต่แรกอยู่แล้วไม่ใช่เธอ

หลังออกจากห้องชมรม

นาสีกแยกตัวไปทางสถานี ส่วนยูอิจิกับไอโกะเดินกลับบ้าน
ไปด้วยกัน

เพราะเหตุการณ์เมื่อเช้าทำให้ยูอิจิเฝ้าระวังเป็นพิเศษ เขา
อยากหลีกเลี่ยงการพบเจอกับเกอิชาคนนั้นอีกครั้ง

ด้วยเหตุนี้จึงเลือกใช้เส้นทางที่แตกต่างจากปกติ เวลานี้
พวกเขามาถึงย่านที่พักอาศัย

เหลือระยะทางอีกเพียงเล็กน้อยก็จะถึงบ้านของไอโกะ

ช่วงจังหวะที่ยูอิจิเริ่มเกิดความคิดว่าคงไม่มีอะไรอีกแล้วนั้น
เอง ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นคนละคนกับเมื่อเชื่อก็ปรากฏตัวตรงหน้า
พวกยูอิจิ

“สวัสดีค่ะ คุณซาคาคิ ยูอิจิใช่ไหมคะ?”

เธอคนนั้นคงเป็นนักเรียนมัธยมต้นโรงเรียนเดียวกับโยริโกะ
น้องสาวของยูอิจิ เพราะเธอสวมชุดนักเรียนกะลาสีแบบเดียวกัน

“ใช้อยู่หรือคะ แล้วเธอล่ะ? เพื่อนของโยริจัง?”

“ฉันชื่อโอโตริ อากาเนะค่ะ นั่นสินะคะ จะเรียกว่าเพื่อนหรือว่า
คู่แข่งกันดีนะคะ วันนี้มีเรื่องที่ยากนำมาปรึกษากับคุณพี่ชายค่ะ”

“เรื่องที่ยากปรึกษาคือเรื่องอะไรหรือ?”

ในเมื่อเป็นเพื่อนของโยริโกะ ย่อมเป็นเรื่องยากที่จะทำเป็น
เพิกเฉย ยูอิจิจึงคิดว่าอย่างน้อยลองฟังคำพูดของเธอดูก่อน

“ค่ะ กรุณาคบหากับฉัน.....”

ทันใดนั้นเอง โยริโกะพุ่งพรวดเข้ามากะทันหัน

เธอปรากฏตัวมาจากทิศทางด้านข้าง รวบรวมนำกำลังทั้งตัว

เหวี่ยงหมัดต่อยอากาศ

แรงเฉื่อยทำให้ต่างเสียหลักล้มลุกไปด้วยกัน

สภาพการณ์พั่วพั้นยุ่งเหยิง จนเมื่อทั้งสองคนเข้าไปอยู่ใน
พื้นที่โล่งปักป้ายขาย ช่วงจังหวะที่โยริโกะขึ้นคร่อมร่างอีกฝ่าย

“หยุด!”

ยูอิจิคิดว่ากำปั้นของโยริโกะ

เหตุที่เขาต้องเข้าไปแทรก เพราะโยริโกะเริ่มใส่อารมณ์จน

หมายเจตนาฆ่า

“อะ พี่ชาย มีอะไรหรือ?”

“นั่นมันคำพูดของฝั่งนี้ ตกลงว่ามีอะไรกันแน่”

“แต่คิดว่าจะทำให้ไม่ต้องเห็นหน้าอากาศนะ จังอีกเป็นครั้งที่สอง
เท่านั้นเอง”

“อาจเป็นเพื่อนกันก็จริง แต่ช่วยเลิกใช้คำพูดหน่อย”

“ไม่ใช่เพื่อนกันสักหน่อย!”

ยูอิจิจับเอวของโยริโกะ แล้วยกขึ้นจากตัวอากาศ

“ถ้าไม่ใช่เพื่อนกันก็ยิ่งต้องระวังใหญ่”

แม้โยริโกะเหมือนจะไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะ แต่เธอก็มีสีหน้า
ยิ้มแย้มดีใจเมื่อถูกพี่ชายยกเอวด้วยเช่นกัน

“เอาเป็นว่าขอลากอากาศนะจังก่อนแล้วกัน เมื่อก็หมายความว่า
ว่าไงหรือ?”

“อ้อ เรื่องการคบหากันสินะคะ ที่จริงแล้วฉันไม่ได้ต้องการ
อยากให้เป็นแฟนกันหรอกค่ะ แค่อยากให้แต่งงานกับฉันเท่านั้น
เองค่ะ”

“ยิ่งเลวร้ายไปกันใหญ่!”

โยริโกะเหวี่ยงแขนขาอาละวาดทั้งที่ยังคงถูกยูอิจิกเอว

“อย่างนี้นี่เอง หมายความว่าตระกูลโอโตริก็เหมือนดาซาคาอิ ยูอิจิกเอวไว้เช่นกันสินะคะ”

แม้กระทั่งโคนินชิ ยูริก็ปรากฏตัวมาร่วมวงด้วยเช่นกัน

“นี่มันเรื่องอะไรกันแน่.....”

ยูอิจิมินงไม่อาจตามสถานการณ์ทัน เมื่อเด็กสาวต่างปรากฏตัวออกมาตามกันไม่หยุดหย่อน

“คุณคนนี่คือลูกสาวคนที่สามของตระกูลโอโตริคะ ตระกูลโอโตริคือตระกูลของครึ่งคนครึ่งสัตว์ไก๋ ไม่สิ ควรเรียกมนุษย์นกจะเหมาะกว่าคะ คิดอยู่นะคะว่าทั้งที่เป็นแค่ไก๋ แต่ทำไมกลับใช้นามตระกูลใหญ่โตว่านกฟินิกซ์อย่างโอโตริเสียได้”

“อึ้ยตาย? มิทราบว่าคุณจากตระกูลชาวบ้านกำลังพูดเรื่องอะไรกันแน่คะ คุณเองก็หมายตาคุณยูอิจิกเอวไว้เช่นกันอย่างนั้นหรือคะ?”

“ปานนี้แล้วมัวพูดจาไร้สาระอะไรอยู่อีกคะ ฉันทนแหละคือผู้หญิงที่ใกล้ชิดกับซาคาอิ ยูอิจิมากที่สุดในเวลานี้คะ! หรือในอีกความหมายก็คือ ตัวตนซึ่งใกล้เคียงกับการรับตำแหน่งผู้สืบทอดจักรพรรดิมากที่สุดยังงี้ละคะ!”

ดูเหมือนว่านี่คือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับศึกแย่งชิงตำแหน่งผู้สืบทอดของพวกเขาครึ่งคนครึ่งสัตว์ซึ่งคอยชักใยบนการญี่ปุ่นอยู่เบื้องหลัง

เมื่อตัดสินใจได้แล้วเช่นนั้น ยูอิจิจึงรู้ว่าตนเองควรทำอย่างไรอย่าง

รวดเร็ว

“ดีละ! เรื่องครึ่งคนครึ่งสัตว์ให้ย้ายพวกนั้นไปเคลียร์กันเอง พวกเรากลับกันเถอะ!”

ยูอิจิรีบพาโยริโกะและไอโกะหนีไปจากตรงนั้น

ยูอิจิทิ้งตัวลงบนเตียงในห้องนอนตัวเองทันทีเมื่อกลับถึงบ้าน

“วันนี้มันวันอะไรกันแน่!”

เรื่องวุ่นวายต่างๆ นานาถาโถมต่อเนื่องไม่หยุดหย่อน ทำให้ ยูอิจิอ่อนล้าทางจิตใจจนไม่เหลือเรี่ยวแรง

“ยูคุง!”

มุสึโกะซึ่งคงกลับบ้านมาก่อนวิ่งเข้ามาในห้องยูอิจิ

“มีอะไรอีก”

ยูอิจิตอบด้วยน้ำเสียงไม่ชอบใจ เขาเหนื่อยล้าเต็มที่จึงอยาก บอกว่ายอมให้พักผ่อนหน่อยเถอะ

“คิดว่าถึงเวลาที่ยูคุงเองก็สมควรได้รู้แล้วเหมือนกันนะ!”

“เรื่องอะไร”

“เกี่ยวกับหายนะครั้งใหญ่ คาทาสโทรฟี”

“.....แล้วมันคืออะไร?”

“หลังจากนี้โลกทั้งใบจะเหมือนเกิดการพลิกกลับ! เกิดหายนะ ครั้งสุดท้ายขึ้นง่ะ! ก็เลยตั้งใจที่จะให้ยูคุงฝึกซ้อมหลากหลายรูปแบบ เพื่อเตรียมรับมือกับเหตุการณ์นั้น!”

“เฮ? เมื่อกี้ว่าไงนะ?”

ยูอิจินี่ก็อยากทำเป็นทูทอนลมขึ้นมาเสียแล้ว

“ฉันมีความเชื่อมั่นนะ! ถ้าเป็นยูคิงที่สามารถถล่มเทพมารแล้ว ละก็ จะต้องลุยไปได้ถึงระดับนำพอใจเสียวละ! แต่ว่ายังไม่พอ! ถ้าฝึกซ้อมจนเข้มแข็งเก่งกาจยิ่งขึ้น จะต้องกลายเป็นชายผู้ช่วยกู้โลก ให้รอดพ้นจากหายนะ! นั่นสินะ ตอนนี้อยูคิงให้ความสำคัญกับกำลัง มากเกินไป! นอกจากเรื่องปรับโครงสร้างพื้นฐานร่างกายใหม่แล้ว สิ่งจำเป็นที่จะขาดไม่ได้ก็คืออาวุธ เพราะหลังจากนี้คิดว่าสงคราม อิเล็กทรอนิกส์จะกลายเป็นประเด็นสำคัญนะ! ถ้ามีฉันอยู่ด้วยก็คง ไม่เป็นไร แต่อย่างน้อยก็อยากให้อยูคิงได้ลงจับเพื่อความคุ้นเคยเอาไว้เสียบ้าง! แล้วก็.....”

เรื่องสุดเพี้ยนตามปกติ

ยูอิจิเงี่ยหูฟังตามเรื่องตามราว

สุดท้ายไม่ว่าเขาจะมีไซลริตเตอร์หรือไม่ ชีวิตประจำวันธรรมดา ทั่วไปก็เชื่อว่าจะกลับคืนมา

ในทางกลับกัน ยูอิจิมีความรู้สึกว่าเรื่องราวเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม เสียด้วยซ้ำ

— เขาเถอะ ในเมื่อรู้ดีอยู่แล้วว่าพี่สาวเป็นแบบนี้ คงไม่มี ทางเลือกอื่นนอกจากเอบอติดตามเธอไปด้วยเท่านั้น

แม้ได้แต่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แต่ยูอิจิเองก็เตรียมใจ เอาไว้แล้วเช่นกัน

บทส่งท้ายผู้เขียน

ขออภัยอย่างสูงที่ทำให้ต้องรอคอยเป็นเวลายาวนาน เล่ม 7 มาแล้วครับ

ภาค 1 เรื่องราวของโซลริตเตอร์ ปิดฉากลงเป็นที่เรียบร้อยครับ

เกี่ยวกับภาค 2 ยังไม่มีกำหนดชัดเจน ถ้าให้ความกรุณาช่วยรอคอยกันอย่างไม่รีบร้อน อาจมีโอกาสนในสักวันหนึ่งก็เป็นได้ครับ

ถ้าหากได้ลงมือทำภาค 2 ตั้งใจว่าจะเน้นเรื่องราวในรั้วโรงเรียนมากขึ้นกว่าเดิมครับ ทั้งที่เป็นเรื่องราวในรั้วโรงเรียน แต่ภาค 1 กลับแทบไม่มีเนื้อหาในโรงเรียนสักเท่าไรเลยครับ

เขียนกว่าที่มีอีกไหม ฉบับพิเศษ เขียนกว่าที่มีอีกไหม EX ไร้เทียมทานด้วยพลังของพี่สาวใน VRMMO (<http://ncode.syosetu.com/n7952cw/>) เผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ 'Shousetsuka ni narou'

ถ้าไม่รบกวนก็ขอฝากด้วยครับ เนื้อหาเป็นข้อมูลที่เคยคิดจะนำมาใช้ในเล่ม 5 ครับ

.....อืม บางทีหลังนิยายเล่มนี้วางแผง อาจเพิ่งเขียนไปได้ราวสองตอนเท่านั้นครับ แต่สัญญาว่าจะไม่ให้รอดตอนต่อไปนานนักครับ

และสำหรับทางเว็บไซต์ 'Shousetsuka ni narou' ยังมีผลงานต่อเนื่องเรื่อง 'Sokushichiito ga saikyosugite, Isekai no yatsura ga marude aite ni naranaindesuga (<http://ncode.syosetu.com/n5691dd/>)' อีกด้วยครับ ถ้ายังงี้ก็ฝากขอความกรุณาด้วยครับ

นิยายเล่มนี้คือหนังสือเล่มที่ 10 ของผมพอดีครับ

เพราะคิดว่าเป็นโอกาสดีจึงลองทบทวนเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านมา.....จดจำได้แต่ความทรงจำว่าแสนเหนื่อยยากเท่านั้นครับ.....

เนื่องจากคืองานที่ทำควบคู่ไปด้วย จึงไม่ค่อยมีเวลาเขียนสักเท่าไรครับ และเมื่อลูกโตขึ้นกว่านี้ เวลาคงยิ่งลดน้อยลงอีกมากครับ

ถ้าสามารถจัดตารางเวลาให้ดี คิดว่าก็คงพอช่วยได้บ้างเหมือนกันครับ แต่ว่าเมื่อลองทบทวนสภาพแวดล้อมต่างๆ คิดว่าบางทีผมอาจไม่เหมาะกับการเป็นนักเขียนก็ได้ครับ งานที่เริ่มต้นโดยไม่ได้คิดเคร่งเครียด กลับเป็นงานหนักหนาสาหัสกว่าที่เคยจินตนาการเอาไว้มากครับ

ยังมีเรื่องที่ต้องคิดอีกพอสมควรครับ แต่ว่าสำหรับเวลานี้ขอเวลาพักผ่อนสักระยะ อยากรมีเวลาเล่นเป็นเพื่อนลูกให้เต็มที่

สักหน่อยด้วยครับ

อา รวากับเขียนข้อความระบายความขมขื่นไปเสียแล้วครับ
ความจริงแล้วควรบอกเล่าเรื่องราวที่ทำให้รู้สึกคุ้มค่ากับการ
มีโอกาสเป็นนักเขียนมากกว่าสินะครับ!

ในงาน Wonder Festival มีท่านที่กรุณาปั่นฟิกเกอร์ของ
ไอโกะ และยังมีมอบผลงานตัวอย่างให้กับผมอีกด้วย ขอใช้พื้นที่นี้กล่าว
ขอบคุณเป็นอย่างสูงครับ นี่คือการโชคดีของการเป็นผู้แต่งครับ

นอกเหนือจากเรื่องนี้ คงเป็นการเบิกค่าใช้จ่ายสำหรับซื้อ
หนังสือการ์ตูนหรือว่าเกมได้ครับ

เพราะมีคำกล่าวอ้างที่แสนทรงประสิทธิภาพอย่างเพื่อเป็น
วัตถุดิบ หรือว่าเพื่อการค้นคว้าข้อมูล ทำให้สามารถซื้อได้อย่างบ้าคลั่ง
เลยทีเดียวครับ ว่าแต่ นี่คือเรื่องดีแน่แล้วหรือเปล่าครับ

คำกล่าวขอบคุณและขออภัยครับ

ต้องขออภัยคุณผู้ดูแลที่เอาแต่สายอยู่เสมอครับ

ขอบพระคุณสำหรับภาพประกอบแสนวิเศษมากมายจาก
คุณ An2A เป็นอย่างสูงครับ

เหนือสิ่งอื่นใด ขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ช่วยให้
ความกรุณาติดตามกันมาตลอด ขอบพระคุณมากครับ

ถ้าเช่นนั้น

ไว้พบกันใหม่ที่ไหนสักแห่งครับ

ฟุจิทากะ สึโยชิ

กว่า

พิ

มีอีกไหม

ช่องทางสำหรับคอกำร্তু พร้อมโปรโมชั่นสุดพิเศษ

shop.DEXclub.com

ช้อปออนไลน์ได้ตลอด 24 hr

หมวดนิยายแปล
เพี้ยน - โลกโนเวล

9 786163 632937

ราคา 149 บาท

ISBN 978-616-3632-93-7

Neechan wa Chyuniyou 7

© 2016 Tsuyoshi Fujitaka Illustration by An2A

Originally published in Japan in 2015 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Hobby
JAPAN

DEXPRESS
PUBLISHING

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

หนึ่งในผู้ครอบครองชิ้นส่วนเทพเจ้าโรคุฮาระ ฮิโรมิจิ ช่วงชิงโซลริทเตอร์ไปจากยูอิชิ มุสึโกะ พี่สาวของเขาพยายามรบเร้าให้ไปนำกลับคืนมา ว่ายูอิชิเกิดฉงใจเรื่องหนึ่ง เขามีความจำเป็นต้องไปเอาคืนมาจริงหรือ? เมื่อยูอิชิตั้งใจที่จะถอนตัวจากสงครามแย่งชิงชิ้นส่วนเทพเจ้าไปก็อย่างนั้น มุสึโกะจึงลงมือทำเรื่องไม่คาดฝัน!

แบทเกิล เซอไววัลในรั้วโรงเรียนสุดตื่นเต้น: ลีธหนักแน่นเต็มพีทิดเล่ม 7!!

E LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN